

MIEKE VAN DE KLAPROOS

EMMY
BELINFANTE-BELINFANTE

MIEKE VAN „DE KLAPROOS”

MIEKE VAN „DE KLAPROOS”

DOOR

EMMY BELINFANTE—BELINFANTE

MET TEEKENINGEN VAN HANS BORREBACH

AMERSFOORT — VALKHOFF & Co.

In de keuken, die uitzag op het aardappelveld en de daaraan grenzende groote wei, zaten vrouw van Bijl en haar zeventienjarige dochter Maartje kousen te stoppen.

Groote, wollen sokken van vader en Henk, den oudsten broer, met gaten er in als eendeneieren — zooals Maartje zei — kousen van Wim en Mien, lange twee recht twee averrechtsche, met kapotte knieën en kleine kousjes, die zoo koddig afstaken bij al die groote, grove, van Dientje, het kleine zusje, het troetelkind van het geheele gezin.

Op het groote fornuis stond het theewater te zingen en Maar', die snakte naar een kopje thee, had al eenige keeren gevraagd of ze op kon schenken. Maar de tram van drie uur was nog niet door en moeder van Bijl brak nooit met de vaste gewoonte, waar iedere vrouw uit het rustige kleine stadje aan vasthield, de thee niet op te schenken alvorens de middag-tram binnen was.

Wie na drieën een rondgang door het stadje deed, kon door ieder raam het theelichtje zien branden en de theepot — de dikbuikig gebloemde — bleef den geheelen middag op het lichtje staan, zoodat wie er binnen viel, een bakje mee kon drinken.

„Zoo 's winters tusschen schemer en donker,” peinsde Maar' — zooals ze bij verkorting genoemd werd — „wat 't dan toch fijn was in de keuken. 't Fornuis lachte zoo lekker en je wier' soezelig van de warmte en het stoppen. Moeder's stem klonk zoo gezellig dof, als ze met je sprak, net als toen je erg ziek was en moeder wanneer er menschen kwamen om

naar je te vragen, zachtjes praatte, om je niet wakker te maken. Dan sliep je heelegaar niet, maar hoorde je lekker alles wat ze zeiden, en 't was fijn, te weten, dat allen zoo bezorgd om je waren. Je hiel' je nog wel es zieker, dan je waar', alleen maar om dat verwennen en toestoppen. Maar moeder had je zóó door, en als je maar weer 'n veertje van je lippen kon blazen, joeg ze je 't bed uit."

Moeder stoorde Maar's gedachtengang met de woorden: „Ik hoor volk om 't huis!"

Ja, Maar' hoorde het ook. En niks geen gewone voetstappen. Niet die van de vrouw van den smid, die nogal eens aan kwam loopen — zeker tegen theetijd — of die van den vrachtrijder, die de bakken met groente en de zakken met aardappelen kwam halen, die naar de markt moesten — neen, 't waren vreemde lichte voetstappen en Maar' rekte haar hals uit om te zien, wie er toch wel langs het keuken-raam zouden komen.

„Twee dames, moeder!" zei ze en haar stem klonk gejaagd.

„Twee dames? Wat nou?" Moeder streek het groote, heldere schort, dat ze droeg wat gladder, verzette de stopmand met al de kapotte kousen, en keek vol verwachting naar de buitendeur.

„Mogen we even binnen komen?" vroeg een heldere stem door het raam.

„Heer nog an toe, mevrouw van Manen!" riep moeder blij verrast de stem herkenkend en ze liep naar de deur.

Twee elegant gekleede dames kwamen de keuken ingelopen.

„De freule," dacht Maar' wier bewonderende blikken gingen langs den bontmantel van mevrouw van Manen.

En ook de moeder dacht in verteederling aan „de freule", zooals deze in haar herinnering voortleefde als het jonge, vriendelijke freuletje, bij wier ouders zij gediend had, toen zij zelf nog jong was.

De freule werd door de kinderen van Bijl beschouwd als een wezen van hooger orde.

Als moeder vertelde van toen ze nog bij meneer den baron zaliger diende, dan luisterden vader en de kinderen in stille

Twee dames, moeder! zei ze...

verrukking en nooit genoeg konden ze krijgen van freule Cornelia, die zoo uitgelaten was als een veulen in de wei en zoo heelemaal de tegenstelling van haar tweelingzuster freule Jacoba, die de deftigheid en ingetogenheid zelf was.

Het gezin van Bijl kende freule Cornelia in alle perioden van haar zonnige jeugd en nu nog, als ze keken naar het groote buiten, dat ze uit de ramen van hun „goede kamer” konden zien en dat al jaren lang bewoond werd door een rijk geworden manufacturen-handelaar, dan was het, of ze door de groene lanen, of op het kort-geschoren gras freule Cornelia zagen dartelen, haar het buiten af zagen rijden in het mooie wagentje met de poney, wat later op de blinkende fiets, weer een periode verder in de dogcart of wel op het glanzend donkere paard.

Het was wel een tegenvaller geweest voor de van Bijltjes, dat freule Cornelia getrouwd was met „maar” een meneer van Manen en nu freule-af was, maar in hun gedachten leefde ze toch voort in de onaantastbaarheid van haar freule-schap.

Ook hadden ze haar jonger gedacht en was het even moeilijk geweest in de vrouw van vijf en dertig de Cornelia te herkennen waar moeder van vertelde.

Maar de enkele keeren, dat mevrouw van Manen haar geboorteplaats bezocht, waarbij ze nooit vergat naar die trouwe Geertrui te gaan, was er toch zooveel aan haar te bewonderen, bracht ze zoo'n sfeer van deftigheid en steedschheid mee, dat de van Bijltjes hun teleurstelling alras vergaten.

„Kousen van puur zij!” dacht Maar', die stil in een hoekje zat te genieten. „Stel je voor, dat ze bij ons zu'k spul droegen! *die* te moeten stoppen! hadden we dagwerk, moeder en ik. En die andere dame zag er ook al zoo piekfijn uit. Wie of het zijn zou? Ze leek wel uit den Oost, zoo zwart! toch wel een beeldig gezicht. Maar wa' toch 'n raar hoedje ze op had! en er hing nog iets van afl ragfijn was het, net een sluiertje. Wa' toch die stadsmenschen zich toe konden takelen! Als de freule sprak, waar' 't net of ze zong.... waar hadden ze 't nou toch over....?”

„Zie je, Geertrui,” hoorde ze mevrouw van Manen zeggen,

„hier mevrouw Rety is een nichtje van me en zij en haar man komen hier voor een tijdje wonen.”

„’t Is toch!” verbaasde moeder van Bijl zich. „En dat tegen den winter? ’t Zal mevrouw niks niet meevallen.”

„Neen, dat geloof ik ook niet,” lachte het jonge mevrouwtje Rety helder op en haar donkere oogen dwaalden over het aardappelveld en de groote wei en ze vond, dat het door Cornelia zoo geliefde plaatsje, dat eigenlijk het midden hield tusschen dorp en stadje, sinds zij het voor het laatst gezien had nog even stil was als vroeger.

Moeder van Bijl keek meewarig naar het tēere en zoo modieuze figuurtje van de jonge vrouw.

„Neen, dat zal nog niks niet meevallen,” herhaalde ze, en dan, met de vertrouwelijkerheid van een trouwe „booï” tegenover haar volk:

„Mot mevrouw hier voor d’r gezondheid heen?”

„Neen, dat nu niet precies, Geertrui. Mevrouw’s man is een groot componist en die moet rust hebben, heeft wat te hard gewerkt.”

„O, juist,” zei vrouw van Bijl, maar ze wist op geen stukken na wat het woord componist wilde zeggen. Ze nam echter direct aan, dat het wel iets heel hoogs zou zijn, anders zou de freule er niet mee van doen willen hebben.

„We hebben vanmiddag juist „Rust-Roest” gehoord,” ging mevrouw van Manen voort.

„O, juist. Nou, ’n aardig huissie, makkelijk te onderhouden en rustig gelegen,” vond vrouw van Bijl.

Maar’, op d’r vuist een sok van vader, luisterde genoegenlijk mee.

„Rust-Roest”! Ze had een binnenpretje. „Als die meneer rusten moest, dan kon ie nou wel eens roesten! Anders niks geen echt huis, zoo klein en zoo gewoon! Ze had minstens gedacht, dat zu’k rijk volk „de Bruine Beuk” gehoord zou hebben.”

„En nu kwamen we eens vragen, Geertrui, of je geen goed meisje voor mevrouw weet. 't Hoeft geen volslagen meid te zijn, want het huis is niet groot en mevrouw zal zelf koken. Zoo'n meisje van 'n jaar of zestien, zeventien...” Mevrouw van Manen keek even als terloops Maar's kant uit.

De vuist met de sok van vader er op, bleef recht in de hoogte staan en de stopnaald in de andere hand vond een weg in Maar's haren.

„Een goed meisje...” Vrouw van Bijl's gedachten maakten een tocht langs de verschillende gezinnen, die het plaatsje bewoonden.

„Zou Mijntje van vrouw Klaassen wat zijn...?” peinsde ze hard op.

„Die is zoo brutaal als de duvel!” viel Maar' uit en ze schrok van haar eigen stem.

„D'r wor je niks gevraagd,” zei streng haar moeder en Maar' met een kleur als vuur liet de stopnaald in razend tempo door de kous op en neer gaan.

Berispt te worden in het bijzijn van de freule was nou niks prettig, vond Maar'. Ze keek tersluiks naar de twee dames en ving een vriendelijk lachende blik op van de jongste.

„Ik wou, dat *ik*...” dacht Maar' en dan hoorde ze moeder vragen: „Van hoe laat tot hoe laat had u gedacht?”

Het jonge mevrouwtje keek wat hulpeloos haar nicht aan.

„Mevrouw is niet gewend meisjes te huren,” lachte mevrouw van Manen. „Ze heeft tot nu toe en pension gewoond.”

„Dan zal 't mevrouw wel afvallen,” zei vrouw van Bijl weinig bemoedigend. „Mevrouw doet misschien beter een volslagen meid te nemen.”

„Dat kan niet,” rustig, maar afwijzend klonk het uit mevrouw van Manen's mond. „Mijn nichtje zoekt een meisje van negen tot, laten we zeggen, vier uur.”

„Hè moeder, mag ik....?”

Drie paar oogen keken naar het hoekje waar kousen stoppende Maar' zat.

„Jij?” de moeder vroeg het verbaasd. „En wat moet *ik* dan?”

„Temet komt Mien toch van school....”

Maar' stond versteld over d'r eigen „astrantigheid”.

„Ja, van 't zomer pas,” zei moeder. „En hier mevrouw komt misschien eerder.”

„Volgende maand al,” zuchtte het jonge mevrouwtje. „Ik zou het prettig vinden als uw dochter dan bij me kon komen.”

„Zou 't niet te schikken zijn, Geertrui?” vroeg nu mevrouw van Manen.

Eigenlijk was het heele doel van haar komst geweest om van Geertrui gedaan te krijgen, dat Maartje als dagmeisje bij de Rety's zou komen.

„Goeie hemel, hoe moest dat gaan,” had de praktische Cornelia gedacht, „als Nini het huishoudentje moet voeren en dan nog in alles haar overspannen man moet ontzien.”

Mevrouw van Manen, die geen kinderen had, was het jongere nichtje in den loop der jaren gaan bemoederen en eigenlijk was zij de eenige van de aristocratische familie geweest, die het niet kwalijk had genomen, dat het nichtje „een mésalliance” had gedaan, zooals de familie het zoo smadelijk kon zeggen.

Met haar zuster Jacoba, die getrouwd was met een minister, had ze er een heftige woordenwisseling over gehad.

„Laat Nini toch haar eigen zin doen,” had Cornelia gemelijk gezegd. „Als zij denkt, dat ze gelukkig wordt met haar musicus, heeft ze groot gelijk, dat ze zich niet stoort aan ouderwetsche begrippen van rang en stand.”

En Jacoba had voor de zooveelste maal gezocht over die

onbegrijpelijke Cornelia, die eigenlijk zoo geheel viel uit de goede, oude deftigheid van hun familie.

Ze nam zich echter voor er geen woord meer over te wisselen met Cornelia en nichtje Nini voortaan te negeeren.

Maar bij de van Manen's hadden Nini en haar man een tweede thuis gevonden en daar Mr. van Manen evenals zijn vrouw, een groote liefde voor de muziek koesterde, was het hun een waar genot, de groei mede te maken van den genialen pianist en componist Alfred Rety, den man, waarvoor het jonge nichtje gebroken had met bijna haar geheele familie.

En ze vonden het geen wonder, dat Nini, die voelde voor al wat Kunst was, door dit machtig talent aange trokken was.

Cornelia, die zelf een uitnemende huisvrouw was en haar personeel tot in de perfectie gedrild had, voelde onmiddellijk, dat er van het huishouden van de op dit punt slecht onderlegde Nini niets terecht zou komen en zij was het dan ook, die hen aangeraden had in een rustig, goed pension te gaan, zoodat Nini zich verder kon wijden aan al haar artistieke bevliegingen.

Dit bleek een uitstekende raad te zijn geweest en de twee al wat bejaarde dames, waar de Rety's bij inwoonden, zorgden voor het jonge paar of 't hun eigen kinderen waren. Alfred Rety had er op de bovenste verdieping van het groote huis z'n werkkamer, waar hij rustig kon componeeren en de groote vleugel stond waarop hij kon studeeren zonder iemand te storen of gestoord te worden. En Nini had er, als Alfred naar de repetities van zijn orkestwerken was, haar zang-studies volbracht, blij, dat er voor haar ook nog tijd overschoot om zich te oefenen. Want wanneer Alfred in zijn werkkamer vertoefde, dan was er zelfs geen plaats voor h  r en waagde ze het niet hem in zijn werk, dat hem geheel in beslag nam, te storen.

Het jonge vrouwtje had het voor haar huwelijk al geweten, dat de Kunst iets was, waar zij het tegen af moest leggen en het was een geluk, dat zij zoo voelde voor de Kunst, daar anders, zonder twijfel, het huwelijk, waarin zij op het tweede plan stond, scheef was gegaan.

Maar ten spijt van alle zwarte voorspellingen van haar aristocratische familieleden, was hun huwelijkshemel tot nog toe onbewolkt gebleven, al was daartoe noodig geweest, een strijd met zichzelf, een tot zwijgen brengen van vele voor Alfred geheim gehouden verlangens.

„Als er maar een baby komt,” hadden de twee lieve oude dames waarbij ze in huis waren, tot elkaar gezegd, wanneer ze soms stillekens waarnamen, dat het jonge vrouwtje, als haar man bijna alle uren waarin hij thuis was, doorbracht in z'n werkkamer, droomerig en werkeloos terneer zat.

Maar de baby kwam niet en het was maar goed ook, dacht Nini, nu Alfred zóó was

Want zijn overspannen zenuwen waren zóó, dat elk geluid hem irriteerde, er in hun huis gestofzuigd moest worden in de uren, dat hij uit was, de lieve, oude dametjes op vilt-pantoffels door het huis liepen en er angstvallig voor gewaakt werd, dat geen geluid hem kon storen.

Een sonate, die hij bezig was te componeeren, wilde niet vlotten, iets wat hem totnogtoe niet gebeurd was en dit maakte hem prikkelbaar, veeleischend en onredelijk.

De zenuwarts, dien de doortastende Cornelia op hem af had gestuurd, verbood hem voor minstens drie maanden het componeeren en drong er op aan, dat ze in een stille plaats zouden gaan wonen, ver van het jachtend stadsleven en alle geluiden, waaraan een groote stad nu eenmaal rijk is en welke hem zoo ontzettend hinderden.

En zoo was, ook alweer door het handelend optreden van de bemoederende nicht, het huisje gehuurd in de plaats van haar geboorte en had ze het bij de trouwe Geertrui gedaan

weten te krijgen, dat Maartje bij het jonge mevrouwtje Rety in betrekking zou komen.

„Het mot dan maar,” had moeder van Bijl gezucht en Maartje had stil-gelukkig gelachen, want het vooruitzicht van „een diensie” bij die aardige mevrouw lachte haar bovenmatig toe.

„Mevrouw mot de teugels maar strak houden,” zei vrouw van Bijl, toen Maartje op moeder's bevel de kamer had verlaten. „Maar' is een best kind, maar ze moet klein gehouden. Ze heeft de kop vol van wat ze uit de boeken haalt en 't is altijd oppassen, dat de grootsigheid d'r niet naar d'r hoofd slaat. Daar hè'k nou met me Mientje zoo geen last van, die is 'n echte tuindersdochter...”

„Mevrouw Rety zal haar wel klein houden, hoor Geertrui,” stuitte mevrouw van Manen den woordenvloed. „En ik ben er ook nog! ik kom af en toe wel eens kijken of de boel marcheert. Maak je dus geen zorg.”

„Nou, dan is 't voor mekaar,” berustte vrouw van Bijl. „Ik zal me dan tot de zomer wel zien te redden.”

Het loon werd besproken, Maar's werkzaamheden bepaald en toen haastten de beide dames zich terug naar stad.

Maartje, die in de volheid van haar gemoed naar boven was gehold, naar het kleine zolderkamertje, dat ze met Mientje deelde, keek hen uit het raampje na.

„Wat die stadsmenschen eenig loopen,” dacht ze. „Zoo vlug als water op d'rlui mooie schoentjes. Wa'n hakke toch! je kon d'r temet wel mee over de kop slaan. En die mevrouw Rety, die leek nou net op dat meissie waarvan ze leest uit dat boek gelezen had. Zu'k zwarte oogen en zu'k eenig zwart haar toch. 't Leek niks geen mevrouw. Wat Mien wel zeggen zou? Toch vond zij, Maar', 't wel eng om daar ineens bij vreemd volk te gaan dienen. Hoe ze zoo astrant had kunnen zijn, om dat maar ineens d'r uit te flappen! Zou ze nog nieuwe spullen van moeder krijgen? Vast wel! misschien wel

zoo'n lichte regenmantel als Aal van de Manke, die bij de freule's van Briene diende.

„Maar'!” hoorde ze moeder's stem onder aan de trap roepen. „Waar zit je toch, meid?”

Maar' rende naar beneden.

„Gauw de sokken afmaken,” beval moeder. „Dacht je soms, dat ik nu al de heele boel voor mijn rekening nam? en als ik merk, da' je gaat luilakken, dan la'k je heelegaar niet gaan. Begrepen?”

„Ja, moeder,” zei Maar' gelaten en ze hoopte in stilte, dat de sokken en kousen van haar toekomstig „volk” niet door háár gestopt behoeften te worden.

„Ik heb er schoon genoeg van,” dacht ze. „A'-je zoo week an week al die knapen van gaten mot stoppen, dan geloof je 't wel op 't lest.”

„A'k in me diensie ben, kan Mien u helpen met stoppen,” zei ze, want ze bedacht plotseling, dat moeder nu voor de heele stop-bende alleen zat.

„Stoppe me 's avonds.” Moeder zei het norsch. „A'-je denk hier 's avonds met de handen over elkaar te zitten, hê-je 't mis.”

„Doen ik hier toch ook niet,” waagde Maar' het te zeggen.

„Je mos 't hart ook eens hebben! En geloof maar niet da' 't je mee zal vallen onder vreemden. 't Lijkt allemaal zoo mooi, maar 't valt *niet* mee en je zal nog wel es denken, waar' ik maar bij moeder gebleven.”

Maar het meisje, met al het optimisme van haar jeugd, geloofde, dat 't haar best mee zou vallen en onder het stoppen van de grove, grauwe sokken spon ze zich fijne, gouden droomen en op haar lief gezichtje — moeder dacht in stilte, dat die Maar' toch een knap ding wier — lag een gelukkige, hoopvolle trek.

In de kleine keuken van Rust-Roest was Maar' bezig met de vatenboel van den vorigen dag.

Mevrouw Rety liet die gemakshalve iederen dag voor haar „duizendpootje” staan.

„Mevrouw laat nogal es wat aanbranden,” dacht Maar', toen ze moeizaam bezig was den bodem van een pan te verlossen van een roet-zwarte korst.

Het lukte haar tenslotte de pan schoon te krijgen en in volle tevredenheid over dit feit, zong ze uit volle borst: „Ik bin toch zoo gelukkig!”

De keukendeur werd driftig opengegooid en het verstoorde gezicht van meneer Rety keek om den hoek.

„Wil je direct ophouden met dat gebrul?” vroeg hij bits.

„Asjemenou!” dacht Maar' en ze liet van schrik het deksel van de pan uit haar handen vallen.

„En als je alles tegen den grond kwakt kun je wel inrukken!” Met een smak sloot hij de deur.

Maar' liet zich neervallen op den keukenstoel en begon van schrik een deuntje te huilen.

„Wat zou moeder wel zeggen, als ik me diensie binnen een maand kwijt zou raken,” snikte ze. „En 't is niet eens waar wat meneer zegt! ik heb nog niks tegen den grond laten vallen. En als ik nou heelegaar niet zingen mag! Bij moeder mocht' je zingen zooveel als je maar wou. A'-je je werk maar goed dee. Maar hier! je mocht temet niet eens hardop praten en as die vent.... och nee, as meneer in de kamer was, mos je op je teenen loopen. As ze dät vooruit geweten had....”

Ze hoorde niet, dat de keukendeur open ging en mevrouw Rety binnen kwam.

„Wel, Maar', wat is er aan het handje? waarom huil je?” vroeg ze vriendelijk.

Maar' keek verschrikt op en al waren haar oogen nat van de tranen, toch lette ze vol bewondering op, „da d'r mevrouw zoo'n merakel mooi ding aan had, heelegaar van roode zijde met van die gouden blommen erop.”

„Meneer zei . . .” snikte Maar'.

„Je weet toch wel, dat meneer niet heelemaal in orde is,” fluisterde het jonge vrouwtje. „Als meneer gezond is, dan is hij, o, zoo vriendelijk. Maar nu is hij ziek en hij kan geen geluid verdragen. Toe, Maar', je bent zoo'n verstandige meid, kun je dat niet een beetje begrijpen?”

Wie zou niet alles en nog wat willen doen voor zoo'n lief mensch als háár mevrouw, dacht Maar' en ze droogde haar tranen en knikte heftig van ja! waarmee ze zeggen wilde, dat mevrouw op haar rekenen kon.

Maar' had in die maand een soort vereering voor „d'r mevrouw” opgevat en had deze aanbidding eerst al „de mooie spullen” die mevrouw droeg gegolden, al gauw was het de groote vriendelijkheid, het geduld waarmee de jonge vrouw alle luimen van haar overspannen echtgenoot verdroeg, die Maar's hart gestolen hadden.

„Hij most me moeder voor hebben,” dacht Maar', toen ze dien morgen midden in het aan kant maken van de huiskamer, moest ophouden, omdat meneer dat geboen en gewrijf niet kon hebben.

„Moeder zou zeggen: loop maar driemaal 't huis om, dan bedare je wel! Mevrouw was veuls te goed voor 'm. Ze most 'm wat flinker aanpakken. Hoe kon ie nou last hebben van het wrijven en boenen, hij zat warentig in de andere kamer! Mevrouw had gezegd, dat meneer de lucht van de was niét kon verdragen en dat het geluid van het vloer-wrijven hem

hinderde. Dan kon ie niet werken! Daar kon zij, Maar', nou gewoon niet bij. Toch juist fijn as 't zoo naar was rook! en da' vloer wrijven! Ze kon toch niet zachter als ze al dêe. Most meneer maar watjes in z'n ooren doen."

Maar', gezond naar lichaam en geest, komend uit een gezin, dat geen kwalen kende en niet wist wat overspannen zenuwen wilde zeggen, voelde niet het minste medelijden met den patiënt, zag alleen maar „een nukkig endje mensch", dat z'n medemenschen tot last was. Maar' pakte nijdig haar wrijfattributen bij elkaar.

„Mijn me zorg, as de kamer op een varkenskot gaat lijken. D'r zit temet toch al geen likkie was op de vloer!"

Nini Rety zag het booze gezichtje en ze had te doen met het kind, dat zoo uitermate haar best deed om het huisje in orde te houden.

„Laten we maar gauw samen stof afnemen, dan kan meneer in de huiskamer in het zonnetje zitten," zei ze vriendelijk.

„Samen met mevrouw opwerken" was voor Maar' de grootste zaligheid en ze moest zich altijd inhouden om niet hardop te zingen.

Uit het opengeslagen venster liet Maar' vroolijk haar stofdoek wuiven.

„Tjé, wa'n stof nog iederen dag, ook mevrouw?"

Nini schoot in den lach om het „ook", een aardige wijze van vragen, die een dorpsgewoonte scheen.

„Als de zon schijnt, lijkt 't altijd nog erger," zei Nini, die een beetje stof meer of minder geen levenskwestie vond.

„Mevrouw zou es wat zien, as ik de boel niet an kant hiel," klonk het wijs uit Maar's mond.

„Je bent een bovenste beste," prees Nini en het plumeautje waarmee ze afstofde dartelde vliegensvlug langs het dressoir.

„Mevrouw geef' de boel maar 'n lik," dacht Maar' en ze lachte toegeef'lijk.

Daar klonk door de geopende ramen plotseling de kreet waarmee de dorpsjongens elkaar pleegden te begroeten:

„Morriel!”

Nini en Maar’ keken gelijktijdig op.

Een meisje van Maar’s leeftijd, met blonde lokken, die schitterden in de zon en lachende donkerblauwe oogen, keek naar binnen.

„Wat ben je druk aan den slag!” riep ze Maar’ toe.

„Meid!” Maar’ zei het verontwaardigd en ze keek tersluiks naar „d’r mevrouw”.

„Ik heb een boodschap van dominee voor je,” zei de ander ter verontschuldiging. „We moeten een half uur later op cath. komen.”

„Best, hoor!” Maar’ zei het gejaagd.

Het blondje, schalks lachend, plaagde:

„Je bent nogal bang voor je mevrouw! Nou, gegroet!”

Het „gegroet” klonk zoo helder op, of er een lijster aansloeg.

„Wat een dot van een meisje,” zei Nini, die haar naaogde.

„Wie is het, Maar’?”

„Mieke van de Klaproos!” Maar’ zei het wat onverschillig.

„Mieke van de Klaproos?” herhaalde Nini. „Wat een aardige naam.”

„Zoo heet het huis waar ze in woont. En zoo noemen ze d’r hier.”

„’t Is toch zeker geen meisje uit het dorp? Ze ziet er zoo steeds uit.”

„O, ja!” klonk het kortaf. „Ze kleedt zich alleen maar een beetje verwaand!”

„Waar woont ze?”

„Gunder op die heuvel, da’ rare huis mê al die groene luikies.”

„O, is dāt de Klaproos? een eenig huis!”

„'s Zomers staat het heelegaar in de klaprozen. D'r vader is schilder of zooiets.”

Nini moest lachen om het „zooiets”.

„Nou ja, hij maakt van die nakende beelden.”

Maar' sprak ook over een „nakend” portret, wanneer iemand zich liet fotografeeren zonder hoed en mantel en zoo werden de prachtige figuren van den schilder Klarenbeek ook als nakende beelden bestempeld.

Nini oogde Mieke van de Klaproos na tot ze aan het einde van de laan den hoek omsloeg.

„Ze loopt of ze danst en ze heeft een stem als een leeuwerik,” zei ze droomerig.

„En ze hep een gat boven d'r kousehiel en de zoom van d'r jurrek hang' los.” Maar' zei het in diepste verontwaardiging.

„Kun je Mieke van de Klaproos niet best zetten?” vroeg Nini.

„Och, ja, ze is evengoed een leuke meid, maar ze maken allemaal zoo'n kouwe drukkie van d'r! Omdat ze nou zoo goed liedjes kan zingen! da' kan *ik* ook. Ik mag d'r anders best lijen.”

„Als ze weer eens langs komt, moet je haar binnen roepen. Ik zou haar graag hooren zingen.”

„Mag u wel zorgen, dat meneer niet in de buurt is.”

Maar' had een stiekum pleziertje over d'r eigen slimmigheidje.

Nini's gezicht betrok.

't Was waar, wat het kind zei. Alfred zou het niet kunnen hebben als er gezongen werd. Al dien tijd, dat ze hier waren had zij, Nini, geen zangoefening gemaakt, was de vleugel niet open geweest. O, hoe ze er naar verlangde weer eens een mooie aria te kunnen zingen, of alleen maar haar gewone oefeningen te kunnen doen.

De suite-deuren werden met een ruk open geschoven.

„Zijn jullie nu nòg niet klaar met die kamer?” Het bleeke, nerveus vertrokken gelaat van haar man keek naar binnen.

Maar', het stofdoekenmandje opnemend, haastte zich naar buiten en Nini, nog in opstand over haar onderbroken zangstudie had een bits antwoord op de lippen, doch toen ze het bleeke gelaat zag, de pijnlijke trek om den mond, zakte haar toorn.

En ze hep een gat boven d'r koushiel en de zoom van der jurk hang'los.

„Heb je weer hoofdpijn?” zacht vroeg ze het en haar koude hand streek verkoelend over zijn voorhoofd.

„Die meid irriteert me zoo,” klaagde hij. „Ze kijkt me aan, of ze veronderstelt, dat ik gek ben.”

„Welneen, dat verbeeld je je,” lachte Nini helder op. „Maar’ is een goed kind, ze kan zich alleen niet in jouw toestand verplaatsen. Ga nu lekker in het zonnetje zitten, dan help ik Maar’ nog even en gaan we straks een loopje doen.”

„Ik heb teveel hoofdpijn om te lopen. Iedere stap doet me pijn. Ach, Nini,” hij strekte z’n hand naar haar uit, als zocht hij steun. „Wanneer zal ik weer kunnen werken?”

„Eerder dan je denkt. Maar je moet meer naar buiten. Wat geeft het of je voor het raam zit? lopen moet je en lucht happen en zelf meewerken om beter te worden.”

„Ik ben zoo moe, ik kan niet. Geloof me toch, Nini.”

„Ik geloof je, Fred. Maar het eenige middel tegen die vermoeidheid is de buitenlucht. Je *moet* willen, Fred en niet zoo bij de pakken neerzitten. Weet je wat, ik laat het werk rustig liggen en we trekken er op uit. Kijk eens hoe helder de lucht staat! Een echte, strakke winterhemel. Het zal fijn zijn buiten. Ik haal je jas en we gaan op stap.”

Zoo bemoedigend klonk haar stem, er ging iets op hem over van die kordate manier van spreken en Nini, het even oplichten van de meestal zoo somber kijkende oogen ziende, haastte zich om de jassen te gaan halen.

„Maar’,” ze stak het hoofd om de slaapkamerdeur, „bestel maar wat bij den slager en den groenteboer. Meneer heeft zin om uit te gaan, daar moeten we van profiteeren. Ik help je straks wel dubbel.”

„Gaan u maar gerust,” zei Maar’ bemoederend. „Ik zorg wel voor alles en u hep u niet te haasten ook.”

„Goeierd,” dacht Nini dankbaar. „Ik kan ’t kind gerust alles over laten.”

Nini was geen volleerde huisvrouw en het derde haar in het minst niet, dat Maar’ door het teveel aan werk, wat licht over den boel heen ging.

Vroolijk koutend stapte ze met haar man de straat op. „Hè!” snoof ze. „Wat een zalige, opwekkende lucht! we gaan een eind de hei op.”

„Veel te ver,” klaagde Alfred.

„Een kippen-eindje,” lachte ze. „Vooruit, geef me een arm en dan één twee, één twee, als goed geschoolde recruten.”

Na een poosje was het:

„Zie je wel, dat je lang niet zoo gauw moe wordt als een paar dagen geleden? We gaan stukken vooruit, boy!”

Ze wandelden nu een laan in, die uitliep op de hei.

„O, kijk eens,” zei Nini verrukt, wijzend naar een wit huis met groene luiken, dat boven op een heuvel stond, „dát is nu het huis van Miek!”

„Van Mieke?” vroeg hij verbaasd.

„Och neen,” lachte ze, „dat weet je nog niet,” en ze vertelde hem van het aardige meisje, dat dien morgen voorbij hun ramen ging en waarmee hun pronkjuweel, Maar', op catechisatie ging.

„'n Mooi pronkjuweel,” mopperde hij. „Die meid...”

„Werkt op jou als de roode lap op den stier! 't Kind verdient beter. Ik kan gewoon alles aan haar overlaten.”

„Behalve afstoffen. De vleugel zat van binnen dik onder de stof.”

„Teeken, dat je 'm te lang ongebruikt liet staan,” plaagde ze. „Denk je, dat Maar' die open durft te doen? En ik heb er, eerlijk gezegd, niet aan gedacht. Maar vanmiddag nog is ie van alle stof ontdaan!”

Nini beschouwde het als een gunstig teeken, dat hij de stof binnen in den vleugel opgemerkt had. Het was de eerste keer in langen tijd, dat hij de klep van zijn geliefd instrument had open gedaan. Misschien zou hij nu weer gaan spelen of componeeren.

„We kunnen best even gaan zitten,” zei ze dan, want ze vond, dat hij er moe begon uit te zien.

Juist over „de Klaproos” was een beschut plekje en daar zetten ze zich neer.

„Mooi is het hier,” vond hij. „Je hebt hier het uitzicht op bosch en hei. Hier hadden we eigenlijk moeten wonen.”

„Willen we Mieke van de Klaproos er uitgooien?” schertste ze.

Juist werd uit een der kamers van het huis een balcondeur opengeslagen en verscheen iemand die wollen dekens naar buiten bracht, en ze uithing over den balconrand.

„Dat is ze!” riep Nini verheugd.

„Wie?” vroeg hij verwonderd.

„Mieke van de Klaproos!”

„Jij droomt van dat kind. Ik hoor den heelen morgen niets anders.

„’t Is ook zoo’n aardig, frisch ding.”

Mieke droeg de heele beddenboel naar buiten en ze deed het rap en handig.

Haar gouden, dartele lokken glansden in het zonlicht.

Ofschoon het buiten koud was, had ze een jumper aan met korte mouwtjes, waaruit goed gevormde armen, frisch en rood van de kou, tevoorschijn kwamen.

Beneden sloeg de huisdeur dicht en Mieke boog zich over den balconrand om te zien, wie het huis verliet.

Haar vader ziende, pakte ze haastig een van de kussens en liet die naar beneden vallen, juist op haar vader’s hoofd.

Deze, blijkbaar niet verschrikt, keek lachend naar boven en niets ziende riep hij:

„Laf nest! Aanvallen en je dan verschuilen! Daar ligt je kussen! kom het nu maar halen!”

Rap als een kat klauterde Mieke van het balcon dat niet hoog was, en vandaar langs het latwerk van de glycine naar beneden, waar een kussengevecht ontstond tusschen vader en dochter.

„Vooruit, aan je werk!” zei moe van het stoeien, de vader.

„Waar ga je heen, vader?”

„Me even afstappen.”

„Laat me mee?”

„Net een zeurderig, klein kind. La’ me mee-ee-ee!” plaagde haar vader.

„Toe nou?”

„Geen denken aan. Je moet het werk afmaken, moeder heeft geen tijd, je weet toch, dat het kleed vandaag klaar moet zijn. Vooruit, schiet op, meisje!”

De schilder Klarenbeek stak z’n pijp op, drukte z’n pet wat dieper in het hoofd, wierp z’n dochter een joviale groet toe en stapte den heuvel af.

Mieke keek hem lachend na, holde toen weer welgemoed naar boven om haar werkzaamheden te hervatten. En terwijl ze de mattenklopper neer liet geeselen op de kussens en dekens, zong ze uit volle borst een liedekje, dat sprak van lente en zon.

De twee, die aan den overkant tegen den heuvel zaten, keken op, als een dienstpaard, dat militaire muziek hoort.

„Wat een stem!” riep Alfred verrast uit. „Als een leeuwerik, zoo helder!”

„Een kostelijke natuurstem,” bewonderde Nini. „Onge-schoold, maar ras-echt. En ze heeft een gat boven d’r kouse-hiel!” schoot ze in een lach, denkend aan Maar’s woorden.

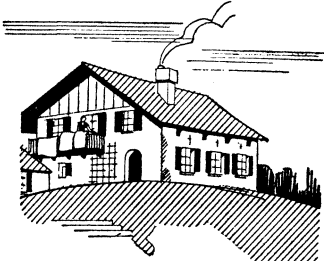
Alfred hoorde haar echter niet, hij zat in één verrukking te luisteren naar de zuivere tonen, die hel opklonken in den puren wintermorgen.

Het eene lied volgde het andere en het leek werkelijk het jubelen zonder ophouden van een leeuwerik op den eersten voorjaarsmorgen.

„Het kind is zich waarschijnlijk niet bewust van haar talent,” zei Nini zacht. „Maar of de ouders het zouden weten?”

De beddenboel was geklopt en Mieke, over het balkon hangend, liet zich behagelijk doorzonnen.

„Dag Mieke van de Klaproos!” riep Nini in een plotselinge opwelling naar boven.

Het meisje keek naar beneden vanwaar de stem kwam en in haar klare oogen was verbazing.

„Je kent me niet hè?” lachte Nini. „Ik ben de mevrouw van Maar’ van Bijl.’

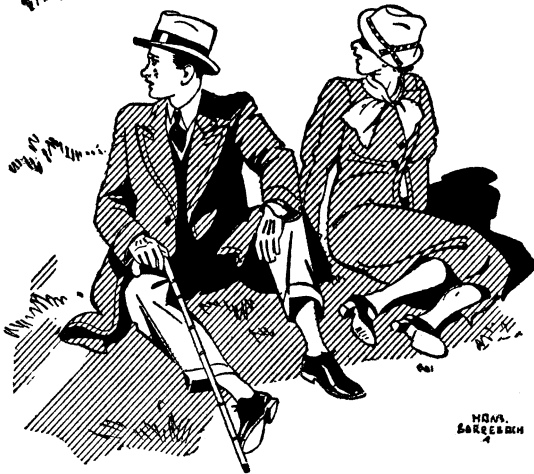
„O!” riep Mieke terug. „De mevrouw die zoo mooi kan

zingen? Wacht, ik kom even bij U.”

Nu klauterde ze niet naar beneden, als een kwajongen, maar ze holde de trap af en was in drie tellen bij hen.

„Dag mevrouw . . .?”

„Rety,” vulde Nini aan en ze stelde haar man voor.

Dag Mieke van de Klaproos! riep Nini.

Het schoot Mieke ineens te binnen, dat Maar’ op Cath. een beschrijving had gegeven van „een engel van een mevrouw en een engert van een man,” en ze keek even schuw op naar Alfred Rety.

Maar hoewel ze in zijn blik iets zag, dat ze niet thuis kon brengen, vond ze toch niets engs in hem.

„Wat woon je hier eenig, Mieke van de Klaproos,” zei Nini. „We hebben al het plan opgevat, je uit dit gezellige huis te jagen en er zelf te gaan wonen.”

„Ja, 't is een fijn huis,” gaf Mieke grif toe en ze liet zich aan Nini's voeten neervallen. „Vader heeft het zelf ontworpen en o, u moet het van binnen zien! één brok knussigheid. Gaat u mee naar binnen? moeder is wel druk aan 't werk, maar dan neem ik de honneurs wel waar.”

„En je eigen werk?” plaagde Nini.

„O, u hoorde natuurlijk wat vader zei. Nou, dat werk ottert well de dag is nog lang. Toe, gaat u even mee?”

„Jouw uitnoodiging is al even spontaan als mijn begroeting,” lachte Nini.

„Juist eenig, zoo niks vormelijk! Vader en moeder houden daar ook zoo van. 't Is bij ons zoo'n beetje een instuif. Wie er komt is welkom. En 't zijn er heel wat die komen! Maar als moeder, zooals nu, haastwerk heeft, dan jaagt ze de heele bende weg.”

„En je moeder heeft vandaag haastwerk, dus gaan we zeker niet in op je prettige uitnoodiging. Hebben we alles niet heerlijk afgeluisterd?”

„'t Waren gelukkig nogal geen geheimen,” lachte Mieke.

„Heeft u zangles gehad?” vroeg plotseling Alfred Rety, alsof hij wakker schrikte uit een droom.

„Alleen op school, meneer Rety,” antwoordde Mieke en ze temperde haar stem, want ze had het gevoel of ieder geluid hem pijn moest doen. Hij trok immers zoo pijnlijk met z'n wenkbrauwen bij ieder geluid, dat hij hoorde.

„Hoe oud is u?”

„Zeventien jaar.”

„Ongelooflijk, hè Nini? Wat een volume.”

„Wil je eens bij ons komen zingen?” vroeg Nini, die vol

verheugenis de belangstelling van Alfred voor Mieke's mooie stem bemerkte.

„Dolgraag, mevrouw. En zingt u dan ook voor mij? Ik zou u zoo heel graag hooren. En toe, k o m t u toch eens bij ons. We zijn thuis dol op muziek, maar moeder noch vader doen er iets aan.”

„Willen we het Klaprozen-gezin dan eens gaan bezoeken, Fred?” vroeg Nini en er was hunkering in haar stem.

„Misschien de volgende week, als ik geen hoofdpijn heb.”

Nini was in de wolken met het antwoord, want ze had een knorrige afwijzing verwacht.

„En laat ons nu dan naar huis gaan,” drong Alfred aan en het klonk wat ongeduldig.

„Kom je eens gauw?” vroeg Nini, het meisje, terwijl ze gedwee opstond om haar man, die al opgewandeld was, te volgen.

„U ziet me gauw eens binnen waaien,” beloofde Mieke, en met een oogknipje in Alfred's richting:

„Als het u niet schikt, zegt u het maar, dan ben ik in een ommezentje weer weg.”

„Dag Mieke van de Klaproos!”

„Dag mevrouw van Maar'!” lachte het meisje en ze wuifde haar vroolijk na.

Nini ging op een holletje haar man achterna, die tot haar verbazing met groote stappen den terugweg aanvaard had.

Toen ze thuis kwamen vonden ze de koffietafel keurig gedekt en een glanzende Maar', die haar mevrouw influisterde, da 'ze d'r heele boel an kant had.

Alfred Rety gooide z'n jas en hoed op den eersten den besten stoel dien hij tegen kwam, en ging regelrecht naar zijn werkkamer, waar de vleugel stond.

De koffietafel bleef onaangeroerd staan, want Alfred kwam niet naar beneden en Nini, met onstuimig kloppend

hart, luisterde naar de accoorden, die af en toe tot beneden doordrongen.

„Hij componeert!” jubelde het in haar en ze hield den adem in, alsof ze hem daarmee kon storen.

Maar', die de dikke pillen van boterhammen, welke ze zelf mocht snijden, al op had en nog even lekker in d'r keukentje zat uit te blazen hoorde de klanken van boven.

„Asjemenou! hij speelt!” dacht ze oneerbiedig. „En niet eens mooi! Hij weet geen wijs te houden.”

En ze wachtte op het belletje, dat ze de tafel kon afdekken, wat echter niet kwam.

„Wa' toch 'n ongeregelde boel,” dacht Maar' knorrig en ze begon maar vast „me piepers te jassen.”

Toen dacht ze, dat ze toch eens even om het hoekje moest kijken of d'r mevrouw nou ook niet at, om „die kuren van dat rare endje mensch.”

Toen ze het hoofd om de deur stak, zag ze haar mevrouw zitten met een verheerlijkt gezicht, luisterend naar de klanken die van boven tot haar kwamen.

Haar vinger op de lippen, fluisterde ze Maar' toe:

„Meneer componeert! Nu zijn we op den goeden weg.”

En Maar', terug in haar keuken, onder het pitten van „me âarpels” dacht:

„Wa' toch 'n toestande! zit hij daarboven zoo'n beetje te tingele en zet mevrouw 'n gezicht of ze d'r met de honderduizend uit is. Wa' toch 'n raar volk, da' muzikante volk!”

Het was al laat in den middag, toen Alfred z'n vrouw riep even boven te komen.

Op dit sein had de jonge vrouw zitten wachten en ze snelde naar boven.

Voor den vleugel zat Alfred en er lag een blijë uitdrukking op z'n gezicht.

„Luister eens, Nini, hoe je deze ballade vindt?”

Ze zette zich rustig neer, schoon haar hart popelde. Deze

eerste compositie na zijn ernstige ongesteldheid, hoe zou die zijn?

Maar daar ruischten de accoorden haar al toe, de zuivere harmonieën, die spraken van bosch en hei, van zon, van leven en kracht. De heldere slag van een merel klonk als een leid-motief door alles heen.

„O, Mieke van de Klaproos! o, gezonde, genezende natuur!” dacht Nini dankbaar, „nu is zijn beterschap verzekerd.”

„Oe hoe!”

Nini schrok op uit het boek, dat ze aan het lezen was en keek regelrecht in de lachende oogen van Mieke Klarenbeek, die voor het raam stond.

„Mag ik binnen komen?”

Nini snelde naar de deur om haar open te doen.

„Wat gezellig, dat je komt,” zei ze blij. „’t Is zoo’n grauwe winterdag en ik zit in m’n dooie eentje.”

„Is meneer er dan niet?” vroeg Mieke en haar oogen zwierven door de kamer.

„Meneer is heerlijk aan het werk en dan zie je ’m in geen velden of wegen.”

„Wat fijn, dat meneer weer zoo goed is.”

Hartelijk zei ze het, maar Nini begreep er uit, dat haar duizendpootje niet gezwegen had.

„Gezellig is het hier,” vond Mieke en ze nestelde zich op een paar kussens op den grond.

„Jij zit geloof ik, graag aan iemand’s voeten,” zei Nini.

„Hangt van de voeten af,” lachte Mieke. „Maar ’t is zoo, ik hok graag op den grond. Vader trouwens ook. We vechten altijd om de lekkerste kussens.”

„Dat heb ik gezien.”

„O, ja, op dien beruchten morgen.’

„Een morgen, dien ik niet licht vergeten zal. Weet je, Mieke, toen we thuis kwamen, componeerde mijn man een mooie ballade geïnspireerd op,” ze had bijna gezegd: op jouw frissche zonnigheid, je vogelzang, maar ze bedacht, dat het niet verstandig zou zijn en liet er op volgen: „op dien heerlijken wintermorgen op de hei.”

Mieke had een binnenpretje.

Maar' vertelde immers toen ze na catechisatie samen naar huis wandelden: „da' die rare snijboon nou weer uren zat te tingelen, allemaal wijssies waar je geen touw aan vast kon knopen.”

Ze zei echter niets, vroeg alleen: „En is meneer nu weer aan iets anders bezig en vermoeit hem dit niet?”

„Hij is nu aan de sonate bezig, waaraan hij begonnen was vóór hij ziek werd, en o, Mieke, die wordt zóó mooi. Misschien speelt hij er straks wel iets uit voor. Je moet meneer hooren spelen! ik wed, dat je nog nooit zooiets moois gehoord hebt.”

„En zingt u dan voor me?”

„Misschien wel. Ik ben alleen maar bang, dat m'n stem vastgeroest is. Ik zing haast nooit meer.”

„Hoe houdt u het uit! ik moet zingen! en als het thuis soms rustig moet zijn, dan hol ik de hei op en zing het hoogste lied uit.”

„Zou je niet graag zangles willen hebben?”

„Of ik zou willen? ik snak er gewoon naar. Maar het kan niet.” Ze zei het een beetje onwillig.

„Waarom kan het niet?” drong Nini aan.

„Nou, om daarom niet.” Trots sprak uit het vastberaden mondje.

„Zijn je ouders er tegen?”

„O, neen, dat niet, maar . . . och, ik kan het u ook eigenlijk wel zeggen. Het gaat finantieel niet. We hebben schulden!”

„O, Mieke,” zei verontschuldiging Nini. „Denk niet, dat ik onbescheiden wilde zijn.”

„Welneen, dat denk ik heelemaal niet. Maar, ziet u, we hebben het vroeger veel beter gehad, toen we in het huis woonden, waar nu de Verwers wonen. Vader's ideaal was een huis naar eigen ontwerp en . . . daar heeft de goeierd

zich mee in z'n vingers gesneden. Wie dacht nu ook, dat er zulke nare tijden zouden komen? Geen kip koopt meer schilderijen! Moeder is direct weer aan het weven getogen, maar, och hemeltje, de bestellingen komen onze deur niet binnen vliegen. Nu heeft ze weer een mooie opdracht, maar wie weet hoe lang het duurt eer er weer een komt en vader kent de waarde van het geld niet en krijgt allerlei weelderige bevestigingen als moeder het geld in handen krijgt. Nou, stel u voor, dat ik dan nog om zanglessen zou vragen!"

Nini zat stil te kijken naar het anders zoo zonnige gezichtje, dat nu zoo ernstig was.

„Ik ben zoo blij, dat ik net van de H. B. S. ben,” ging Mieke voort. „Nu kon moeder het duizendpootje weg doen en dat spaart alweer heel wat, want die kon happen! Ze at ons wat je zoo noemt, de ooren van het hoofd.”

„Mieke,” verwonderde Nini zich, „doe jij nu al het werk?”

„Eenmaal in de week komt er een werkster voor het ruwe werk,” zei ze kwasi luchtig. „En als moeder geen werk heeft ploeteren we samen. Dan ontdekt ze alles wat ik in hoeken en gaten liet zitten. Want ik ben lang geen ideaal huishoudster!”

„Jij ook niet?” lachte Nini vergenoegd.

„In m'n hart heb ik het land aan al dat huiselijk gedoe en u moet heusch niet denken, dat ik het altijd even opgewekt doe! M'n muts staat dikwijls scheef genoeg en dan mopper ik geweldig. Maar als ik moeder's zorgelijk gezicht dan zie en weet hoe ze zwoegt om het werk op tijd klaar te krijgen, dan scheld ik mezelf de huid vol en zeg ik: vort bonk! en dan gaat het z'n gangetje weer.”

„Ik begin te gelooven, dat je een schat bent, Mieke van de Klaproos!” zei Nini enthousiast.

„En ik vertel u net, hoe 'n mopperaarster ik vaak ben.”

„Juist d'rom! zou Maar' zeggen, die deze uitdrukking te pas en te onpas gebruikt. Neen, maar ik meen het. Als je

het werk van ganscher harte deed, zou ik er niets schattigs aan vinden, maar nu je het eigenlijk tegen je zin doet . . .”

„Och, dat nu ook weer niet. Buitendien, wat had ik dan moeten beginnen, toen ik van de H. B. S. kwam? ik heb heelemaal geen studiekop en eigenlijk heb ik weinig ambities. Alleen . . .”

„De zang, hè?”

„Ja, dat voornamelijk, en eigenlijk voor al wat muziek is. O, om veel mooie muziek te kunnen hooren! Maar al die concerten zijn zoo akelig duur. Ik ga maar een dood enkel keertje en daar teer ik dan een half jaar op. Als Jaap spie-deelen heeft fuift ie me wel eens, maar anders . . .”

„Wie is Jaap?”

„O, een vriend van school. Hij zit nu in Amsterdam, aan de M. T. S.”

„Zoo, zoo! daar gaat me een heele electrische centrale op!”

„Hoe zoo?”

„Nou, Maar’ zei laatst al eens: „Mieke hep verkeer!”

„Wat ’n malloot!” lachte Mieke helder op. „Stel u voor! net achttien en dan al „verkeer!”

„Ja, ik dacht ook al.”

„Ziet u, dat heb je nu altijd in zoo’n gat. Als ze je een paar keeren met een jog zien draven, dan heb je „verkeer.” Jaap is een vriend van me, dat weten ze thuis ook wel, en we gaan samen naar een goed concert en hij brengt me mooie boeken, we praten genoegelijk samen, maar verder basta! Hè, dat geklets eeuwig! kan me gewoon woest maken!”

„Nijdasjel!” plaagde Nini. „Je oogen lijken wel kooltjes vuur! Goed, dat Maar’ niet in de buurt is.”

„Och, Maar’ is een goed kind, ze kletst alleen wat teveel.”

Er werd op de deur getikt en binnen zeilde Maar’ met het theeblad.

„Hadt u gebeld?” vroeg ze en er was een slim trekje op haar blozend bakkesje.

„Niet dat ik weet,” lachte Nini.

Maar' pootte de kopjes op de theetafel, zette water voor de thee op en dit alles met een bereddering, die Mieke moest zeggen: „die Maar' is a l l e s in de huishouding van d'r mevrouw.”

„Bê-jij vroeg klaar met je werk,” zei ze een beetje snibbig tegen Mieke, die „veuls te eige” naar haar zin aan de voeten van háár mevrouw zat.

Mieke had een niets minder snibbig antwoord op de lippen, maar ze hield zich bijtijds in. Die malle Maar' was natuurlijk jaloersch, ze snapte het best en daarom zei ze luchtig:

„O, meid, ik ben zoo vroeg! me wascht ligt in de kast en me gang en trappe ben 'om te gappel!”

„Ja, zal wel,” schaterde Maar', die goedlachs was. En dan ernstig: „Kê-je je tekst al voor morgenavond?”

„Ook al. Valt je niet mee, hè, abrikozenmaartje?”

„Mijn 'n zorg!” Maar' had het land, dat ze geen vat op haar kreeg.

„Zoo,” zei ze gewichtig. „'t Theewater staan op, ik zal te-met wel effies komme opschenke.”

„Doe ik wel.” Mieke kon niet nalaten even te plagen.

Maar Nini zei vriendelijk:

„Neen, dat is Maartje's werk. Ze zet zulke heerlijke thee.”

Maar' glunderde en in de dankbaarheid haar's harten be-loofde ze:

„Ik zal uw zijden ondergoed zoo meteen even 'n strikie geven.”

„Maar' aanbidt u!” lachte Mieke, toen het meisje weer naar haar keuken terug was gekeerd.

„En jij bent een ondeugende plaaggeest.”

„Waarom doet ze ook zoo idioot? ze is gewoon valsch, dat ik bij u kom. De jalouzie zit al die dorpsmeisjes in het bloed! Gek toch, hè? 't Zijn heusch erge leuke meisjes en ze zouden door het vuur voor je gaan, maar is hun jalouzie opgewekt, dan kun je geen goed meer bij hun doen. Moet u zien, op catechisatie, als de twee freuletjes van Meerzicht wat vriendelijker tegen mij, dan tegen hun zijn. Direct zijn ze in hun kuif gepikt en dan ben ik „een astant ding of een ingebeeld endje mensch.” En ze voelen niet eens, dat het vriendelijke freule's-knikje zéér uit de hoogte is, zoowel voor hun als voor mij.”

„O, dat ken ik,” lachte Nini. „Mijn nichten zijn hier geboren en getogen en ze woonden, toen ze nog freule's waren op „de Maretak.”

„O, dat mooie buiten, wat ze hier „de garenklos” noemen?”

„O, noemen ze het zoo, dat wist ik niet eens.”

„Ja, omdat er een rijk geworden manufacturen handelaar in woont. Waren uw nichten de freule's waar Maar' al die wonderen van vertelt?”

„Dezelfde. Nu, toen die nog freuletjes waren — ze zijn nu allebei getrouwd en freule af — was ik nog een heel klein meisje en ik logeerde vaak op het groote buiten. Ik herinner me nog best, hoe innemend ze waren tegen de dorpsbewoners en hoe goedertieren, maar — er was een afstand, zóó groot, dat het mijn kinderhart verkilde en ik altijd behoefte voelde iets te zeggen, dat heelemaal niet in hun kader paste, waarbij zij dan weer bevroren.”

„Precies hetzelfde gaat het mij. Die neerbuigendheid van de Meerzicht-freule's maakt me gewoon opstandig en ik kan het niet hebben als de dorpsmeisjes ze hemelhoog verheffen, omdat ze met Kerstmis allemaal een geschenkje van hen krijgen. Wat is het gemakkelijk, om naar een warenhuis te gaan en allerlei hebbedingetjes te koopen! maar geven, met

je volle hart helpen, zooals moeder doet, die zelf niet veel heeft, maar altijd nog iets kan afstaan, dat doen ze niet. Moeder helpt echt waar haar hand te helpen vindt en bij nacht en ontij gaat ze er soms uit om een zieke te helpen. Dat noem ik goed doen en het andere is een traditioneel weldoen waar geen hart achter zit."

„Ach," zei Nini, „je moet denken, ze hebben nooit anders voor zich gezien. Ze zijn opgevoed in een stalen corsetje en het is moeilijk voor ze zich hieruit los te wringen. M'n nicht Cornelia is door haar huwelijk met Mr. van Manen — een door en door humaan en ruim denkend mensch — een beetje veranderd en op geen stukken na zoo conservatief als haar tweelingzuster Jacoba die met een minister getrouwd is. Bij zus Jacoba ben ik in ongenade door m'n huwelijk met maar een artist!"

„Draak!" het kwam uit het volst van Mieke's hart en Nini moest lachen om haar verontwaardiging.

„Cornelia zal wel erg ontevreden over me zijn, als ze ziet, dat Maar' hier zoo'n beetje den schepter zwaait en ik kan er nu al tegen opzien, dat ze ter inspectie komt."

„Zeg, dat u niet thuis is," ried Mieke aan. „Stel je voor, een nicht, die uw huishouden inspecteert!"

„Laat ik haar nu niet in een verkeerd daglicht stellen," verdedigde Nini. „Cornelia is héél lief voor me geweest, toen de heele familie spin-nijdig op me was en dit vergeet ik nooit. En dat ze me nu een beetje bemoedert is heusch zoo kwaad niet, want ik ben een ongeloofelijke slons en weet niets van het huishouden af. Inplaats dat ik goed op Maar' let en zelf alles regel, laat ik den boel maar aan het kind over en ben heel blij, dat ze me met rust laat en me geen dingen vraagt, die ik toch niet weet. Wees maar blij, Mieke, dat jij de finesses van een huishouden zoo goed leert kennen, als je naderhand getrouwd bent, behoef je tenminste niet met je handen in je pruik te zitten."

„Hoe komt het eigenlijk, dat u er zoo heelemaal niets van weet?” vroeg Mieke belangstellend.

„In de eerste plaats, doordat ik er niets voor voel, want als je ergens werkelijk iets voor voelt, dan leer je het, ook al heb je geen opleiding gehad. En dan is mijn Moeder gestorven toen ik nog maar twee jaar was en heb ik eigenlijk altijd zoo'n beetje rondgezworven, want vader was in Indië en kon me daar niet gebruiken.”

„Hoe zielig!” zei Mieke en ze dacht aan haar eigen warme omgeving, aan haar ouders, die alles deden wat in hun vermogen was, om haar leven te veraangenamen. En dan kon ze vaak nog zoo mopperen, zich verongelijkt voelen, omdat ze geen muzieklessen kon hebben!

„Eigenlijk ben ik m'n heele leven logée geweest,” ging Nini voort. „Van de eene tante ging ik naar de andere. Daarna op kostschool hier in het land en vervolgens naar een in het buitenland. Nergens heb ik me thuis gevoeld en overal werd ik beschouwd als de logée. Ik geef toe, ik mis de huishoudknobbel, maar toch denk ik vaak, dat in een eigen thuis, onder leiding van een eigen moeder, er toch nog wat van me terecht was gekomen op dat gebied. Maar nu staan m'n handen verkeerd en ben ik een onwetende wat betreft prijzen en deugdelijkheid van levensmiddelen.”

En Nini vertelde, hoe Maar' oogen als biljartballen had opgezet toen den eersten dag van haar entrée in den huize Rety, bij de bestellingen voor de verschillende leveranciers, Nini bevolen had, dat Maar' drie flinke bloemkoolen moest nemen en drie pond vleesch.

„Ik hoor nog haar verschrikt: — 'n bloemkool en een pond vleesch de man! voor hoeveel dage docht mevrouw in te slaan? — En toen ik onnoozel zei: voor één dag, natuurlijk! barstte ze oneerbiedig in lachen uit en zei: „da's temet voor 'n heel weeshuis!” waarop ik begreep, dat m'n bestelling te grootsch van opzet was. En zoo gebeurde er telkens wat

anders en kwam ik er toe Maar' het heft in handen te geven."

„Hadt u moeder toen maar gekend," lachte Mieke. „Die had uw huishoudentje fijn op stelten kunnen zetten. O, daar moet ik u even wat van vertellen, om u een kijkje op moeder's organisatie-talent te geven. Er ging een nichtje van me trouwen, een teekenaarsje, net zoo'n genie in het bestieren van een huishouding als u en daarbij nog van een slordigheid waar je van omviel."

„Slordig ben ik ook," gaf Nini nederig toe.

„U ziet er tenminste keurig verzorgd uit, maar dat deed zij nog niet eens. Enfin, ze had moeder dan gevraagd haar wat wijsheid bij te brengen en dat deed moeder met hart en ziel. Ze maakte onder meer een boek, waarin alphabetisch alles opgeschreven stond waaraan ze moest denken en dat nichtlief zonder het boek heel zeker zou hebben vergeten. Dat boek heeft ons allemaal wat pret bezorgd en moeder wordt er nog vaak mee geplaagd."

„O, Mieke, hoe eenig! vertel eens hoe dat was?"

„Nou b.v. zoo: bij de letter P: „papieren, die om pakjes zitten, bewaren en met de touwtjes er omheen in een la van een kast leggen. G: garnalen worden gekookt met een zilveren lepel er in. Slaat deze aan dan is er een vergiftige garnaal in." Voor iederen dag had moeder een menu opge maakt, met de hoeveelheden en prijzen er nauwkeurig bij opgegeven. O, het was om te gieren en mijn nichtje en haar man hebben het op de huwelijksreis bestudeerd en dan was het plotseling: „de vuilnisman komt 3 x per week, t.w. Maandag, Woensdag en Vrijdag. Vuilnisbak direct na lediging laten uitboenen!" — Maar intusschen hebben ze er heel wat leering uit getrokken en is het eigenlijk gemeen, dat we er moeder zoo om hoonen."

„Wat heb jij een eenige moeder," zuchtte Nini. „Ik verlang er naar kennis met haar te maken."

„Nu herinnert u me meteen aan het doel van m'n komst.

Ik moest heel vormelijk, uit naam van vader en moeder vragen, wanneer we meneer en u kunnen verwachten. Niet keurig gezegd? en dan te weten, dat vader zei: „Zeg, komen die Rety's nu nooit?” waarop moeder, die in d'r hart nog wel plechtstatig is, angstig zei: „Mieke, zeg dat nu niet” en ze gaf me de uitnoodiging mee, die ik nu zoo keurigjes overbracht.”

„Mijn man heeft juist gisteren gezegd, dat we nu toch eens gauw naar jullie toe zouden gaan. Willen we dan maar, als het schikt, morgenavond verschijnen? We moeten het ijzer smeden zoolang het heet is! Ik was zóó blij, toen hij dit uit zichzelf zei. Allemaal teekenen van algeheele beterschap. Ons doktertje heeft het maar best ingezien. De buitenlucht en de rust hebben wonderen aan hem gedaan.”

„En uwe goede zorgen, uw opgewektheid niet te vergeten. U moest Maar' eens kunnen hooren! uw ooren moeten soms wel tuiten.”

„Och, wat ik deed was heel gewoon. Ik heb alleen maar m'n best gedaan hem met mijn wil, die op dat oogenblik sterker was dan de zijne, wat te helpen. En dan te denken, Mieke, dat ik au fond, heelemaal geen flinkerd ben en eigenlijk een groote droomster. Cornelia heeft wat op me tekeer gegaan en me af en toe door elkaar geschud.”

„Ik kan me u heelemaal niet voorstellen als een droomster,” zei Mieke verwonderd.

„En toch ben ik het, al is het door mijn man's ziekte wat minder geworden. Ik ben er door de heele familie om gehoord. Het nare is, dat ik het zelf niet weet. Ze kunnen soms tegen me praten en ik hoor het niet. Dan ben ik mijlen ver met m'n gedachten. Kun je zooiets begrijpen, Mieke?”

„Neen, ik heelemaal niet. Ik droom nooit, zelfs 's nachts niet. 's Avonds rol ik me in m'n deken en slaap als een marmot. Wanneer ik 's morgens wakker word lig ik nog net zoo

en kan geen enkelen droom navertellen, want ik heb ze eenvoudig niet. Is u altijd zoo'n droomster geweest?"

„Ja, al van m'n prilste jeugd. Ik speelde nooit met poppen, omdat mijn eigen droom-kindje zooveel mooier was, dan die akelige, starre dingen. En ik had een droom-huis en een droom-man en die man, Mieke, heusch, die leek op mijn eigen man. Is dat niet grappig?"

„Ja, ongeloofelijk grappig."

„Ik sprak soms over m'n kindje en dan keken ze me gek aan. Naderhand heb ik er altijd over gezwezen. Op kost-school vonden de meisjes uit, dat ik een bepaalde houding had, als ik aan het droomen sloeg en was het: „O, Nini droomt weer! ze legt haar vinger tegen d'r lippen." Nu betrap ik me er wel eens op, dat ik het doe en dan schud ik mezelf wakker."

„Wie weet gaat uw kindje ook lijken op het droomkindje," zei Mieke zacht.

„Hoe weet je, Mieke?"

„Dè Maar'-bode!"

„O, wat een klapenster! en ze had me zóó beloofd te zwijgen."

„Och, ze is er zoo vol van en ze kwam bij moeder om een modelletje . . . O! wat ben ik een stommerd! nu ben ik een klapenster!"

Maar Nini, de wijsvinger tegen de lippen gedrukt, hoorde haar niet. Ze droomde van het kindje dat komen moest en dat geboren zou worden als het lente was. Het kindje, dat zou lijken op haar droom-kindje.

„Waar is Mieke?” vroeg Nini Rety, die met haar man in de gezellige huiskamer van de van Klarenbeek's zat.

„Mieke heeft onverwacht bezoek gekregen,” zei een beetje weifelend Mevrouw Klarenbeek. „Weet u,” ze schoof haar stoel wat dichtër naar Nini toe, „Jaap Verwer is op den motor nog even komen overwippen, om haar een boek te brengen waarover ze gesproken hadden en nu zitten ze op Mieke's kamer een poosje te babbelen. Het kind zei: „Mevrouw Rety begrijpt zooiets best.”

„En dat doet ze dan ook,” lachte Nini, die het mevrouw Klarenbeek aanzag, dat ze een beetje verlegen was met het geval.

„Jaap is immers de oude schoolvriend, die in Amsterdam zit? Nu moeten ze toch rustig even samen kunnen praten.”

„Prettig, dat u het zoo begrijpt,” zei opgelucht Mieke's moeder. „De tijden zijn zoo heel anders dan vroeger en mij valt het vaak moeilijk al dergelijke dingen maar zoo als vanzelf sprekend aan te nemen. U is van een jongere generatie, maar wij! Stel je voor, dat wij, in onze jeugd met een vriend maar genoeglijk naar onze meisjeskamer togen om wat te babbelen! dat deed je alleen met je verloofde en dan nog als je ouders niet meer van den ouden stempel waren.”

„'t Is wel een heele overgang,” droomerig zei Nini het en de vinger verzeilde bijna naar de lippen, maar bijtijds schrok ze wakker en levendig ging ze voort: „Maar is h u n tijd niet veel eerlijker en gezonder? Is 't niet fijn, zoo'n meisje als

Mieke, dat alsof het de gewoonste zaak van de wereld is zegt: „daar is Jaap, we gaan nog even wat praten, we komen zoo.” In uw tijd lieve mevrouw, gingen de meisjes stiekum een straatje om, was er het briefjesgesmokkel allemaal achter den rug van Pa en Ma. Nu gaan ze frank en vrij door het leven en een meisje als Mieke ziet er hoegenaamd geen verschil in of ze met Jaap of met een van haar vriendinnetjes op haar kamer zit.”

„Zoo voelen wij het ook aan, mijn man vooral. Alleen laat ik me nog wel eens beïnvloeden door mijn wat conservatieve familie die hun dochters nog naar den ouden trant opvoeden”.

„Als ze het gedaan kunnen krijgen zonder conflicten, hebben ze van hun standpunt gezien misschien gelijk. Het gevaar bestaat alleen, dat de meisjes later, als ze eenmaal het ouderlijk gezag ontberen méér uit den band springen, dan meisjes die een zekere vrijheid genieten. Ik geef toe, er zijn meisjes, die de vrijheid niet kunnen verdragen, en een moeder moet, dunkt me, haar dochter kunnen vertrouwen voor ze haar eigen verantwoordelijkheid geeft, maar dan...”

De vinger vond nu zijn weg naar de lippen en Nini droomde, hoe ze naderhand haar eigen meisje zou opvoeden, hoe moeilijk 't zou zijn, den juisten weg te vinden....

„Halloh, mensen!” Mieke's klare stem riep haar wakker. „Jaap wil graag nog even kennis maken vóór hij op zijn rad klimt!”

De beide heeren, die juist in een ernstig gesprek over Kunstzaken gewikkeld waren, keken verschrikt op.

„Stoor ik?” vroeg Jaap Verwer schuchter.

Hij had niet willen binnen komen, voelde zich onwennig in vreemd gezelschap. Maar Mieke, die, zooals ze altijd beweerdde, zijn opvoeding ter hand had genomen, dwong hem er toe vóór het heengaan binnen nog even goedendag te zeggen.

En evenals ze van klein meisje op de Lagere School af altijd op haar prettige, kordate manier den baas over hem gespeeld had, zoo liet hij, toen ze allebei jonge menschen waren geworden, zich nog door haar leiden, blindelings, als een trouwen hond, die ieder bevel van zijn baas goed en rechtvaardig vindt en opvolgt.

Trouw was de hoofd-trek in Jaap's karakter. Hij was iedereen trouw, die iets in zijn leven beteekende. Voor de rest had hij een grenzenlooze onverschilligheid, die misschien wel voortsproot uit de groote verlegenheid, waardoor hij met zoo weinig mogelijk menschen in aanraking kwam.

Mieke was alles in zijn leven. Om haar draaiden al zijn gedachten en zorgen. Daarnaast stonden alleen maar zijn ouders, twee schoolvrienden en Mieke's ouders.

Hij had zichzelf wel eens afgevraagd, of dat, wat hij voor Mieke voelde, liefde was en hij was hierover met zichzelf niet tot klaarheid kunnen komen.

Als hij zijn gevoelens af ging meten naar wat hij hiervan door de andere jongens hoorde vertellen, dan moest hij tot het besluit komen, dat slechts een groote en warme vriendschap hem aan haar bond.

En hoe kon het ook anders? Samen waren ze op de Lagere School geweest, en omdat ze heel dicht bij elkaar woonden, hadden ze van den eersten dag af dagelijks viermaal den weg van huis naar school en omgekeerd, samen afgelegd. Eerst te voet, of bij leelijk wêer in de bus, daarna per fiets.

Ze hadden samen hun huiswerk gemaakt en de vrije middagen waren ze — zij het dan ook met anderen — toch altijd in elkaar's gezelschap.

Mieke's meisjeskamer was Jaap zoo vertrouwd of het zijn eigen kamer was en al z'n spaarduitjes werden omgezet in

boeken en al wat dienen kon tot verfraaiing van dit gezellig vertrek.

Als Mieke 's avonds op visite was, placht Jaap rustig naar haar kamer te gaan, bleef hij er wachten tot ze terug kwam, alleen maar om nog even haar vroolijk twetterende stem te hooren, die vertelde van den doorgebrachten avond.

Hij had dan den tijd waarin hij op haar wachtte, benut om orde te brengen in de boekenkast en de vele plantjes die ze bezat te verzorgen en te verpoten.

„O, jij trouwe Bruun!” zei Mieke dan dankbaar. „Hoe heb je weer voor alles gezorgd!”

Ofschoon hij er nooit iets van zei, kon hij den hondennaam Bruun, dien ze hem gaf, niet goed verdragen. Niet, dat er geen waardeering, geen hartelijkheid uit sprak, maar....

En dan kwam hij weer terug op het oude vraagstuk, wat dan toch zijn gevoel voor Mieke wel beteekende?

De wrevel tegen den hondennaam sproot alleen maar voort uit den wil meer voor haar te zijn, dan enkel maar een trouwe hond.

En waarom, als hij dan toch alleen maar een trouwe vriend voor haar was, ontstemde het hem, als Mieke uit logeeren ging, daar, waar hij wist, dat vlotte, aardige jongens waren. Jongens, die volmaakt dansten, die meededen aan alle sport, die geestig en gevat waren en toch goed opschoten met hun studie?

Waarom had hij ook nu weer een zekere antipathie tegen die Rety's? had hij het gevoel, dat deze menschen, waarover Mieke zoo enthousiast sprak, een verwijdering tusschen haar en hem teweeg zouden brengen?

Wat was dit allemaal? enkel vriendschap?

Hij had zich er wel eens in verdiept, hoe het zijn zou als Mieke hem den een of anderen dag zou vertellen, dat ze van iemand hield. En dan had hij zichzelf gezegd, dat, wan-

neer die iemand een werkelijk goed mensch was, in alle opzichten waard om de man te zijn van een meisje als Mieke, hij dan blij en dankbaar zou zijn.

Perk's woorden schoten hem te binnen: „Ik min uw minnaar”, en hij had met een grimmig lachje moeten toegeven, dat hij daar nog lang niet aan toe was.

Jaap Verwer zette zich op aandringen van Mieke nog even neer en zijn ernstige oogen peilden Alfred Rety.

„Zou het een van die artisten zijn, die door alle jonge meisjes aanbeden worden?” dacht hij.

Hij spitste zijn ooren en luisterde aandachtig naar het gesprek van beide heeren, dat nog steeds over de Kunst liep.

De ernstige wijze van spreken, het helder oordeel van Alfred Rety, stelden hem gerust. En het feit, dat hij geen notitie van Mieke nam, maakte, dat Jaap hem bijna sympathiek begon te vinden.

Toen dwaalden z'n oogen af naar Nini, die met mevrouw Klarenbeek en Mieke zat te praten. Waar hadden die het eigenlijk over? O, over koken!

„Het spijt me altijd”, hoorde hij Nini zeggen, „dat je je maal voor den geheelen dag niet in pastilles kunt gebruiken. Wat een tijdbesparing zou dit geven! Geen kokerij en geen afwasch!”

„Alsjeblieft,” dacht Jaap grimmig.

„De moderne tijd! weg huiselijkheid, weg intimiteit! hoe minder werk, hoe liever! ze heeft misschien meer tijd voor d'r nagels over, dan voor haar huishouden.”

En de angst sloeg hem om het hart, dat Mieke, die deze vrouw zoo scheen te vereeren, aangestoken zou worden door haar moderne opvattingen.

„Japie! wat zit je aller-izegrimmigst te kijken!” riep Mieke hem toe.

„Ik moet weg,” zei hij wat kort.

„Ik heb nog te werken.”

Mieke voelde zijn ontstemming en ze wist, dat ze dan niet moest aandringen op langer blijven.

’t Was wel sneu, dacht ze; Jaap, die gekomen was om den avond bij haar door te brengen, haar alles te vertellen van zijn werk en te praten over het nieuwe boek, dat hij haar meegebracht had en die daar opeens mensen vond, die hij niet kende en met wie hij zich niet thuis voelde.

„Kom je dan van de week nog een avond?” vroeg ze en er was hartelijkheid in haar stem. „Dan ben ik al een heel eind opgeschoten in het boek en kunnen we er fijn over praten.”

„Ik zal wel eens zien,” zei hij kort. Maar Mieke wist, dat hij komen zou.

„Wat papt het aan tusschen meneer en vader,” lachte Mieke toen ze, na Jaap uitgelaten te hebben, weer binnen kwam. „Die twee hebben elkaar gevonden. Moeder, heb je de mevrouw van Maar’ je mooie weefsels al laten zien? Neen, natuurlijk! zoo’n bescheiden mensch moet er nog geboren worden. Kom mee, Maren-Mevrouw, dan zul je eens wat zien!”

In een hoek van het groote atelier van den schilder Klarenbeek stond het weefgetouw waarop juist een vloerkleedje gespannen was.

„Wat een prachtige, warme kleuren,” prees Nini.

„En kijk dit schoorsteenkleed eens,” zei Mieke trotsch. „Lijkt het niet een vlam? en dit kussen? wat een mooi patroon, hè? Ontwerpt moeder allemaal zelf.”

Nini was verrukt over het kleur-effect van het schoorsteenkleed, dat Mieke haar zoo juist toonde en droomend bleef ze turen naar den gloed en de diepte van het van Noorsche wol vervaardigd kleed.

„Het leeft,” zei ze dan langzaam. „En het moet een genot zijn er telkens naar te kunnen kijken. Mieke heeft gelijk,

het is een oplaaiende vlam en de combinatie van het fel oranje, het bruin, zwart en beige is schitterend!”

„Kijk die moeder van mij nu eens stralen!” lachte Mieke. „Ze vindt het heerlijk als haar werk begrepen wordt. Het liefst zou ze het cadeau geven aan menschen waarvan ze zeker weet, dat ze het werk waardeeren. Is 't niet zoo, moeder?”

„Ja, zoo is het, kind. Jammer maar, dat ik het niet doen kan,” en zich vertrouwelijk tot Nini wendend, zei ze: „Ik ben zoo dankbaar, dat ik mijn man hiermee kan helpen. 't Is zoo'n moeilijke tijd en ik zou het zoo vreeselijk vinden, als hij uit noodzaak z'n mooie doeken voor een appel en een ei moest verkoopen. Nu kan hij rustig doorwerken en als wij maar zuinig aan doen, komen we er net. Door de vele vrienden en bekenden heb ik nogal wat afzet en zoo scharrelen we wel rond tot dè malaise eindelijk voorbij zal zijn.”

Nini's groote, donkere oogen keken de vrouw, die dit alles vertelde alsof het de gewoonste zaak van de wereld was, bewonderend aan.

Wat had zij, Nini, zichzelf flink en dapper gevonden, dat zij zoo uit het gemakkelijk en goed ingerichte pension en ver van alle steedsche geneugten, naar dit kleine plaatsje was getrokken. En hoe wrevelig was ze vaak gestemd, omdat ze haar zang-studie moest staken.

Nu nog was er steeds dat verlangen in haar naar het gezellige stadsleven, naar het comfort, dat het pension haar had geboden, de ontroerende zorgjes van de lieve, oude dametjes.

„Sie träumt!” den vinger op de lippen, keek Mieke haar lachend aan.

„Een gezellig atelier,” schrok Nini weer wakker. „En 't lijkt me prettig toe zoo bij elkaar te werken.”

Mevrouw Klarenbeek en Mieke schoten in een lach.

„U moet weten, dat mijn man hier weinig is,” lichtte mevrouw toe. „Hij is zoo’n onrust en kan nooit lang in hetzelfde atelier blijven. We hebben achter in den tuin nog een atelier en in ons vorig huis, waar de Verwer’s nu wonen is er ook nog een waar hij af en toe heen trekt. Verder werkt hij veel buiten of bij een vriend-schilder. Plotseling zet hij zich dan weer hier neer, installeert zich of hij er nooit meer weg zal gaan, om als hij er een tijdje heeft gezeten tot de ontdekking te komen, dat hij hier niet werken kan.”

„O, dat moet u zien,” lachte Mieke. „Op een goeden morgen pakt vader resoluut z’n schilderkist, zet één van de vele oude hoeden op waaraan hij verknocht is, steekt z’n pijp aan en verlaat zielsvergenoegd het atelier om zich ergens anders neer te zetten. Even later komt dan z’n schaduw, Lammert Bol, die bij ons de rol van tuinman, schoorsteenveger, putjesschepper en kruier vervult om „de boel van meheer” en laden we alle schilders-attributen op diens gebochelden rug.”

„Eenig,” genoot Nini. „Men heeft uw man maar aan te zien, om te weten, dat hij niet iemand is, die rustig op één plaats kan blijven.”

„En dan een vrouw te hebben, die zoo’n hokvast diertje is!” plaagde Mieke. „Maar, les extrêmes... hè moeder?”

Nini stond voor het weefgetouw, en ze liet in gedachten verzonken, de hand glijden over het opgespannen vloerkleedje.

Was het leven van iedere artistenvrouw niet eigenlijk een zichzelf wegcijferen? Deze mevrouw Klarenbeek, had gelukkig haar dochter, het zonnige kind, en ze had haar werk. Maar stel, dat ze dit niet had, hoe zou dan haar leven zijn geweest? had ze net, als zij, Nini, in een wachtkamer gezeten? Want zoo voelde ze het vaak aan. Wachten of Alfred zin had om uit te gaan, wachten met de maaltijden, wachten tot hij verkoos naar bed te gaan.

Hoe anders had ze zich het leven voorgesteld, toen ze met Alfred trouwde. Het zou één lange triomftocht worden! ze zou zijn successen deelen, bij hem zitten als hij zijn werk schiep . . .

O, dien allereersten keer, toen ze zich met een boek geïnstalleerd had in zijn werkkamer! nog zag ze de verwondering in z'n oogen, den kregelen trek om zijn mond.

Beleedigd had ze zich gevoeld, diep beleedigd, toen hij haar gezegd had, dat hij n i e m a n d in de kamer kon hebben als hij werkte.

Niemand! ze werd gelijk gesteld met ieder ander. O, hoe het haar gegriefd en gewond had!

Maar dien avond had hij gespeeld voor een stampvolle zaal en zijn succes was overweldigend geweest. Nini had zich voelen groeien en het leed van dien dag was bijna vergeten.

Ze had naderhand niet weer geprobeerd zich te nestelen in zijn werkkamer en ze had stil gewrokt en in meelij met zichzelf uitgevonden, dat ze „in een wachtkamer zat.”

„Ze droomt waarachtig alweer, de mevrouw van Maar'!” Mieke trok den vinger van de lippen en keek guitig in de starende oogen van Nini.

„Ja, het leven van een artistenvrouw is niet gemakkelijk,” zei Nini, die altijd weer den draad opvatte van een afgebroken gesprek.

„Als je jong bent, neen, dan is het niet gemakkelijk,” gaf mevrouw Klarenbeek toe. „Dan komen de momenten, dat je opstandig bent, dat je je man zoudt willen opeischen, alleen voor jou, zonder die gevaarlijke mededingster, de Kunst. Maar later, vooral,” haar hand gleed liefkozend over Mieke's blonde lokken. „Als er een kindje is, dat al je aandacht, al je zorgen vraagt, dan voel je het allemaal lichter. En dan ga je ook beseffen, dat je een artist nu eenmaal niet met de gewone maat kunt meten.”

„Als ik trouw, neem ik een gedegen kruideniertje of zoo,” zei Mieke. „Acht uur sluiten, Zondags vrij en altijd netjes met moe en de kinderen op stap. De hemel beware me voor een artist!”

„Dat zijn goede voornemens,” lachte Alfred Rety, die met Evert Klarenbeek het atelier binnen kwam en juist Mieke's woorden opving.

„Ik ben dol op krenten en rozijnen en het lijkt me ideaal om daar naar hartelust van te kunnen snoepen,” bekende Mieke.

„We zullen eens naar zoo'n gedegen kruideniertje voor je omzien,” beloofde Nini. „Van ons de klandiziel”

„Mevrouw van Maar'?” vroeg Mieke. „Krijgen we nu vanavond je stem eens te hooren?”

„Medunkt, die hoor je!”

„Nou ja, maar ik bedoel uw zangstem.”

„Dat is een goed idee,” vond Alfred. „Ik heb je ook in langen tijd niet gehoord en ik verlang er naar.”

„Vanavond wil ik liever niet zingen,” zei Nini afwijzend. „Eerst moet ik weer eens flink geoefend hebben. Ik heb nu het gevoel, dat ik geen geluid meer kan geven en dit maakt me onrustig.”

„Hoe komt dat zoo opeens?” Alfred vroeg het gedachte-loos. Toen schoot het hem te binnen, dat ze wel eens niet gestudeerd kon hebben om hem niet te hinderen en warm klonk zijn stem toen hij zei:

„Maar nu kun je weer studeeren en hoe meer hoe liever. Waarom zei je het niet eerder?”

Twee paar oogen keken elkaar begrijpend aan, die van mevrouw Klarenbeek en Nini en de blikken zeiden:

„Zouden ze het ooit kunnen begrijpen, de artisten, dat we ons wat ons het liefste is, kunnen ontzeggen, om hun niet te storen in het werk?”

„Mieke,” zei Nini dan, „weet je wat jij moest doen? je

moet wat voor ons zingen, dan zal mijn man je begeleiden."

„Graag! maar meneer zal onze rammelkast wel afgrijselijk vinden."

Ze holde naar binnen om muziek te zoeken.

„Zoo onbevangen is dat kind," zei mevrouw Klarenbeek. „Hoe durft ze? Ze heeft alleen maar een koorklasje door-gemaakt en verder heeft ze nooit les gehad."

„Ze heeft een frisch natuur-geluid," prees Alfred Rety. „Mijn vrouw, die heel mooi zingt, kan het beoordeelen."

„En jij niet!" lachte Nini. „Bescheidenheit . . ."

Toen gingen ze allen naar de zitkamer, waar een wat af-tandsche vleugel stond.

Alfred preludeerde, terwijl Mieke eenige liedjes van Catharine van Rennes op den vleugel plaatste. Zonder eenige aarzeling zette ze het Zonnelied in en al wat er aan levens-vreugde in haar was, jubelde ze uit.

„Hoe fijn om zóó begeleid te worden," zei ze dankbaar en zonder te wachten of iemand het haar vroeg, zette ze een ander lied klaar. De vreugde om te kunnen zingen was zóó sterk in haar, dat ze niet vroeg of haar zang goed werd gevonden, noch of men een tweede lied wenschte. Ze benutte alleen maar de kostelijke momenten, die haar geschonken werden, door een zoo volmaakte begeleiding.

En het werd door hen die luisterden ook als zoodanig aangenomen. Noch Nini, noch haar man vonden het aan-matigend of zelfingenomen. Ze waren blij, die zuivere natuurstem weer te kunnen hooren en Nini droomde al van Mieke's successen als concertzangeres.

Ze moest, ze zou haar steentje bijbrengen, om deze mooie, maar ongeschoolde stem, tot wasdom te brengen. Ze wilde met Alfred bespreken of ze haar tijdens hun verblijf hier geen les konden geven, Alfred theorie en harmonie, zij zang. O, ze moesten haar zoover zien te brengen, dat ze klaar was voor het Conservatoire . . .

De piano zweeg en Mieke, met wangen als pioenrozen liet zich neervallen naast Nini.

„Ik zou den geheelen nacht wel door kunnen zingen,” zei ze. „Die arme man van u is geloof ik doodop! Ik ben een zelfzuchtig wezen, maar 't was ook zóó, zóó zalig!”

„Mieke weet niet van ophouden als ze met zingen begint,” verontschuldigde de moeder haar dochter. Maar in haar was trots, want ze had de goedkeurende blikken gezien, die de Rety's met elkaar wisselden na het eerste lied.

„Mieke?” vroeg Nini, wakker schrikkend uit haar droomen. „Zou je het prettig vinden om zangles bij me te hebben?”

„O!” verrukt riep Mieke het. „Meent u het heusch?”

„Als je vader en moeder het goed vinden, zullen we er maar zoo gauw mogelijk mee beginnen. En, wie weet . . . als je mijn man eens vriendelijk aankijkt . . . is die er niet voor te vinden je met de theorie te helpen.”

„Mogen we dat allemaal wel acceptceeren?” vroeg schuchter mevrouw Klarenbeek, maar in haar hart was vreugde, dat de groote wensch van haar kind vervuld zou worden.

Alfred Rety was gaarne bereid Mieke, zooals hij zei: „het droge gedeelte” bij te brengen en zoo werd afgesproken, dat Mieke, zooveel als haar werk het toeliet, zou studeeren en ze geregeld iedere week haar lessen zou krijgen.

„Ich kann es nicht fassen, nicht glauben!” zong ze en ze viel Nini onstuimig om den hals.

„Eer je dat in de perfectie kunt zingen, gaan er nog wel een paar jaartjes voorbij,” lachte Nini.

„Wat kan ik voor u doen?” was het een oogenblik later. „Zal ik luiers voor u festoneeren en hemdjes maken? daar ben ik specialiteit in.”

„Mieke, Mieke . . .” waarschuwde haar moeder.

„Mocht ik het niet vertellen?” vroeg Mieke verschrikt.

Maar Nini stelde haar gerust en zei, dat ze het veel te heerlijk vond om er niet over te spreken.

„Dat is wat anders dan Greet, hè moeder?” flapte Mieke er uit. „Dat is een nichtje van me en die verwacht ook een baby, maar och lieve help, daar mag slechts fluisterend over gesproken worden en ze doet zóó allergekst, net of er nog nooit een moeder 'n baby kreeg! Stel je voor! neen, dàn de mevrouw van Maar'! die stapt zoo fier door het leven en die is zóó gewoon, alleen . . . alleen . . .! ze droomt wat teveel.”

„Plaagkind!”

„Zoet maar, als het kindekijn er is, dan zal ik u met alles helpen. Ik zie Maar' en mij al vechten om de wagen van het Majesteitje te mogen douwen! en aan moeder zult u ook een stevig houvast hebben, dat is gewoon een halve baker.”

„Wat sla je weer door,” zei haar moeder. „Er is gewoon geen speld tusschen te krijgen.”

„Ich bin auch heut' so glücklich!” zong ze, en dan opeens ernstig: „wat zal Japie er van zeggen?”

„Van de baby?” vroeg Nini, die alweer droomde.

„Neen, van de lessen!” schaterde Mieke. „O, van de baby zal hij erg best vinden hij is gewoon stapel op kinderen. Maar de lessen? hij zal preeken, dat ik eerst moet zorgen een voorbeeldige huisvrouw te worden en dan pas . . . véél later . . . aan zanglessen toe ben. Is 't niet waar, moeder? Jaap kan het niet velen, dat ik zing en hij heeft altijd afgeraden me zangles te laten geven. Toen we het nog konden betalen, wel te verstaan!” lachte ze. „En hij vond het maar half, dat ik op de koorklas ging. Japie be-broedert me zoo'n beetje, weet u, en soms is ie wel wat héél zwaar op de hand.”

„Jaap is een beste jongen,” zei haar moeder.

„O, hemel! zeg niets van moeder's favoriet! kijk ze nou eens bestraffend naar haar eenigste spruit kijken! Ik geloof vast, dat moeder en Jaap z'n madre elkaar bij de wiegen

van hun baby's beloofd hebben, dat zij met elkaar zouden huwen."

„Mieke, zeg toch niet zulke nonsens!"

„Wat moet de mevrouw van Maar' wel van u denken!" plaagde Mieke. „Dat u een koppelaarster is?"

„Die denkt, dat ze jaloersch op je is, dat je in het bezit bent van zóó'n moeder," zei Nini en er was hunkering in haar stem.

„Ik kan er nog best een dochter bij gebruiken. Mag ik u dan maar een beetje bemoederen? Ik doe het graag," verzekerde mevrouw Klarenbeek.

„Dat pak ik met twee handen aan," gretig zei Nini het. „Ik heb het gevoel, dat ik met al m'n nooden bij u kan komen en uw raad vaak zal komen inwinnen, zeker, als de kleine flierefluiter er zal zijn."

„U komt maar, wanneer u wilt."

„Zegt u dan alsjeblieft geen U en mevrouw meer tegen me en Mieke ook niet, want zij en ik zijn nu zussen geworden."

Toen Nini dien avond door de donkere lanen naar huis liep en, een beetje huiverig voor de duisternis die om haar was, zich vaster nog aan Alfred's arm knelde, zei ze zacht:

„'t Is net of ik vanavond bij m'n moeder op bezoek ben geweest. Ik heb me zóó thuis gevoeld bij de Klarenbeek's. Jij toch ook, Fred?" dit laatste klonk een beetje angstig.

„Volkomen," stelde hij haar gerust. „De Klarenbeek's zijn een aanwinst. En voor jou vind ik het al bijzonder prettig, dat we ze leerden kennen. Je zult in de komende maanden weinig aan me hebben. Ik heb een groot werk in m'n hoofd en je weet," lachte hij, „dan ben ik een kluizenaar. Het heeft me gedrukt, te weten, dat jij juist in dezen tijd, zooveel alleen zult zijn, maar nu, met de prettige nieuwe vrienden, kan ik met een gerust hart aan het werk gaan. Tenminste,

als onze financiën het zoolang uit houden. Dit rentenieren kost geld!”

„O, Fred, daar heb ik nog heelemaal niet aan gedacht!” schrok Nini op.

„Gelukkig maar, dat ik zoo af en toe ons kapitaaltje inspecteer. Het is erg gedund, maar je behoeft je geen al te groote zorg te maken, we kunnen nog een tijdje rustig zoo door leven.”

„Maar de baby . . .?”

„Die zal prinselijk ontvangen worden. Koop jij maar wat ervoor noodig is en laat je pleegmoeder je met alles raden.”

Nini droomde van wiegen en wagens en aankleedtafels en ze hoorde al haast niet meer wat Alfred zei.

„Zoo’n wieg uit Vlaanderen,” zei ze opeens en hij moest lachen, want hij had gesproken over den opzet van zijn nieuwe compositie.

„Je zult je wieg uit Vlaanderen hebben,” zei hij en hij drukte innig haar arm. „Tenminste, als die niet al te duur is.”

Maar Nini drong de wieg alweer uit haar denken weg. Ze moesten nu immers zuinig zijn. Hun kindje zou even heerlijk liggen in een van die aardige rieten wiegjes, die ze zou kunnen bekleeden met cretonne en die haast niets kostten. Alfred moest kunnen werken, al duurde het een jaar en zij zou zorgen, dat het kon. Ze hoorde het mevrouw Klarenbeek nog zeggen, hoe dankbaar ze was, dat ze haar man kon helpen in dezen moeilijken tijd.

Het wàs heerlijk! en zij, Nini, zou probeeren haar man te helpen en zich alles onzeggen, wat niet strikt noodzakelijk was.

Alleen, hun kindje zou het aan niets mogen ontbreken, dat moest alles hebben wat noodig was om te kunnen groeien en bloeien.

Wàs er dan zooveel noodig? kreeg het geen licht en lucht?

En het voedsel, het gezonde, krachtige voedsel, dat zou immers komen van haarzelf.

„O, ik kan den tijd haast niet afwachten!” droomde ze hardop.

„Zou je niet eens naar binnen gaan, droomster?”

Ze stonden voor hun huisje. De maan bescheen het en Nini dacht, dat het daar zoo lief en vertrouwd stond, hun nederig kluisje, waar de baby geboren zou worden, de baby, die al haar zorgen en aandacht zou vragen en zou maken, dat ze al, wat haar soms hinderde, lichter zou dragen.

Maar' liep al dagen lang met een zuur gezicht door het huis en Nini vroeg zich af, wat er zou zijn, dat haar zoo ontstemde.

Maar' deed plichtgetrouw haar werk, „hiel' de boel an kant,” bestelde bij de leveranciers wat haar goed dacht, financierde, kwam wekelijks met haar volgeschreven lei bij Nini, annonceerde: „me ben' blud” en ontving dan weer huishoudgeld waar ze een week mee toe moest.

Thuis vertelde ze niet hoe eigenlijk alles op haar rustte, want moeder zou een raren dunk krijgen van een mevrouw, die maar alles aan haar overliet.

„Je motte zelf nog alles leeren,” zou moeder vast zeggen.

Nou ja, moeder waar' ook zoo erg in de puntjes. Ze mocht' anders gerust komme kijke, d'r boeltje was knap, mocht' gezien worre!

Maar', die lusteloos voor d'r dikke pillen van boterhammen zat, bedacht da' ze wel gek waar' om zich zoo uit te sloven. Temet kwam er nog die kleine schreeuwer bij en dan waar' de boot heelegaar an! As d'r mevrouw doch' da' ze dan ook nog 't kinderrwasschie zou doen, had ze 't glad mis. Mos ze maar 'n meissie voor dag en nacht nemen! Zij, Maar', zou zoo gek niet meer zijn! Zij werreke van 's morges tot 's aves en da' kind mê d'r kouwe drukkij bij mevrouw op bezoek.

Nini, zei ze! Nini! asjemenou, wa' toch 'n lef! en les bij mevrouw en les bij meneer! wa' toch 'n indringster, die meid! en allemaal voor noppes! want de Klarenbeek's hadden drokkie voor tien, maar geen cent in de buul! Mieke mos' voor meid speulen bij d'r eige thuis! Ze most eve goed kamers doen en vate wassche. En hier speulde ze de dame! En mevrouw was mal van d'r. 't Waar' Mieke voor en Mieke

nal Ze zate same hemmetjes te pieke en luiers te naaie en zij, Maar' kon boene en plasse. Zij had temet geen tijd da' ze at! —

Als Maar' van Bijl eenmaal aan het doordraven ging, dan was er geen houden aan. Het anders zoo goedmoedige kind veranderde dan in een mopperig, kwaaddenkend wezen en Nini, die Maar' tot iederen prijs wilde behouden, gaf wel eens wat teveel aan deze buien van het meisje toe, trachtte door haar iets liefs te doen, den lach weer op het frissche bakkesje terug te doen keeren.

„Nini,” had Mieke haar gewaarschuwd, „je verwent Maar' te veel. Laat haar toch in d'r sop gaar koken! Ze heeft heelemaal geen reden om zoo zuur te doen. Ze zal heusch wel weer bij trekken.”

Dan vermande Nini zich, deed stug tegen Maar', met het gevolg, dat die er de conclusie uit trok „da' d'r mevrouw opgestook' wier door die drokkiesmaakster.”

Dien middag zou Nini thee-visite krijgen en Mieke, die vroeg klaar was met haar werk, had beloofd voor „dodden van sandwiches” te zorgen en thee te schenken, opdat Nini zich aan haar bezoek zou kunnen wijden.

Mieke had thuis, samen met haar moeder, de sandwiches gemaakt en die keurig op een servet in een koektrommel naar Nini getransporteerd.

„O, wat zien ze er razend lekker uit!” riep Nini, toen Mieke dien middag de sandwiches in het zilveren broodmandje schikte.

„Afblijven!” gebod Mieke, toen Nini, die een echte lekkerbek was, al de derde uit het mandje nam. „Hebben we daar nu zoo voor gezwoegd om die beelden van driehoekjes te krijgen, dat jij ze er weer allemaal afsteelt? Straks komt je deftige bezoek en dan hebben we niet genoeg.”

„Ze zijn zóó zalig,” zuchtte Nini en dan verschrikt:

„*Hebben* we eigenlijk wel genoeg? de van Sevenaars komen met hun vieren, te weten, Pa, Ma en de twee dochters. Het zijn vrienden van mijn nicht Cornelia en ik moet ze behoorlijk ontvangen, anders doe ik de familie nog meer oneer aan!”

„Nemen wij tweeën er straks geen,” besloot Mieke. „Zeggen we maar, dat we geen trek hebben. Dat doet me denken aan een dinertje bij ons. Vroeger — in onzen gouden tijd — gaven we die nogal eens. Dan kwamen er rijke kunstkoopers en die werden dan vorsteljk ontvangen. De brave vader vergat dan wel eens of hij twee of vier menschen uitgenoodigd had en als we dan keurig de tafel in orde hadden, konden we weer netjes over dekken.”

„Stel je voor! om uit je vel te springen van nijd!” vond Nini.

„Och, moeder nam het altijd nogal kalm op. Maar op een keer had vader weer gasten gevraagd en moesten er asperges ter tafel gebracht worden. 't Was begin Mei en ze waren nog bar duur. Moeder nam dus mondjesmaat. Juist 'n kwartier vóór we aan tafel zullen gaan, holt vader naar binnen en zegt, dat ie de „de Dingesse” nog gevraagd heeft. We vroegen niet eens wie de Dingesse waren, moeder en ik, we waren veel te radeloos om ons spargel-gerecht!

Maar moeder zei heel resoluut: „dan eten Mieke en ik ze niet, we *lusten* geen asperges.”

O, Nini, en dàn te weten, dat ik er een moord voor zou doen!

Ik zat aan tafel naast Meneer Dinges, nog wel een referendaris! Toen deze deftige Oome me de aspergeschaal voorhield — ze rieken zoo zalig! — en ik, als gedwee kind, weigerde „daar ik ze niet lusttel!”, zei deze mogendheid geaffecteerd tegen vader: „Maer Klaerenbeek da's een fout in de opvoeding van je dughter!”

Ik had 'm met genoegten kunnen vierendeelen!”

„Arme Mieke,” schaterde Nini, „en nu ben je hier ook weer het kind van de rekening! weet je wat? we verbieden Alfred ervan te nemen en dan eet jij zijn aandeel op.”

„Kun je denken! Mijn brave taaierie-leeraar toe laten kijken! O, jij, snoode vrouw! Maar, zeg eens eerlijk, Nini, vindt ie me geen erge os?”

„Nee, hoor! hij is erg verrukt, dat je al het taaie gedoe zoo gemakkelijk verwerkt.”

„Fijn, zeg! ik zit soms ongeloofelijk in het nauw, dat ik den boel niet gauw genoeg snap en teveel van zijn geduld verg. „O,” viel ze zichzelf in de rede, „daar komt Maar' aanklossen. Als ze uit d'r hum is, klotst ze door het huis, heb je dat wel opgelet?”

Maar', zonder aan te kloppen, stak haar hoofd om de deur en even nijdig naar Mieke kijkend, die kleedjes in de bonbon-bakjes deed, vroeg ze:

„Hoe laat mo'k de thee binnen brengen?”

Nini keek even hulpeloos naar Mieke. Ze vreesde Maar' nog meer te ontstemmen.

Maar Mieke zei vroolijk:

„Ik ben vandaag toch tweede meisje ,ik kom de thee wel even bij je zetten en dan breng ik die naar binnen.”

De deur werd met een smak dichtgetrokken en Maar', met stappen als een dragonder, beende naar „me keuken” terug.

„O, Mieke,” zei Nini bedrukt, „ze voelt zich zoo achteruit gezet.”

„Maar, lieve schat, je kunt haar toch niet zonder kloppen naar binnen laten tuinen als de deftige visite er is! Waarom heb je haar dit toch niet direct aangewend? Maar' is een boerendochter, die had je manieren moeten bijbrengen.”

„Ik vertrouwde er op, dat de moeder, die jaren geleden bij Oom en Tante diende, haar die wel geleerd zou hebben.”

Mieke proestte het uit.

„O, Nini, ik voel me bij jou vergeleken een ervaren vrouw-mensch. De moeder van Maar' was werkmeisje op het groote buiten en jouw Maar' is behalve werkmeisje ook nog binnen-dito. Hoe kan ze dit nu allebei in de perfectie zijn als jij haar niets leert? En Maar's moeder heeft haar wel flink leeren werken, maar haar niet opgefokt tot binnenmeisje.”

„'t Is allemaal waar wat je zegt,” zuchtte Nini berouwvol. „'t Is alles mijn schuld. Ik schijn niet in de wieg gelegd voor drillmajoor!”

„Dat is nu ook weer niet noodig. Je had het Marenkind met je liefelijke voix d'or je bevelen kunnen geven, eischend, dat ze die op zou volgen.”

„Ik ben met de beste bedoelingen begonnen,” zei deemoedig Nini. „Dien eersten tijd heb ik heusch alles samen met haar gedaan, maar, weet je, op mijn manier. En al heel gauw kapittelde ze me. Zoo zou ik de boekenkast eens een goeie beurt geven. Toevallig kreeg ik een boek in handen, dat me een tijd terug bizonder had geïnteresseerd. Natuurlijk vergat ik toen de heele boekenkast, zeeg met het boek op den grond en las het in één ruk uit. Toen Maar' na twee uur binnen kwam en me zoo zag zitten kreeg ze een lachstuip en was het: „U ben' ook een mooie! gaan u maar weg, ik zal het wel effies doen.”

Iedere rechtgeaarde mevrouw had haar natuurlijk op d'r nummer gezet, maar *ik* was blij, dat ik nu heerlijk na kon droomen over het boek en Maar' verder wel voor het heil van de boekenkast zou zorgen.

„O, Nini, *hoe* erg!” schaterde Mieke. „Weet je waar ik wel eens bang voor ben? dat je op den een of anderen dag je baby zal vergeten te baden of zooiets.”

„Neen,” zei Nini, „daar hoef je niet bang voor te zijn. Ik vergeet nooit iets dat m'n volle liefde heeft. Ik heb nooit vergeten m'n zangstudies te maken, of iets wat ermee samen-

hangt. Maar al die kleine huishoudelijke belangetjes, die neem ik niet zoo hoog en dan vergeet ik ze ook gladweg.

Ik geloof, dat Fred 't wel naar vindt, want hij is op al z'n spullen zoo nauwkeurig en netjes. Ik zal probeeren m'n leven te beteren."

De huisbel ging over en even later annonceerde Maar', die de bezoekers in de kleine hall had gelaten, met een stem als een schuif-trombone: „d'r is vollek voor u!"

„O!" riepen verschrikt Nini en Mieke tegelijk en Nini snelde naar de hall om te trachten de ontvangst wat ceremonieeler te maken.

„Maar' doet 't er om," dacht Mieke. „Zóó onbeschoft is ze nooit. Als Nini er nu toch maar eens flink tegen in gaat."

Ze ontsnapte door de andere kamer, ging Alfred zooals ze beloofd had, waarschuwen, dat het hooge bezoek er was en begaf zich dan naar de keuken om het theewater op te zetten.

Net doende, of ze Maar's kwade toet niet zag, zei ze opgewekt:

„Zoo, Abrikozenmaartje, ik kom beslag leggen op den fluitketel."

„Niks noodig," gromde Maar'. „'t Water staan temet al te koke."

„Prachtig! dan kan ik straks thee zetten. Ik strijk zoolang even bij je neer. Kan ik je ook helpen met zilver poetsen?"

„Maak je handen maar niet vuil," smaalde Maar'.

„M'n handjes zijn gewend aan hard werken," zei Mieke en ze bleef vriendelijk.

Even later floot als een verdwaasde kanariepiet, de ketel.

„Gauw den dop er af!" riep Mieke en ze sprong op. „Maar', waar staat de theepot? O, laat maar, ik zie 'm al!"

Kalm nam Mieke den theepot op, deed er heet water in en spoelde dien om.

Ze ging naar de keukenkast, terwijl ze in haar rug Maar's moordende blikken voelde priemen.

„O, er is geen thee in de bus,” zei ze dan verbaasd.

Op de aanrecht, bij meerdere zakken, die nog niet geleegd waren, zag ze een pakje thee liggen. Ze wilde het juist oppakken, toen Maar' er als een tijger naar toe sprong en het zakje voor haar neus weg griste.

„Als er thee gezet mot worde, zal ik 't wel doen!” Maar's stem klonk heesch en rauw. „Al da' gepottekiek in me keuke hang' mijn al lang me keel uit!”

Mieke, die innerlijk woedend was over Maar's optreden, trachtte kalm te blijven.

„Maar', doe niet zoo kinderachtig,” zei ze rustig. „Ik doe het toch niet om je te plagen, alleen maar om je het werk wat te verlichten, je hebt het heusch druk genoeg.”

Maar deze op kalmen toon gesproken woorden vielen niet in goede aarde. Maar' wenschte op dit oogenblik geen vriendelijkheid. Maar' wilde een malsch ruzietje.

„Jij hep niks in me keuke te make,” treiterde ze. „Gaan jij maar bij de servite, kouwe drokkiesmaker!”

Het begon Mieke te vervelen. Het kind werd onmogelijk, vond ze, en resoluut op Maar' toestappend, trachtte ze haar het pakje thee af te pakken.

„Blijf afl!” tierde Maar' en ze hield stevig vast.

Mieke, nu woedend, deed een tweede poging het haar te onttrekken.

Als twee nijldige honden, die om een been vechten, zoo trokken ze aan het pakje thee, waarvan de verpakking tamelijk solide bleek te zijn.

„Laa'n je los!” brulde Maar'.

„Geef je 't hier!” beval Mieke.

Toen begaf zich het papieren zakje en scheurde uiteen.

De thee viel eruit en kwam juist terecht in een teil met zeepsop.

De twee vechtende kemphanen keken elkaar verschrikt aan.
„Alsjemenu! en me heb' niks meer in huis!” fluisterde Maar'.

„Hemeltjelief!” schrok Mieke.

„Waar woont jullie kruidenier?”

„Ik gaan wel effies,” zei Maar' en er was deemoed in haar stem. „Let jij dan op me bel?”

Laan je los! brulde Maar'. Geef je 't hier! beval Mieke.

„Ja, hoor! ga maar gauw.”

Mieke poetste in afwachting van de thee, verwoed het zilveren theeschepje op.

„Jakkcs, wat had ze zich kinderachtig gedragen! had ze niet wijzer moeten zijn en Maar' door vriendelijkheid aan het verstand moeten brengen, dat ze ongelijk had. Dominee had het juist gisterenavond over verdraagzaamheid. Hij had zoo mooi gesproken, alle meisjes waren er van onder den indruk geweest. En hoe hadden Maar' en zij zijn woorden in praktijk gebracht! Bah! dat zou haar niet weer gebeuren, ze zou liever probeeren Maar' een beetje te beschaven, dan hielp ze Nini meteen.”

„Daar ben ik al!” Maar' koerste hijgend naar binnen, schoof vergevensgezind het pakje thee naar Mieke toe.

„Dank je vriendelijk. Zeg, Maar' wat hebben we misselijk gedaan! En dat, na wat dominee gisterenavond op catechisatie zei.”

„Nou, zeg.” Maar' keek verlegen voor zich. Daar had ze nou geeneens aan gedacht. „Me mot' maar geen ruzie meer maken, wat Mieke?”

„Aan mij zal het niet liggen, hoor! Nou, vooruit, geef me de vijf, kameraad!”

De vrede was gesloten en Maar' zag het oogluikend toe, dat Mieke thee zette en die mee naar binnen nam.

„Ik kom je straks wat lekkers brengen,” beloofde Mieke.

Maar' was op het punt te zeggen, dat „d'r mevrouw” daar zelf wel voor zou zorgen, doch denkend aan dominee's woorden, slikte ze het booze gezegde maar in.

Even later kwam Mieke joyeus met den theepot de kamer inzeilen, waar de visite druk pratend bijeen zat.

Ze had juist een vroolijk woord op de lippen, toen ze plotseling verstarde bij den wat fellen kijk van de twee meisje van Sevenaer, die ze wel van naam kende, maar nooit nog ontmoet had.

Nini, geamuseerd door Mieke's verschrikt gezicht, zei gewild ongedwongen:

„En dit is nu Mieke van de Klaproos.”

„Mieke van de wat?” vroeg Meneer van Sevenaer, die wat hardhoorig was en hij trok bij die vraag z'n neus, waarop een lorgnet losjes zwengelde, wat verachtelijk op.

„Van de Klaproos,” herhaalde Nini geduldig. „Zoo heet het huis, waar de schilder Evert Klarenbeek woont.”

„Ah! dus Mieke van Klarenbeek,” zei hij goedkeurend.

„Pardon,” Mieke keek uitdagend den kring van „steenbeelden,” zooals ze het bezoek in gedachte noemde, rond. „Klarenbeek z o n d e r van!”

De twee blonde meisjes van Sevenaer keken elkaar even spottend aan, en lieten dan een kirlachje hooren, dat onaangenaam aandeed.

„Ik heb zin om ze den theepot in hun verwaten gezichten te gooien en dan hard weg te loopen,” dacht Mieke, maar ze keek naar Nini's wat moe en verveeld gezicht en besloot zich op te offeren.

Rustig ging ze naar de theetafel, zette de theekopjes uiteen, ontdekte tot haar schrik, dat er geen lepeltjes genoeg in het lepelvaasje waren.

„Echt weer iets van Nini,” dacht ze wrevelig. „Ze had zóó beloofd, dat op de theetafel alles in orde zou zijn. Jakkes, wat moest ze nou doen? wist zij, waar die dingen waren! En Nini moest luisteren naar mevrouw en de lieve dochters, die vertelden van een mode-show waar ze heen zouden tijgen.”

De vinger lag op de lippen! Nini droomde.

Mieke keek hulpeloos rond. Ze snuffelde in de kast, vond er geen lepel-étui.

Ze telegrafeerde achter de rugen van de dames naar Nini, maakte het manuaal van roeren in een kopje.

Nini, wakker schrikkend uit haar droomerijen, vroeg wat lijzig:

„Wat bedoel je, Mieke?”

Waarop Mieke, haar geduld verliezend er uit plonsde:

„Er zijn geen lepeltjes genoeg.”

De moeder en de dochters wisselden blikken, die boekdeelen spraken en mevrouw dacht meewarig aan die lieve Cornelia, gastvrouw in de perfectie, die zich wel danig zou schamen over een nicht, die de kunst van recipieeren zóó weinig verstond.

Maar Nini was door het gebeurde gansch niet uit het veld geslagen en een bonbon uit het bakje pakkend zei ze opgewekt:

„Vergeeten, Miek! maar er zijn nog eenige étui's met lepeltjes, zoek maar eens in de linnenkast.”

Het was den eenen flater op den anderen stapelen en de van Sevenaers overdachten al of men eigenlijk met iemand die toonde zóó weinig distinctie te bezitten en zoo slecht een onhandigheid wist te camoufleren, om kon gaan.

Maar Alfred de Rety was een bekend artist en zij was van uitstekende familie. Voilà!

De van Sevenaers — vooral het vrouwelijk deel — hadden een „penchant” voor al wat kunstenaar was en iedere artist van naam vond er een open huis.

Een artist vergaf men veel en ze hadden de gewoonte iedere fout tegen de etiquette, waaraan hun artistieke vrienden zich vaak schuldig maakten met een toegeeflijken glimlach te vergoelijken.

Ze spraken ook gemeenlijk over „een artistieke nonchalance,” als soms een logée de voorbeeldeloze orde van de logeerkamer herschappen had in een onordelijke zooi.

„Het kind Klarenbeek,” zooals de familie haar onmiddellijk doopte, serveerde de thee onberispelijk en de sandwiches — Mieke zag het met ontstelde blikken aan — verdwenen met bekwamen spoed uit het zilveren broodmandje. Tot overmaat van ramp vergat Nini haar belofte en pakte ze droomerig en wel de eene sandwich na de andere weg.

Mieke probeerde nog haar aandacht te trekken, maar Nini's oogen staarden ver, ver weg en er was niets met haar

te beginnen. Toen eindelijk de bodem van de mand zichtbaar werd, zei Alfred vriendelijk vermanend:

„Zou je niet even bij vullen, Mieke?”

En Nini, net terugkeerend uit droomland en Mieke's wanhopig gezicht ziende, vroeg:

„Is er wat?”

Waarop Alfred, verbaasd naar Mieke's hulpeloos gebaar kijkend z'n vriendelijke vraag herhaalde.

Nini barstte in een schaterlach uit.

„O, Mieke, we hebben niet meer! en ik had je nogal beloofd er niet meer van te zullen nemen,” en zich vertrouwelijik tot mevrouw van Sevenaer wendend:

„Ik had er namelijk tevoren van gesnoept, ziet u.”

Mieke, hoewel ze de situatie uiterst pijnlijk vond, had Nini wel kunnen knuffelen om de openhartige, kinderlijke manier waarop ze schuld bekende.

Maar de van Sevenaers vertelden het in hun kringen en een tijd lang was de thé complet van „dat vrouwtje Rety” het gesprek van den dag.

Het bereikte eindelijk nicht Jacoba, die een furieusen brief aan haar zuster Cornelia schreef en haar aanraade de eer van de familie te redden en orde te gaan brengen in de wanhopig slecht georganiseerde huishouding van „die afgedwaalde Nini.”

Dus kondigde Cornelia eenige weken later haar bezoek aan.

„Ze heeft natuurlijk gehoord van al m'n tekortkomingen bij het bezoek van de Sevenaers-family,” zei Nini, die even bij mevrouw Klarenbeek was komen oploopen, berouwvol. „'t Spijt me zoo voor Cornelia, want dat is heusch een schat.”

„Laten we dan met vereende krachten zorgen, dat alles in orde is,” bood mevrouw Klarenbeek aan. „Jij en je man doen zoo ontzaggelijik veel voor ons, geef me de gelegenheid

iets voor jou te doen. Laat mij nu eens voor alles zorgen, dan beloof ik je, dat nicht Cornelia tevreden zal zijn."

"U is een lieverd." Nini zei het opgelucht. „Maar geeft u toch niet zoo hoog op van wat wij voor Mieke doen. U weet niet half hoe we genieten van haar stem. En ze vliegt gewoon vooruit, er is een honger in haar om verder te komen en ook het taaie gedeelte neemt ze zoo geheel in zich op. Fred zegt, dat ie nog nooit zóó'n leerling had. En dan te denken, hoe weinig tijd tot studeeren ze eigenlijk heeft."

„Je zult wel eens denken, Nini, dat ik het kind meer tijd hiertoe moest gunnen," langzaam zei mevrouw Klarenbeek het. „Maar zèlfs wanneer het ons finantieel zou schikken een betaalde hulp te nemen, dan nòg zou ik er noode in toestemmen Mieke geheel te ontslaan van haar huishoudelijke plichten."

„Maar, lieve mevrouwtje," viel Nini heftig uit. „Gaaf de studie dan niet vóór al dat huishoudelijk gedoe? en Mieke's groot talent? moet dat er door onderdrukt worden? ik begrijp best, dat het *nu* niet anders kan, maar als de tijden wat beter worden — en dat worden ze, daar ben ik zeker van — dan *moet* Mieke zich geheel aan de studie kunnen wijden."

„Maar toch niet, lieve Nini, vóór ze weet wat het is een huishouden te bestieren. Ik geloof vast en zeker, dat heel veel huwelijken niet zouden stranden als de vrouw zich wat meer aan haar huishoudelijke plichten zou wijden. De vrouw hoeft geen sloof te zijn, mag geestelijk niet indutten, maar ze moet zorgen, dat in haar huis orde is en het maal goed verzorgd wordt. Al hoeft ze het niet zelf te doen, ze kan toch zorgen, dat het smakelijk bereid op tafel komt. Ik wil zoo graag, dat *ons* kind *niet* met de handen in het haar zal zitten als het dienstmeisje haar in den steek laat, of de financiën niet toelaten, dat ze betaalde hulp neemt."

Nini, vinger op de lippen, peinsde over het vraagstuk of

ze later háár kindje zou opvoeden naar het systeem van mevrouw Klarenbeek.

Als het een meisje zou zijn en ze had ergens talent voor, dan zou ze haar *niet* eerst tot een voorbeeldige huisvrouw opfokken. Ze kon wel eens ongetrouwd blijven, en hoeveel tijd was er dan niet verloren gegaan met al dat huishoudelijk gezeur. En als huwelijken alleen goed bleven gaan, omdat de vrouw zich nauwkeurig van haar huishoudelijke plichten kweet, dan was het toch heusch geen ideaal huwelijk. Zij, Nini, wist immers niets van al het pietepeuterig gedoe en *hoe* gelukkig waren Fred en zij niet. Nu Fred weer werken kon en zijn zenuwgestel weer geheel normaal, nu beleefden ze gouden dagen en Fred nam het heelemaal zoo hoog niet, dat de boel soms wat scheef ging.

Maar Nini vergat, dat Fred wel degelijk af en toe aanmerkingen maakte en ze wist niet, dat, wanneer hij zweeg als iets hem hinderde, dit alleen was omdat hij nu, waar Nini het kindje verwachtte, toegeeflijker was dan anders en hij haar niet wilde ontstemmen.

Zoo vaak maakte hij haar attent op kleine dingen, de handdoeken die niet op tijd verwisseld werden, het ontbreken van een stuk zeep, de broodtrommel waar een homp beschimmeld brood in lag.

Dan werd Nini even gestoord in haar evenwichtigheid en zei ze wat kregel:

„Maar' kan toch niet aan alles denken, ze heeft heusch genoeg te doen.”

Hij wist het en het zou ook niet in hem opkomen er het jonge ding van te beschuldigen, maar het hinderde hem, dat Nini rustig al het werk op Maar's schouders schoof en er geen seconde aan dacht haar met een en ander te helpen.

Nini verslond de boeken die ze zich uit stad liet sturen, of tuurde droomverloren naar buiten, maar haar handen bleven werkeloos. Er was in de laatste maanden een zucht

in haar om het huis te ontvluchten. Ze knoopte allerlei kennismakingen aan, teneinde een excuus te hebben om de deur uit te gaan.

Alfred had er zich bij de Klarenbeek's al eens over beklagd en en het was ook daarom, dat mevrouw het kleine preekje tegen Nini afstak.

Maar tegen Alfred had ze bemoedigend gezegd:

„Als eerst het kleintje er maar is, dat zal Nini geheel veranderen. Ze kan den tijd niet afwachten, dat het er zal zijn en dät maakt haar zoo uithuizig en ongedurig.”

Nini had zich van haar woorden echter weinig aange trokken, was het met haar zienswijze heelemaal niet eens en wakker schrikkend uit haar droomerijen, zei ze vastberaden:

„Als ons kind talent heeft, gaat dät voor.”

Toen was ze weggegaan en het afscheid was wat minder hartelijk geweest dan anders.

„Ik loop nog even bij Jenny Mertens aan,” had ze gedacht. „Die is Gode zij dank wat minder conservatief!”

Jenny Mertens — haar man, de dokter van het dorp en de omliggende plaatsen, was een hard en ernstig werkend man, die een groote praktijk had — was jong, mooi en vroolijk en de ziel van al wat jong was in de kleine plaats.

„Als ik niet zoo'n vroolijken aard had, zou ik me al lang dood gekniesd hebben,” placht ze te zeggen. „Een man, die ceuwig werkt en alleen maar aan z'n patiënten denkt en het beetje vrijen tijd, dat er overblijft gebruikt, om met z'n neus in de studieboeken te zitten. Bah! wat een leven! Als ik dit alles vooruit geweten had...! Gelukkig heb ik het in m'n aard van alles het beste te maken en zoo is mijn leventje in dit gehucht nog heelemaal zoo ongezellig niet.”

Jenny Mertens hield van tempo.

In hetzelfde razende tempo waarmee ze haar glanzende beige two-seater over den weg liet racen, organiseerde ze

bridgedrives, sloeg ze een élite-dansclub in elkaar, organiseerde ze weldadigheidsfeesten.

Het werkte aanstekelijk, niet alleen op de jongelui uit de kleine plaats, maar ook op die uit de naaste omgeving.

Met Jenny Mertens was er een nieuw tijdperk aangebroken en men was haar dankbaar voor de sfeer van mondainiteit, die ze in de eens zoo stijve plaats had weten te brengen.

Eigenlijk hadden ze dezen ommekeer al voorvoeld, van het oogenblik af, dat dokter Mertens, als opvolger van den ouden dokter die er zijn veertigjarig ambts-jubileum had gevierd, — en zijn bloeiende, jonge vrouw hun entrée in de stille plaats maakten.

De inwoners hadden hen ingehaald, zooals ze dit deden bij iedere bijzondere gebeurtenis.

Waar in het dorp, sinds het afschaffen van de kermis, niet veel gelegenheid tot feestvieren was, werd iedere gebeurtenis benut om pret te maken. Werden er vroeger slechts bij zilveren bruidsparen serenades gebracht, al heel gauw kwamen ook de koperen paren hiervoor in aanmerking en de veldwachter, die „op 't sikketrie” was, maakte de dorpelingen op iederen bijzonderen datum attent.

Voor den nieuwen dokter en zijn vrouw was dus het heele dorp in de weer.

Er waren in de kom der gemeente en vlak bij het doktershuis eerepoorten gezet van frissche, groene sparretakken, waar kleurige dahlia's in gestoken waren en met het plaatselijk muziekcors voorop en twee open auto's — één waarin de feest-commissie, mèt de hooge hoeden, in het andere dokter en zijn vrouw — werd een ommegang gemaakt tot vóór het doktershuis, waar kindertjes met stijf gekrulde haren en in het wit gekleed, bloemen strooiden.

Jenny, juist terug van de huwelijksreis, waarbij ze Parijs hadden aangedaan, in een modieus toilet van Lanvin, had

volkomen het air van een Parisienne. Alles was zwart en wit aan haar, tot zelfs de lange handschoenen, zwart aan den buitenkant, wit in den handpalm.

„Net Pinguin-pootjes,” had een dweepzieke juffrouw gezucht.

„Geraffineerd!” had de ontvanger, die de wereld kende, vastgesteld.

„’t Laikt temet of dat ’t de koningin is, zoo’n drokkie make ze van da’mens!” nijdig zei het een boerenvrouwkje.

Ze vergat, dat ze al haar werk in den steek had gelaten en vele uren langs den weg had gestaan om een goed plaatsje te bemachtigen.

Jenny had zich, zooals ze naderhand vertelde „een kriel gelachen om al het gedoe van hooge hoedjes en eerepoorten”. Maar ze had in de open auto minzaam gebogen en gegroet en eigenlijk even een getrouwe imitatie gegeven van een Vorstin die haar Volk groet.

Achter de enorme bloemtuil was het mooie, blonde kopje met het brutale Parijsche hoedje af en toe schuil gegaan, als Jenny op het punt stond in lachen uit te barsten om al het gewichtig gedoe.

Dan had dokter Mertens haar tot de orde geroepen en was ze weer het gratieus groetend vorstinnetje geweest.

„Nu kan het hier goed worden!” hadden de jongelui elkaar toegeroepen. „Dat is geen vrouw, die zich schikt in de saaiheid van ons leven hier.”

Maar de ouderen hadden elkaar toevertrouwd, dat de keuze van dokter Mertens, dien ze tijdens zijn waarneming hadden leeren kennen als een ernstige degelijke man, niet zoo heel verstandig leek.

En ze dachten met weemoed terug aan de vrouw van zijn voorganger, die alle lief en leed met hen gedeeld had, een voorbeeldige huisvrouw en een steun voor man en kinderen was.

„Mevrouw dokter” — zooals ze bij de bevolking heette — had nooit modieuze hoedjes en hooggehakte schoentjes gedragen, maar ze was met een eenvoudig vilt hoedje en stevige modderstappers door wêer en wind gegaan, had geholpen waar te helpen viel en was de raadvrouw van heel de bevolking geweest.

Als Jenny voorbij ging, meestal gevolgd door een grooten en een kleinen hond, of in gezelschap van een troep luidruchtige jongelui in sport-kleedij, dan hoorde men geen vroolijk: „dag mevrouw dokter” opklinken, maar was 't een stugge hoofdknik of een onverschillig gemompeld „morge mevrouw”.

Het deerde Jenny niet, ze wenschte geen intimiteit met die boerenpummels. Was 't niet genoeg, dat haar man bij nacht en ontij klaar moest staan voor al hun kwalen? en was 't niet erg genoeg, dat ze 's morgens vroeg al het geklots van hun klompen hoorde, als ze op het busuur kwamen?

Want negen uur in den morgen vond Jenny vroeg. Dan moest je je eigenlijk nog eens zalig kunnen omdraaien en een rozig na-dutje kunnen doen.

Maar slaap nu eens, als dat gehots-klots onder je vensters weerklinkt, als je onophoudelijk de bel hoort rinkelen en grove, boersche stemmen naar „Meheer dokter” vragen.

„Laat ze toch op kousenvoeten binnen komen,” had ze haar man verzocht, toen ze voor de eerste maal gestoord werd in haar slaap.

Maar Herman Mertens had er niet van willen hooren en haar zachtken aan het verstand trachten te brengen, dat het niet zóó erg zou zijn als ze gelijk met hem aan het ontbijt verscheen.

„Stel je voor!” ze was één en al verbazing geweest. „'t Wordt iederen avond even laat! hoe kan ik nu vóór dag en dauw opstaan!”

Hij was net van plan haar onder het oog te brengen, dat het óók niet zoo erg zou zijn als ze 's avonds wat vroeger naar bed ging en minder naar bridge-drives en dans-avondjes holde. Maar ze voorkwam zijn woorden door te zeggen:

„Je zoudt toch niet willen dat ik het beetje genoegelijkheid, dat ik op dit saaie dorp heb, er aan zou geven?”

Herman Mertens voelde zich moe, tè moe, om zijn vrouw te wijzen op al haar tekortkomingen.

Zijn praktijk was uitgebreid en zijn dagen en vaak ook een deel van den nacht werden er geheel door in beslag genomen.

Het werk was hem lief en met de bevolking kon hij best opschieten. Alleen verdroot 't hem dat hij te weinig tijd kon vinden om zich te wijden aan zijn jonge vrouw, haar, zooals hij het zich vóór hun huwelijk voorgesteld had, te leeren, hoe het dorp en zijn inwoners lief te krijgen.

Het beetje tijd, dat hem nog restte moest hij noodwendig gebruiken om te studeeren.

Had zijn voorganger, de goede, oude dokter, voor wien hij tijdens diens ziekte waargenomen had, het hem niet op het hart gedrukt:

„Bij blijven, m'n jongen, anders slaap je hier in! Word in 's hemelsnaam geen dorpsdokter!”

Herman Mertens was een ernstig, wilskrachtig man en hij had zich voorgenomen den raad van zijn zooveel oudere collega ter harte te nemen.

Dat het ten koste van zijn huwelijksgeluk zou gaan, had hij niet kunnen denken.

Hij had het zich allemaal zoo goed en mooi voorgesteld, bijna zoo mooi als het nog was, na vijf en dertig jaren, in het huwelijk van den ouden dokter en zijn vrouw.

Hoe had hij zich, tijdens zijn waarneming gekoesterd in het warme milieu, in alle goede zorgen, die de zonnige al

bejaarde doktersvrouw voor haar man en — zooals ze Herman schertsend noemde — haar pleegzoon had.

„Als je zóó'n vrouw krijgt, dan ben je rijk, man!” had dokter gezegd.

Het was op een avond, toen hij laat nog van een naburig dorp kwam en de twee lieve oudjes op hem gewacht hadden met een schaal sandwiches en een glaasje wijn.

Waarom had hij bij die woorden een gevoelige steek door 't hart gekregen en was meteen het plan bij hem gerijpt Jenny niet hier te brengen vóór dokter en zijn vrouw voor goed van hier vertrokken waren?

„Het verschil tusschen hun en Jenny is te groot,” had hij tot zichzelf gezegd, toen hij dien nacht nog lang wakker lag en in bed heen en weer woelde.

„Ze zouden niets begrijpen van Jen, die zoo heerlijk onbezorgd door het leven gaat. Maar als we eenmaal getrouwd zijn. . .”

Dit was het refrein, waarmee hij zichzelf in slaap suste, als angstige gedachten hem bespookten. Gedachten, die hij weg duwde en die toch telkens wèèr kwamen als hij zich los wist te maken uit zijn drukke waarneming, om, al was het soms maar voor een paar uur, naar Jenny te gaan.

Dan had ze hem zoo hartelijk, zoo warm begroet, was blij verrast geweest, had gepraat en gelachen en verteld van alle pret, die het mondaine uitgaansleventje in stad haar bood.

„Ik geniet maar en jij zit op dat saaie dorp en ploetert! ik voel me soms een echte egoïste,” had ze gezegd en in het mooie kopje was zooveel liefs dat hij haar op slag alles vergaf waardoor hij gegriefd was. De korte briefjes, die zoo spaarzaam kwamen, het weinige meeleven met zijn werk, het altijd maar vertellen van al haar pretjes.

Als hij dan weer in den trein zat, kwam er een onbevredigd gevoel over hem.

Had hij daarvoor nu die paar rustige uren opgeofferd, om te hooren, dat die schat van een vader haar — stel je voor — met een juweelen ring had verrast. Of, dat zij, Jenny een eersten prijs had gewonnen op deze of gene bridge-drive?

God, wat was al dat gepraat over mode en uitgaan onbelangrijk! Waarom had ze het boek niet gelezen, dat hij haar gestuurd had. Bij het doorbladeren ervan had hij verschillende onopengesneden bladzijden ontdekt en Jenny had hem toch verzekerd, dat ze het zoo mooi vond, zoo'n sterk geschreven boek! Bijna had hij zich laten vangen door haar praten over de verschillende figuren, tot hij zich opeens herinnerde, dat het boek een voorrede had, die Jenny handig gebruikt had om hem te doen gelooven, dat ze het boek gelezen had.

En toch....

Hij wist het allemaal zoo goed, maar hij kon er niet tegen op. Als hij bij haar was vielen alle grieven weg, was hij onder de bekoring van heel haar liefvallig wezen, kon ze hem, den ernstigen man, om haar vinger winden.

Als we maar eenmaal getrouwd zijn....

Nu wàs hij met haar getrouwd, en wat was er over gebleven van al zijn goede voornemens?

Praten zou hij met haar, ernstig en lang, steeds weer trachten haar geestelijke ontwikkeling op hooger peil te brengen.

Maar was er tijd om te praten? En wanneer er tijd was, had Jenny dan het geduld om naar zijn ernstige woorden te luisteren?

Zag hij haar niet tersluiks naar de klok kijken, of ze niet te laat zou komen op een van haar pret-afspraken? Of rinkelde niet onophoudelijk de telefoon, die hem of haar weg riep?

In hun huis, dat Jenny's vader hoogst modern en weelderig voor hen had laten inrichten, voelde hij zich onwennig

en hij had zich honderdmaal meer thuis gevoeld tusschen de ouderwetsche meubels van het oude dokterspaar, dan temidden van de „Neue Sachlichkeit” waar Jenny en haar vader mee dweepten.

Het „als we maar eerst getrouwd zijn”, werd verwisseld met „als we met vacantie gaan” en de gedachte hieraan hield hem bezig als hij op zijn motorfiets door wêer en wind naar zijn patiënten jakkerde.

Maar Jenny race'de welgemoed in de goed gesloten two-seater, die „engelachtige Paps” haar als huwelijkscadeau had geschonken, naar vrienden en bekenden en het werd door de notabelen van de kleine plaats een zekere bevoorrechting gevonden, wanneer het mooie beige wagentje met het glanzend nikkel-beslag voor hun huisdeur stond.

En zoo was Jenny in korten tijd het middenpunt geworden, de vrouw die den toon aan gaf, die door het gros van de jonge vrouwen en meisjes uit haar kringen geïmiteerd werd, die door haar onbevangen, vroolijk optreden den weerzin die enkelen voor haar te groote mondainiteit koesterden wist te overwinnen.

Er waren er niet zoo heel veel, die haar niet mochten, maar onder die weinigen was Mieke.

Ze kon zich Nini's voorkeur niet goed voorstellen.

Hoe was het mogelijk, dat Nini direct ingepakt was door die oppervlakkige Jenny Mertens, dacht Mieke. Ze had haar eenige keeren bij Nini ontmoet en nòch Jenny's elegance, nòch haar vlotte manier van zich bewegen, had eenigen indruk op Mieke gemaakt.

En toch was Jenny lief genoeg voor haar geweest, had hemelhoog haar stem geprezen en vroeg iederen keer of ze voor haar zingen wilde. Zelfs had ze gevraagd of ze haar mocht begeleiden op een weldadigheidsavond.

Maar Mieke was stug gebleven en er was niet de minste toenadering gekomen tusschen Jenny en haar.

Ben ik jaloersch op Nini's voorkeur? had ze zichzelf afgevraagd. Heb ik het land, dat ik nu niet meer alleen van Nini's vriendschap geniet? ben ik tenslotte net zoo kleingeestig als Maar'?

Als het kindje er is, dan kan Nini niet meer zooveel uitgaan, dan wordt alles weer zooals het was.

Hiermee troostte ze zich en in dit prettig vooruitzicht studeerde ze nog ééns zoo hard, om Nini en Alfred, die zooveel voor haar deden, voldoening te geven.

Er gingen weinig avonden voorbij, die niet geheel aan haar zangstudie gewijd waren.

„Twee avonden luier ik, de eene is voor Jaap, de andere voor vader en moeder.”

En zoo plichtmatig als Mieke alles deed, wat ze zich vornam te zullen doen, zoo deed ze ook dit.

Het was niet gemakkelijk, een avond door te brengen, zonder iets aan de studie te doen, die haar zoo lief was.

Maar noch haar ouders, noch Jaap bemerkten iets van die opoffering. Ze was zoo'n avond geheel voor hun, ging mee uit, of bleef gezellig thuis, en wist het altijd te maken tot een feest-avond.

Op zulke avonden ging Jaap Mertens geheel gerustgesteld naar stad terug.

„Aan Mieke valt niets te bederven”, dacht hij dankbaar. „Op haar hebben slechte eigenschappen van anderen geen invloed. Of ze met die mevrouw Rety of met dat andere wezen omgaat, háár deert het niet.”

Dan stuurde hij haar in de blijdschap van zijn hart een mooi boek of een gramfoon-plaat en Mieke, verrast, dacht:

„Zoo'n goeierd, die Jaap!”

Het was op een stormachtigen middag in Maart, dat Mieke, met wangen als bellefleuren door het fietsen tegen den storm in, bij Nini aanbelde.

Maar' deed haar open en haar gezicht was één straling.

„Zeg, hij is er!” fluisterde ze blij.

„Wie?” vroeg Mieke verwonderd.

„Hans!”

Maar's hoofd boog zich vertrouwelijk naar Mieke over.

„Je weet toch wel, die jongste broer van meneer, die weet ik veel waar zit!”

„O.”

Mieke herinnerde zich vaag, dat Nini wel eens gesproken had over een jongeren broer van Alfred, die in Berlijn in een groot orkest was.

„Eenig is ie! Hij is krek diejen film-vent, hoe heet ie nou ook weer?”

„Maurice Chevalier?” lachte Mieke, die Maar's extase bepaald vermakelijk vond.

„Ja, krek! net zoo'n eenige toet! Mevrouw doet niets dan lachen vandat ie d'r is!”

„Je maakt me dol nieuwsgierig,” overdreef Mieke, om Maar' een pleiziertje te doen.

Ze hing haar regenmantel aan den kapstok, plantte er het petje op, dofte dan voor den spiegel de door den storm verwaaide haren wat op.

„Maak je maar mooi!” plaagde Maar'.

„Als ik het geweten had, zou ik in m'n Paaschbest gekomen zijn,” verzekerde Mieke.

Toen klopte ze aan.

„Binnen!” baste een onbekende stem, die scheen toe te behooren aan een kolossus.

Maar' gierde en gluurde over Mieke's schouder naar binnen, verwachtend, dat er wel iets mals zou gebeuren. Waarin ze dan ook niet teleurgesteld werd, want Hans, een lange en tengere jonge man, die Mieke al door het raam begluurd had, droeg op z'n lachend, zwartgelokt en bruingebrand hoofd, Nini's tea-cosy en had het theekleed bevallig om z'n schouders gedrapeerd.

„Dag Mieke van de Klaproos!” begroette hij haar als een oude bekende.

„Dag lachende Chevalier!” groette Mieke terug.

„Alweer een die de sprekende gelijkenis ziet,” lachte Hans gevlaid.

Maar Mieke gooide direct roet in het eten door te zeggen, dat Maar' hem met een „filmvent” vergeleken had en zij, Mieke, toen maar raak-weg den naam van Chevalier genoemd had.

„Gelukkig maar,” haalde Hans bakzeil. „Ik kan den vent niet uitstaan.”

„Mieke,” klaagde Nini, „het huis staat op stelten sinds dat heer hier is.”

„Hoe lang is ie er al?”

„Van gisteravond, maar dat is voor hem genoeg om van een goed geordend huishouden!! een rataplan te maken.”

„Ze waren zoo blij toen ik kwam en nu ben ik alweer teveel,” zuchtte Hans, en dan weer plagend: „Zoo, is dat nu jullie beroemde zangvogel? het wonderkind van de Klaproos! Maar' waarom gluur je zoo door een kiertje? Is je werk al klaar? Anders zal ik je wel even helpen.”

„Ja, voorall' gister'avond hep ie me ook zoo prachtig geholpe, hep ie alles onderstebove in de kaste gezet. Malle!”

Hans wilde haar achterna rennen en een bestraffing toedienen, maar Nini riep:

„Hans, denk aan je prestige en laat Maar' nu alsjeblieft aan haar werk, anders wordt 't hier heelemaal een zoodje.”

„Hans!” het was Alfred's stem, die hem naar boven riep.

„Hoor dat nou!” Hans ondersteunde met beide handen z'n ondeugend hoofd. „Geen seconde kunnen ze je hier met rust laten. Net wilde ik gezellig met de zangvogel gaan kouten, of daar commandeert m'n gestrenghe heer broeder me weer naar boven. Mieke, wacht je op m'n terugkeer?”

„Wat een type!” lachte Mieke, toen hij naar boven was gegaan. „En wat is ie knap, Nini! heb je me nooit verteld.”

„Het jog heeft nou gewoon alles voor,” zei Nini. „Een groot talent, 'n knap gezicht en verbazend vlot.”

„Hij speelt viool, niet?”

„En hoe! Alfred heeft gisterenavond met hem gemusiceerd en was verrukt over zijn spel.

We hebben hem in een vol jaar niet gehoord en hij is enorm vooruit gegaan. 't Is zoo eigenaardig, oogenschijnlijk is hij een jongen, die aan niets anders dan pret maken denkt, eigenlijk een wat oppervlakkig type, maar in zijn werk is hij van een ijver, die door niets te stuiten is. Stel je voor, Mieke, om z'n studie in Berlijn te kunnen bekostigen, speelt hij in een groot orkest, waar op zichzelf al veel werk aan verbonden is met uitvoeringen en repetities, en in zijn vrijen tijd studeert hij. Het feit, dat ze een Hollander in zoo'n groot, Berlijnsch orkest aangenomen hebben, pleit wel voor zijn spel.”

„Ongeloofelijk,” verbaasde Mieke zich. „Als je hem ziet, zou je heusch denken, dat er geen grein ernst in hem is.”

„Hij is net een speelsche, jonge hond. Stoeien en plagen is zijn lust en leven en in zijn overmoed gaat hij de grenzen wel eens te buiten. Als ik dat zeg, Mieke, want je weet, ik geef niet zooveel om de grenzen.”

„Neen, dan moet het wel heel erg zijn,” lachte Mieke.

„O, that Mieke!” galmde een sonore stem door de gang

en Hans rende de trappen af, stoof de huiskamer binnen.

„Hij heeft me los gelaten, de despoot! Mieke, lief je me al een beetje?” hij zette zich neer op den grond, bij den divan waar Mieke op zat.

„'n Beetje? ik ben gewoon weg van je!” lachte Mieke.

„You can make my life a bed of roses!” zong hij smachtend.

„Ben je gewend in liederen te spreken? dan wil ik de conversatie wel

'n Beetje? Ik ben gewoon weg van je.

op dezelfde manier voortzetten.”

En Mieke zong:

„Somebody loves you.”

Plotseling was Hans' vrolijk gezicht ernstig.

„Allemachtig, wat een stem! toe, zing nog even door. Wat een timbre! hoe oud ben je, Mieke?”

„Achtien schoone lente's tel ik.”

„Dat belooft wat! Hoe ontdekten jullie haar, Nini?”

Maar Nini verstond hem niet, ze droomde. . . .

Hoe lang duurde het nog vóór kindje kwam. . . . nog anderhalve maand . . . en ze verlangde er zoo naar. De tijd kroop voort. Zou het blond of zwart zijn? Zou Jenny Mertens nu nooit eens verlangen naar zoo'n kleine schat? zou ze nooit snakken naar kleine, warme armpjes om haar hals, zooals zij, Nini, al gedaan had, lang voor ze getrouwd was?

Herman Mertens zou bij haar zijn als kindje kwam. Zou niet telkens weer, als hij bij het geboren worden van een baby was, het verlangen bij hem opkomen nu eens bij de geboorte van zijn eigen kind te zijn?

„Ze droomt maar weer eens,” lachte Mieke.

„Laat haar maar,” zei Hans en er kwam een zachte trek over het anders zoo luchthartige gelaat. „Ze droomt van haar baby, I am sure.”

Mieke keek geïnteresseerd naar de afwisselende aandoeeningen op Hans' gelaat.

„Typische jongen,” dacht ze. „Zòò meneertje Luchthart en dan weer ernstig op het gevoelige af.”

„Heb je vacantie?” vroeg ze dan en even verbaasde ze zich, dat ze, alsof 't vanzelf sprak, hem tutoyeerde.

„Ja, drie weken en in die weken moet ik weer kracht op doen voor een heel jaar. Ik ben doodop!”

„Daar zie je niet naar uit.”

„Nou ja, doodop is te sterk gekleurd, maar een beetje moe toch wel. Als je wist, hoe mijn leven in Berlijn is, dan zou je omvallen van verbazing, Mieke van de Klaproos. Jullie denkt hier allemaal dat je werkt! Maar dan moet je . . .”

„Bei uns in Deutschland . . .” viel Mieke hem spottend in de rede.

„Ja, lach maar! ik ben in hart en nieren Hollander, maar

toch blijf ik volhouden, dat er hier op geen stukken na zoo hard gewerkt wordt als . . . kijk niet zoo spottend meisje, anders konden er wel eens rare dingen gebeuren. Eenige afstraffingen zouden jou geen kwaad doen."

„Ah! goeie morgen!" dit tegen Nini. „Is mevrouw ontwaakt?"

„We hebben nog heelemaal geen naam bedacht." plonsde Nini, zooals haar gewoonte was, midden in het gesprek.

„Dan noem je 'm Hans!" ried de oom in spé aan. „Ik laat een kolossaal vermogen na en trouwen doe ik vast en zeker niet. Kun je een beteren suikeroom voor je spruit wenschen?"

„En als 't nu een meisje is?" plaagde Mieke. „Daar zit je, peet-oom!"

„Dan noemen we het Hansje," bedacht hij vlug. „Is dat geen aardige meisjesnaam? Hansje van de Paardenbloem bijvoorbeeld.

„Nini, laat dit gauw op je kluis schilderen."

„Hoe laat is 't, kinderen?" vroeg Nini.

„Thee-tijd" zei Mieke.

„Bah! jullie met je eeuwige thee!" knorde Hans. „Bij ons. . ."

„Bei uns!" bouwde Mieke hem na.

„Jongen, houd toch op, met dat arrogante: bij ons."

„Afstraffing!" besloot Hans en hij stond op.

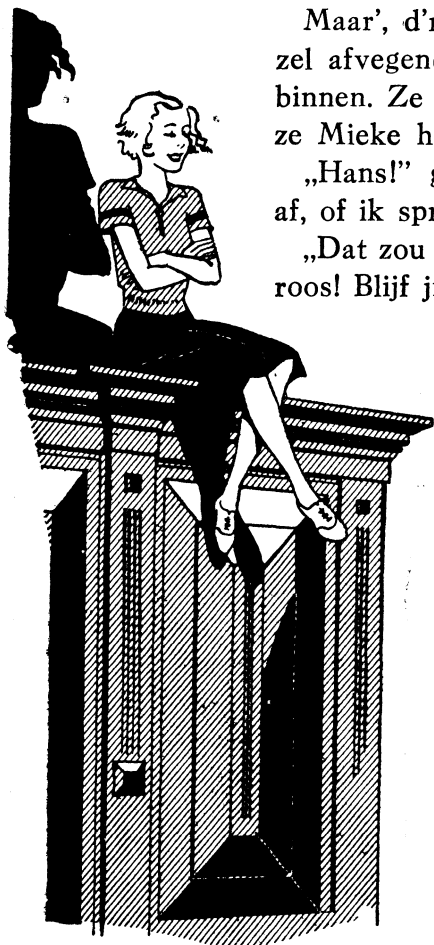
„Hans, Hans!" waarschuwde Nini, „Denk aan de meubels!"

Maar Hans, met uitgespreide armen op Mieke afkomend, pakte haar, hoe ze ook tegenstribbelde beet, tilde haar op, klom met haar op een stoel en plantte haar boven op de antieke kussenkast.

„O, Hans, houd op! 't Is géén gezicht!" proestte Nini. „Die zwengelende beenen van Mieke en dat verbouweweerde gezicht!"

„Dàt moet Maar' zien,” vond Hans, en naar de keuken hollend:

„Maretak, kom eens kijken, er is wat schoons te zien!”

Maar', d'r natte handen aan d'r boezel afvegend, holde met hem mee naar binnen. Ze viel in een halve stuip, toen ze Mieke hoog in de lucht zag tronen.

„Hans!” gebood Mieke, „haal me er af, of ik spring naar beneden!”

„Dat zou de doodensprong zijn, Klap-roos! Blijf jij daar maar rustig zitten tot Alfred naar beneden komt. Dergelijke afstraffingen zijn buitengewoon goed voor je.”

„Leelijke pias!” schold

Ze viel in een halve stuip, toen ze Mieke hoog in de lucht zag tronen

Maar', die partij trok voor Mieke. „Haal je d'r naar beneje, of ik doen het!”

„Leelijke pias? ook dàt moet gestraft worden. Twee poppen op de kast staat nog beter.”

En vóór Maar' er op verdacht was, werd ze beet gepakt en hoewel de lange Hans met haar meer werk had, dan met Mieke, zoo kreeg hij het toch gedaan, haar op den anderen kant van de kast te pooten.

Nini vouwde dubbel en zei, dat het niet goed kòn zijn haar zóó te laten lachen.

Mieke hield zich rustig, wachtte gelaten af, tot ze bevrijd zou worden, Maar' echter schreeuwde als een jong speenvarken en dreigde dat d'r rosbeaf aan zou branden.

Midden in het tumult ging de huisbel over.

„Laan' me d'r af!” tierde Maar'. „D'r wor' gebeld!”

„Ik zal wel open doen,” en Hans, met deftige passen, z'n mal gezicht een en al gewichtigheid, ging naar de huisdeur.

„Of mevrouw thuis is?” hoorden ze hem vragen. „Ik geloof, dat ze nog niet op is.”

„Nog niet op?” vroeg een verbaasde stem.

„O, hemel, Cornelia!” kreet Nini.

De twee poppen op de kast verstijfden.

„De freule!” schrok Maar' en werktuigelijk streek ze langs haar schort, mat de hoogte van kast naar grond.

Nini spoedde zich naar de gang en half verlegen, half proestend, zei ze:

„Kom toch binnen, Cornelia. Die malle jongen! luister maar niet naar wat hij zegt. Even voorstellen? Hans Rety, Alfred's broer, Mevrouw van Manen, mijn nicht.”

De naam zei Hans niets en had hij al geweten van Cornelia's stijfdeftigheid, dan had hem dit eerder nog overmoediger gemaakt, dan tot kalmte gemaand. Maar nu, voor haar uitgaand, met de gong die hij intusschen uit de hall had gehaald, schreeuwde hij:

„Komt dit zien, komt dit zien! Twee levende beelden op een kussenkast! Die Entführung aus dem Serail!”

„O, o!” steunde Maar' „Wat zal de freule daarvan zeg-

gen! en als ze 't me moeder vertelt ben ik nog niet gelukkig!"

Nini deed angstige pogingen om Cornelia ervan te overtuigen, dat Hans heusch een ernstige jongen was, maar dat hij in zijn vacantie wel eens uit den band sprong.

Cornelia, die hoed en mantel had afgelegd, stapte met souvereine minachting voor Hans, de huiskamer binnen.

Achter haar aan, gedwee, liep Nini en tersluiks blikte ze naar de twee poppen, die hun beenen opgetrokken hadden en als verstijfde musschen tegen elkaar aan zaten.

„Gaat u zitten, gaat u zitten,” lawaaide Hans. „U lijkt geen snars op Nini! Nichten van den bloede? hoe is het bestaanbaar! Wacht, ik zoek even een voetkussen voor u.”

„Dank u wel, meneer Rety, dat gebruik ik nooit.”

IJsoud klonk het, maar Hans werd er in het minst niet door geïmponeerd.

„Zegt u maar Hans,” noodde hij gemoedelijk en dan snuivend:

„Me rosbeaf brandt aan, ruik je niks, Maar'?”

Een kermende zucht kwam uit hooger regionen.

„La' me d'r af, meneer Hans,” trachtte Maar' te fluisteren.

Cornelia keek naar boven. Haar pupillen verwijdden zich.

„Bende!” zei ze dan verachtelijk en Nini kromp onder haar geeselende blikken.

„Hans,” smeekte ze, „laat 't nu genoeg zijn, haal ze er af.”

„'t Was wèl de pijnbank, hè?’ genoot Hans. „Even nog wachten, ik hoor Alfred.”

Inderdaad stak deze het hoofd om de deur.

„Is Maar' er niet? ik geloof, dat er iets aanbrandt,” en dan verheugd: „Wel, Cornelia, jij hier? dat is een verrassing.”

„Zeit uwes dat well!” fluisterde Hans Nini in.

Het waren medelijdende blikken, die Cornelia naar Alfred wierp.

„Gold het gong-concert jouw komst?” lachte Alfred.

Cornelia dacht dankbaar, dat Alfred's zenuwen wel volmaakt moesten zijn, dat hij kalm kon blijven bij een dergelijke onbeschaafde herrie.

„Heb je de mooie popjes al gezien, Freddy?” vroeg liefjes Hans, en hij blikte naar de kast.

Alfred schoot in een hartelijken lach.

„Dwaas, die je toch bent! was dat de herrie, die ik hoorde en brandde daardoor het vleesch aan. Ik heb het gas al uitgedraaid, hoor Maar’.”

„Haal ze er af, Hans,” gebod hij, Nini's smeevende en Cornelia's verachtelijke blikken ziende.

„Hupsakees!” zei Hans en hij beurde Maar' er af. Maar', die als een geslagen hond was en naar „me keuke” afdroop.

„Nu nog het snoezige Klaproosje,” Hans stond in aanbidding voor de kast, deed of hij een gitaar bepingelde en zong:

„Du bist wie eine Blume!”

Maar Mieke, die Nini's wanhopig gezicht zag, zei hoog:

„Wilt u me nu onmiddellijk naar beneden halen!”

En op den beganen grond gekomen, zei ze, na een onberispelijke buiging voor Cornelia:

„Ik zal even thee voor je zetten, Nini, en dan ga ik huis toe.”

„Zal ik je helpen?” bood Hans berouwvol aan en hij liep haar achterna.

Maar in de gang zei Mieke lachend:

„Ik ben heelemaal niet boos, maar ik trachtte de situatie voor Nini te redden. Toe, Hans, houd nu wat je fatsoen. Niet Cornelia moet een heel best mensch zijn, maar ze is een dergelijk dulle bende niet gewend.

Nini mag haar dolgraag en ze houdt er zooveel als ze kan rekening mee. Doe nu om haar te pleizieren een beetje minder dol."

„'t Zou anders een beste leerschool voor Vrouwe van Manen zijn," vond Hans.

„Me keuke stond blauw!" jammerde Maar' toen ze binnen kwamen.

„En net had ik 'm van de week 'n goeie beurt gegeve. Als de freule aans binne kom' schaam ik me eige dood. Jij ook mê-je malle grappel"

„Maar', denk aan de afstraffing van daar straks," dreigde Hans.

„Och, vlieg op!" zei Maar' nijdig, want de komst van de freule had haar opeens de verantwoordelijkheid doen voelen van haar taak in den huize Rety.

„A'k 't vooruit gewete had, dan zou 'k waarachies 't huis van bove naar beneje schoon gemaakt hebbe."

„Nou, Maar'," kalmeerde Mieke. „Je huis mag gezien worden. En met de keuken help ik je wel even. Vader en Moeder zijn uit en ik heb den tijd aan mij. Kunnen we achter de schermen het diner keurig in orde maken."

„Wat scherreme," bromde Maar', wier hoofd gewoon omleiep. „Hê jij scherreme, heb ik scherremel! Motte we 't maar zonder doen."

Het begon eindelijk tot Hans door te dringen, dat hij den boel danig in de war had geschopt en berouwvol zei hij:

„Ik zal jullie met alles helpen."

„Ja, dat kenne me," snib'de Maar'.

„Niet zoo kattig, Maretak! Je zult eens zien wat ik aanricht. Heb je een groote tasch? Ga ik eerst alles voor de thee inslaan. Laat Hans maar schuiven, die weet zich te redden."

Toen ging hij op stap en de beide meisjes gierden toen

ze hem nakeken, want hij had nog gauw even Maar's hoed achterstevoren op z'n gekken bol gezet en haar boodschappenmand onder den arm genomen.

„Hans!” proestlachte Mieke. „Je kunt zoo toch niet over straat.”

„La' gaan,” ried Maar'. „A-je d'r wat van zeg doen ie 't juist.”

Maar' bleek menschenkennis te bezitten, want toen ze hem rustig lieten gaan, zette hij Maar's hoed boven op het electrische ganglampje en mikte de boodschappenmand de keuken weer in.

„O, o, wa' toch 'n pias!” zuchtte Maar.

Mieke, vlug, zette theewater op, hielp Maar' de keuken aan kant maken.

„Wat is ie anders knap, hè, Mieke?” zei Maar', die op d'r knieën lag te dweilen. „Oogen als kersen en da' mooie zwarte haar! Me konne 't wel es van 'm te pakke krijge, zeg!”

„Och, mal schaap!” Mieke voelde hoe een blos naar haar wangen schoot en wrevelig zei ze: „Er is geen grein ernst in hem, voor een oogenblik is hij wel grappig maar altijd dat flauwe gedoe te moeten aanzien, zou me toch bar gaan vervelen.”

„Je zal d'r mee gestraft worden,” vond Maar' en ze wrong met handen als bieten „me dweil” uit.

Met een plotselingen blik van haar handen naar de goed verzorgde handjes van Mieke vroeg ze opeens:

„Hoe hou jij je handen toch zoo mooi, Mieke? Je zit er toch ook veel mee in 't water!”

„Door ze 's avonds met glycerine in te wrijven.”

„Mô'k stiekem doen, anders vraag moeder of 'k mal ben. Zeg, Mieke, hê-je gezien, dat Aagt Duin d'r eige poeier? van de week op cath zat ze met zóó'n witte kokkert van 'n neus.”

„Moet zij weten.”

„'t Staan anders wel eenig, mooier as zoo'n glim-dop!”

Mieke schoot in een lach.

„Wat heb jij ineens ijdele bevestigingen. Hoe komt dat, Abrikozenmaartje?”

„Je water kook!” annonceerde Maar’.

Mieke zette de thee, vulde het melkkannetje, deed klontjes in het suikerbakje.

Daar rinkelde vervaarlijk de bel en Maar’, d’r dweil in de emmer plonsend, zei verheugd:

„Daar hê-je ’m! Kan ’t spul weer beginnen.”

Hans kwam binnen, liet zich uitgeput op de keukenstoel vallen.

„Ik kàn niet meer! Is dat racen? Maar jullie zult tevreden zijn. In de tasch is alles voor een thé complet en de rest voor het diner wordt gebracht. Nicht Corretje kan tevreden zijn.”

„Nicht Corretje!” schaterde Maar. „De freule mos ’t hoore! Bê-je met d’r school gegaan, Berliner bol?”

„Dát moet bestraft worden!” Hans vergat alle vermoeidheid, pakte Maar’ beet, zette de waterkraan open en hield Maar’s hoofd er onder.

Juist kwam Maar’, nat als een poedel uit Hans’ handen los, toen de keukendeur open ging en ze Cornelia hoorden vragen:

„En is dat nu je keuken?”

Mieke liet de petit fours, die ze uit een carton op een glazen schaalte schikte, bijna uit haar handen vallen en Maar’ greep met twee handen naar haar kletsnat hoofd.

„Net kinderen,” zei verlegen Nini.

Alfred half geamuseerd, half boos, commandeerde:

„Nu is ’t uit, Hans. Ga mee naar binnen, anders krijgen we nooit thee.”

Cornelia zei geen woord, maar ze klemde de smalle lippen opeen.

Ze gingen nu Alfred’s studeerkamer zien en in de stille

rust van dit gelukkig goed geordend vertrek, voelde Cornelia haar verontwaardiging wat zakken.

Alfred vertelde van zijn werk en in volle belangstelling zat ze te luisteren, blij, dat hij zich zoo goed voelde en zich weer geheel aan zijn werk kon wijden.

„Blijf je bij ons middagmalen?” vroeg Nini plotseling.

Deze vraag had haar van Cornelia's komst af bezig gehouden en in stilte hoopte ze, dat Cornelia andere plannen koesterde. Want wat moest het worden als ze bleef? Maar' was niet in staat een behoorlijk verzorgd diner samen te stellen en de rosbeef was aangebrand.

„Het wàs mijn plan,” zei Cornelia langzaam. „Maar je hebt al een gast... en... ik kan ook naar de van Sevenaers gaan...”

„Geen denken aan,” haastte Alfred zich te zeggen. „Je blijft hier en eet à la fortune du pot mee.”

Nini kreeg het bepaald benauwd en al haar hoop was op Mieke gevestigd.

Van beneden klonken gong-slagen, die dreunend door hall en portalen galmden.

„De thee is zeker klaar,” zei Nini bedeesd.

Alfred had schik in haar verlegen gezicht.

„Die vrouw van mij! wat zit ze in de knel,” dacht hij. „Cornelia is gewoon haar geweten.”

„Je treft het niet, Cornelia,” zei hij dan.

„Hans is een geweldige lawaaimaker. We laten hem maar zoo'n beetje uitrazen, dat is de beste manier om hem kalm te krijgen. Maar je mag niet weg gaan, vóór je hem hebt hooren spelen. Dan krijg je een anderen kijk op mijn jongsten broer.”

Er klonk trots uit zijn stem en het deed sympathiek aan, vond Cornelia. Maar in haar afschuw voor al wat in haar oogen onbeheerscht en onopgevoed was, kon ze niet aannemen, dat Hans' spel haar een anderen dunk van het jonge

mensch kon geven. Wat een hemelsbreed verschil met Alfred, die zoo rustig en beschaafd was. Die Hans, dat ongemaniëerde jog, kon beter een broer van Nini zijn, die ook spotte met al wat manieren en beschaving heette.

Het schoot plotseling door Cornelia's brein, dat de *mésalliance*, waar Jacoba het altijd over had, niet door Nini begaan was.

Maar de thee, die onberispelijk door Mieke verzorgd was, deed Cornelia weer in wat milder stemming komen en Hans, dien het opviel, dat Nini wat bleeker dan gewoonlijk was, hield zich kalm, vertelde van zijn leven in Berlijn en begon bijna wat in de gratie te komen bij de strenge nicht.

„Toch,” Hans hapte met smaak z'n zesde *petit four* naar binnen, „hoe goed ik me ook kan schikken in het leven daar, soms verlang ik terug naar Holland. Jullie leeft toch maar in Abraham's schoot en je ziet hier betrekkelijk weinig van de *malaise*.”

„O, hemel, waar gaat hij naar toe,” dacht Nini, die wonder boven wonder het gesprek gevolgd had.

„Als u nagaat,” hij deed een aanval op het bonbonbakje en boog zich vertrouwelijk naar Cornelia, „dat er daar vrouwen uit uw stand zijn, die in de *tea-rooms* van de groote warenhuizen bedienen. Och neen, u kunt u dat heelemaal niet indenken. Stel u voor, dat ik verleden week Zondag — mijn kamers zien uit op een *cour* — een afwisselend programma had van zeer talentvolle violisten, zangers, atleten. Er was een vrouw — een dame op end' op — die met haar drie kinderen plastische dansen uitvoerde. Denkt u dat eens in, mevrouw, en dat op de straat! Die vrouw was het aan te zien, dat ze zéér goede tijden had gekend en ik heb me laten vertellen, dat ze van eerste familie is. En al die menschen zijn dankbaar als men ze een paar Mark geeft. Zulke dingen maken je triest en dan komt het verlangen op naar

ons eigen welvarende landje, waar nu wel minder is dan vroeger, maar waar 't toch een rijkdom is, vergeleken bij andere landen. En toch zijn de menschen hier zoo gedrukt, zoo zwaar! 't Lijkt of ze niet meer *kunnen* lachen.

Neen, dan wij hè Klaproos? wij aanbidden de vreugdel!"

En voor iemand er op bedacht was, prijkte er een petit-four, een met veel slagroom, op Mieke's neus.

Cornelia keek misprijzend en Alfred wilde Hans juist een standje geven, toen getrommel op de ruiten hen allen deed opschrikken.

Vóór het raam stond Jenny.

„Is er nog thee-ee?" riep ze naar binnen.

Nini knikte toestemmend, schoon de schrik haar om 't hart sloeg.

„Dat ontbreekt er nog maar aan," fluisterde ze Mieke toe.

Hans was naar de deur gesneld, monsterde goedkeurend de sportieve en toch elegante verschijning.

„Dag, dag, dag!" wuifde Jenny in 't algemeen. „Smoor-dorst! heb gegolfed."

Ze zeeg neer in een crapaud, sloeg de beenen over elkaar, vroeg om een sigaret.

Nini stelde voor. Cornelia knikte koeltjes, Hans boog statiglijk, Jenny, die even opgestaan was, zeeg weer neer.

„Waar zit jij?" dit tegen Nini.

„Leef je nog?"

Nini, met een wuif naar Hans:

„Heb een logé."

„Had 'm meegebracht."

„Niet aan gedacht."

„Spreken jullie altijd in telegram-stijl?" informeerde Hans.

„Staat sportiever," spotte Mieke.

„Theel!" galmde Jenny.

Mieke schonk in, Hans bediende.

„Lekkere fours,” prees Jenny. „Van wie?”

„Van Blijens,” zei Hans.

„Blijens?” Jenny’s wenkbrauwen beschreven een boog.

„Uit de Bosch- en Hei-sstraat.”

„Bosch en Heistraat? ken ik niet. Waar is die?”

„Och Jen, laat hem praten. Hij weet er niets van,” lachte Nini.

„Moest ik ze niet zelf gehaald hebben! en met zorg uitgezocht. Ik zeg, juffrouw, zeg ik, me schoonzuster hep mensche over en ze hep niks bij de thee.”

„Onuitstaanbare jongen!” Mieke nam hem de schaal met petit fours uit de handen.

„Denk er aan, kleine papaver, nog één brutaliteit tegen broer Hans en er volgt een kastijding waarbij die van de kast nog kinderwerk is.”

„Theel!” gilde Jenny en ze hield haar kopje bij. „Woestijndorst!”

„Jen, denk aan je lijn” waarschuwde Nini, toen Jenny een vernieuwden aanval op de petit-fours deed.

„Dans ik er wel weer af. Wie heeft er nog iets rookbaars voor me? Ik heb m’n cigarettenkoker vergeten. En waarom wordt er geen plaatje gedraaid?”

„Een idee! Alfred, mogen we de phoon hebben?” vroeg Hans.

„Mij best. Maar ik vrees, dat wij niet de platen in onze collectie hebben, die mevrouw Mertens graag hoort.”

„Die zit!” lachte zielsvergenoegd Jenny. „Heeft u geen enkele hot-Jazz plaat?”

„Gelukkig niet,” lachte Alfred.

„Moet je toch niet zeggen, Al,” zei ernstig Hans. „Er zijn hot-Jazz nummers, die zóó bewonderenswaardig van compositie en rythme zijn, dat ’t waarachtig geen schande is ze in je collectie te hebben. Ik zal even een paar van m’n

plaatjes halen, moet je eerlijk zeggen, of het Schund is."

En Hans liet even later de nieuwste schlagers op Jazz-gebied draaien, waarbij Alfred eerlijk toegaf, dat ook in dit genre veel goeds bereikt werd.

Maar Cornelia vond ze afgrijselijk en zei, dat een dergelijke cacophonie haar deed denken aan het gehuil van een troep losgelaten wilde beesten.

„Dansen!" beval Jenny en ze doofde haar sigaret.

„Afschuwelijk!" Cornelia zei het met afgrijzen, toen ze het dansen in de andere kamer van Jenny en Hans volgde. „Kunnen jullie nu iets moois vinden in dat monotoon geschuif? Heusch, ik heb wel moeite gedaan er het mooie in te zien, maar ik kàn het niet. En dan de ongelukkige gezichten, die ze er bij trekken! 't Is of ze naar het schavot worden gevoerd."

„Ik vind het strakke rythme, dat er in de nieuwe dansen is, wel mooi," vond Nini. „'t Is eigenlijk een en al rythme en wie er geen gevoel voor heeft, kan nooit de dansen van nu in de perfectie uitvoeren."

„Ach," zei Cornelia en haar wakkere, eerlijke oogen kregen een weemoedige uitdrukking. „Er is zooveel in den tegenwoordigen tijd, dat ik niet mooi kan vinden en waar ik me niet bij aan kan passen. Laat ik dit er dan maar bij voegen. Ik voel me met mijn zes en dertig jaren soms een vrouw van zeventig. Al die jonge menschen met hun felle kritiek op al wat in hun oogen verouderd is, ze stemmen je zoo weemoedig. Je hebt het gevoel, dat het, zooals het nu is, toch niet kan duren en hoe zal de reactie van al dit opgeschroefde, egoïstische, alles durvende, zijn?"

De gramfoon zweeg en de dansenden kwamen naar binnen.

„Hoe laat is 't, luidens?" vroeg Jenny. „Zes uur? ik moet eigenlijk weg wezen. Maar ik vind het zoo saai, als de tafel gedekt staat, te moeten wachten tot mijn husband soms pas

tegen zeven uur verschijnt. Nini, heb je niets onder de kurk?"

Nini, met een zijdelingsche blik naar Cornelia, vroeg schuchter:

„Wil je een glas Sherry?"

„Sherry? valt er niets te mixen? Sherry alleen is 'n beetje tam, vin je niet, Hans?"

„Heb je een shaker, Al?" vroeg Hans.

„Hebben we zooiets, Mieke?" Nini vroeg het aarzelend.

„Ja, ik geloof het wel. Maar, valt er iets te mengen?" lachte Mieke.

„Zoeken!" gebod Jenny. Ze volgde Mieke naar de kast.

„Schitterend!" was 't even later.

„Allemaal zalige restjes. Geef hier de shaker!" en Jenny, als een volleerden bar-keeper mengde verschillende dranken dooreen.

„Heb je gurkie's of een vruchie? Hoeft niet, hoor! we hebben geen ijs ook. Zoo is 't ook goed. Glazen, Mieke! Mevrouw van Manen, u een cocktail? Sorry, Nini mag niet. Hoe is ie, Hans? lekker dry, hè? Mieke, waarom drink jij niet?"

De telefoon rinkelde.

„Ja, dokter, uw vrouw is hier," hoorden ze Alfred zeggen. „Wilt u ze aan de telefoon hebben? Mevrouw Mertens, uw man."

„U met uw ge-mevrouw," knorde Jenny en dan aan de telefoon: „O, sorry, heelemaal vergeten! ben in vijf minuten thuis. Byel"

„Herman moet naar vergadering," zei ze dan kalm. „Nog één taitje, Hans! Schenk in!"

„Zou u wel?" waarschuwde Alfred.

„Als u zoo gehaast moet rijden?"

„Daarom drink ik er ook maar twee," snoefde ze. „Nou,

ik verdwijn. Was gezellig. Thanks! Hans, kom je eens aanwippen? Dag, dag, dag!"

Weg wervelde Jenny en even later hoorden ze de motor aanslaan, de claxon loeien en de auto in een vaart weg rijden.

„Wat een wervelwind! En zoo'n sportief type!" prees Hans. „Bepaald een aanwinst voor jullie."

Er was even een pijnlijke stilte.

Cornelia had de lippen vast opeen geklemd, Nini keek hulpeloos naar Mieke.

„Hoe laat wordt er gedineerd, vrouwke?" vroeg Alfred om de stilte te breken.

„O, hemel, dat is waar ook!" fluisterde Nini. „Mieke, heb je nog naar die verbrande rosbeef geïnformeerd?"

„Wees maar gerust, alles komt in orde," lachte Mieke.

„U is hier de weldoende fee," prees Cornelia, die het bleek gehoord te hebben en ze keek met welgevallen naar het meisje, dat al bezig was den theeboel op te ruimen.

„O, als we de Klaproos niet hadden...." Hans trok een van z'n malle grimassen, spreidde de lange, smalle handen als in zegening over Mieke's hoofd.

„Maar, mevrouw van Manen, straks zult u *mij* in m'n volle kracht leeren kennen. Niet om 't een of ander, maar, u weet niet, wàt ik allemaal presteer."

„Dat hoop ik dan te hooren," lachte Cornelia, die, nu de mondaine Jenny weg was, weer wat begon op te monteren.

„O, neen, zoo bedoel ik het niet. Als u in dit geval wat van me hoort, is het mis. Maar meestal serveer ik in de perfectie, enfin, u zult het straks zien."

„O, hemel! Hans als Ober! daar komt niets van terecht," plaagde Alfred.

Toen Mieke, die Nini beloofd had op het eten te blijven, in de keuken arriveerde, vond ze Maar' in opgewonden toestand.

„Nou mô-je toch es zien, wa' die pias allegaar heeft late sture!”

En ze trok Mieke mee naar de glazenkast, waar gegarneerde schotels prijken en een pudding, die er verleidelijk uitzag.

„En kijk es hier! een trommel mê van die lekkere korkètjes! d'r zit vuur onder. Wa' mevrouw 'n ooge zal opzettel da's anders as angebrande biefl!”

„Die Hans! wat een eenigerd!” zei Mieke zacht.

„Ik geloof, da' je 't nou al van 'm te pakke hêt.” Maar' zei 't vinnig.

„Och, kind, vlieg op! vooruit, help me gauw even den theeboel omwasschen.”

Mieke had de tafel in de perfectie gedekt en alle mooie spulletjes, die Nini gemakshalve nooit gebruikte, uit de kasten opgediept. Terwijl ze hiermee bezig was, hoorde ze in de keuken Maar' gieren en ze dacht, dat Hans natuurlijk wel weer het een en ander uit zou halen.

Doch toen ze eens ging kijken, was Hans al verdwenen en Maar' zei, dat ie met water had gegooit.

Even later kwam hij de eetkamer binnen en bood hij aan met opdienen te zullen helpen, wat Mieke dankbaar accepteerde, want Maar' was niet in staat alles behoorlijk binnen te brengen.

„Laten we om beurten doen, anders is 't zoo saai, als er telkens twee van tafel op staan. Zal ik dan beginnen met de soep binnen te brengen? Ik zal 't heusch voorzichtig doen.”

Mieke vond het best en ze ging naar de zitkamer.

„Madame est serviel!” kondigde ze aan.

„Dat ziet er veelbelovend uit,” vond Alfred, toen hij de verschillende couverts zag.

„Nini, bel je even, dan verschijnt de soep,” stootte Mieke de droomster aan.

Het belletje rinkelde, de deur ging open en Hans, een mutsje van Maar' op z'n gekke hoofd en over z'n handen — bij gebrek aan witte handschoenen — twee wit zijden kousen van Nini, kwam met de soep-terrine binnen.

Het was tè mal en zelfs Cornelia schoot in een lach, schoon ze dat van de kousen een ongepaste grap vond.

De croquetjes werden door Mieke keurig met gebakken peterselie gediend en daarna serveerde Hans „koude kip-rand van salade” zooals hij annonceerde.

De laatste „gang” was de pudding -- een zalig drill- en bibber-geval — volgens Hans, en het had niet veel gescheeld, of de pudding was van de schaal gegleden toen hij deze binnen bracht.

Hij vocht met Mieke om het laatste stukje, waarbij hij zoo'n helsch kabaal maakte, dat de goede dunk, die Cornelia tijdens het diner van hem had gekregen, bijna weer verstoord werd.

„En nu gaan we „an me vaat” was het toen het maal

ten einde was. „Vooruit, Klaproos, we gaan Maar' helpen.”

„Blijf jij nu maar rustig hier, jongetje, we hebben je hulp niet meer noodig,” zei Mieke, die woeste tooneelen in de keuken voorzag.

„Jongetje! jongetje! dàt moet bestraft worden,” en hij

Het was tè mal . . .

pakte reeds de syphon beet om Mieke onder de straal te nemen.

Maar Alfred, nu een beetje boos, gebood hem op te houden en het nu niet al te bont te maken.

Als Alfred boos werd, was Hans' overmoed meestal gauw verdwenen. De oudste broer, waar hij als kleine jongen al tegen op had gezien, had maar één woord te spreken en zijn bevelen werden stipt opgevolgd.

Zoo was het vroeger, en zoo was het gebleven, en de verhouding tusschen de twee broers had er niets onder geleden.

Er was de vertrouwelijkheid tusschen hen van twee goede vrienden en zelfs het verblijf van Hans in het buitenland, waar hij toch geheel zelfstandig was, had hierin geen verandering gebracht.

Alfred werd geraadpleegd bij al wat Hans ondernam en het was Alfred's trots en glorie, dat hij in ieder opzicht de raadsman en de financier van den jongeren broer was.

Hans, die een royalen aard had, niet alleen voor zichzelf, maar ook voor anderen, kende geen waarde van het geld en het was alweer Alfred, die hem tot sparen dwong, ervoor zorgde, dat hij niet alles op maakte wat hij verdiende.

En Hans, die wel wist, dat hij het geld te gemakkelijk uitgaf, stuurde van wat hij overhield naar Alfred.

Dan kwamen er allerzotste brieven en heette het:

„Broer Hans heeft weer krom gelegen. Ziehier de resultaten. Moet je huis ook opgeschilderd? heeft Nini een bontjas noodig? Broer Hans zorgt wel voor de pegulanten.”

Dergelijke brieven brachten altijd groote vroolijkheid. Maar Alfred belegde Hans' geld met beleid en zei tevreden tegen Nini:

„Alweer een steentje bij de mooie viool, die ik voor hem op het oog heb. Als hij gaat concerteeren moet hij die kunnen koopen.”

Dien avond, ze zaten gezellig bijeen, vroeg Nini plotseling:

„Hans, wanneer speel je nu voor ons?”

„Je hebt maar te bevelen,” zei Hans, die met Mieke foto's zat te bekijken, bereidwillig.

„Laat het dan zijn terwijl ik nog hier ben,” verzocht Cornelia. „Ik heb nog zoowat anderhalf uur den tijd voor ik naar huis moet.”

„Dan direct,” besloot Alfred. „Hans, jongen, haal je viool.”

Cornelia koos uit eenige nummers, die Hans haar voorlegde, Beethoven's viool-concert.

Er heerschte een ademlooze stilte in de kamer, toen de twee geniale broers, beiden even groot en nobel in hun spel, Beethoven's machtig concert ten gehoor brachten.

Cornelia, zelf goede musicienne, was verrukt over Hans' spel en al haar grieven waren vergeten.

En Mieke, met gloeiende wangen, heelemaal weg van de schoone muziek, dacht, toen de muziek zweeg, over het wonder, dat diezelfde Hans, die zich aan kon stellen als een echten kwajongen, in zijn spel zoo beheerscht kon zijn.

En welk een ernst lag er, als hij speelde, op dit anders zoo overmoedige gezicht.

Dezelfde groote, diepe ernst, die sprak uit zijn spel.

Hoe veel leek hij dan op Alfred.

„Speel nu Bach's solo-sonate nog eens?” vroeg Alfred en hij zette zich neer tot luisteren, in zijn oogen het trotsche, gelukkige, dat er altijd in was als de jongere broer speelde.

Cornelia wist niet wat meer te bewonderen, het superieure samenspel van de beide broers in het concert van Beethoven, of deze gave, van groote genialiteit getuigende vertolking van Bach's solo-sonate.

Weggevaagd waren haar onvriendelijke gedachten er was

niets dan dankbaarheid in haar hart over wat haar dien avond geschonken werd.

„Ik ben blij, dat het nu meteen tijd is om weg te gaan,” dacht ze.

„Ik wil dien zuiveren indruk bewaren.”

Zoo dacht ook Mieke en ze maakte zich gereed heen te gaan.

„Zeg, Klaproos, ga je nu al weg? komt niets van in! we moeten nog een beetje pret hebben na al deze ernst,” zei Hans, die z'n viool had opgeborgen.

„Ik moet naar huis.”

„Dan breng ik je weg. Kleine meisjes mogen niet alleen in donker.”

„Ik ben gewend alleen te loopen,” weerde Mieke hem af.

Alfred maakte zich gereed om Cornelia naar den trein te brengen en Mieke ging met hen mee den weg uit. Maar aan het einde van de laan scheidden zich hun wegen.

„Dag Mieke,” zei Cornelia vriendelijk.

„Ik heb het erg prettig gevonden je kennis gemaakt te hebben en als ik terug kom hoop ik je te hooren zingen.”

Mieke liep de donkere lanen door, die naar „de Klaproos” voerden.

Plotseling zag ze het schelle licht van een fietslantaarn achter zich.

„Halloh!” hoorde ze Hans roepen en even later sprong hij van de fiets en kwam hij naast haar loopen.

Gemoedelijk stak hij zijn arm door haar arm.

„Dacht je niet, hè? Als broer Hans zich iets voorneemt, dan brengt hij het ten uitvoer.”

Mieke maakte zijn arm los uit de hare.

„Mag ik je geen arm geven?” vroeg hij verbaasd.

„Hans,” er was een lichte wrevel in Mieke's stem. „Toe, doe niet zoo onzinnig. Ik kan het niet hebben, na de ernstige, mooie muziek die je ons vanavond gaf.”

„Wat heeft dāt er nu mee te maken? o, deed je daarom zoo teruggetrokken toen ik je naar huis wou brengen? ben je nu een kleine aanstelster, of meen je wat je zegt?”

„Ik meen het,” zei ze ernstig. „En doe me nu een groot genoeg en laat me alleen naar huis gaan.”

„Ik denk er niet aan. Die malle kunsten moet je afleeren, Klaproos! je moet het een van het ander leeren scheiden. Ik ben natuurlijk razend vereerd, dat onze muziek je in zoo'n plechtige stemming bracht, maar dat neemt niet weg, dat ik je op het moment veel liever zie als de Mieke van straks, die schik had in een pretje. Hier je arm, mal wicht, we zullen aaneengesmeed naar je huis.”

Er hielp geen tegenstribbelen aan en Mieke duldde gelaten zijn arm.

„Zul je morgen voor me zingen, Klaproos? Ik moet hooren of Al en Nin soms overdrijven.”

„Morgen kan ik niet. Ik moet werken voor Alfred en we hebben een drukken dag thuis. Vader's atelier moet schoon gemaakt, hij is van plan er weer in te trekken.”

„Wat heb jij daar mee te maken? laat je toch rustig jullie meisje doen.”

„Het meisje ben ik!”

„O!” zei hij wat beduusd.

„Niks erg, hoor! je hebt geen pijnlijke snaar aangeroerd,” lachte ze.

„De zaak is, dat we op het moment geen spietjes hebben. Kunstschilders zijn in deze tijden van malaise bijna broodeloos. De goede kant van de zaak is, dat ik m'n handen leer roeren.”

„Wat zul jij een handige huisvrouw worden. Als i k trouw wil ik een vrouw hebben, die me het eene oogenblik verrukt door haar artistieke gaven en het andere moment zalige kosten voor me kan bereiden. Kan best samen gaan, vin-je niet?”

„Zet een advertentie.”

„Doe ik vast. Een heer, zijn bezigheden buitensland's hebbende....”

„Nou, laat m'n arm los, we zijn er.”

„Allemachies, wat een leuk huis! De Klaproos. Net een huis voor zoo'n schat van 'n meisje als jij bent. O, mag ik dat weer niet zeggen? Wat ben je gauw aangebrand, Mieke. Wanneer zie ik je? denk er aan, ik blijf maar veertien dagen en twee zijn er al van om.”

„Morgenavond heb ik les bij Alfred, dan zul je dus het genot smaken me te zien. Dag Hans!”

Ze wipte het tuinhcek in, dat ze voor z'n neus liet dichtvallen en hij zag haar op een holletje den tuin indraven.

„Erg beleefd,” bromde hij en hij wierp zich met een zwaai op z'n fiets en pace'de naar huis.

Mieke ging regelrecht naar haar kamertje.

Op het kleine buikkastje stond een aarden pul met akonietjes.

„Jaap is er geweest,” dacht ze. „Zeker net nog vader en moeder getroffen. Hij heeft nog lang zitten wachten, ik zie het aan de asch in het bakje.”

Ze ontdeed zich van jas en mutsje, liet zich neervallen in het lage stoeltje bij de boekenkast.

„Ik wist dat hij komen zou en ik heb er heelemaal niet meer aan gedacht. Ik zal hem morgen schrijven, nu kan ik niet.”

Ze droomde weg, in de stilte van het eigen vertrouwde hokje, dat vol was van al wat Jaap er had gebracht om het te vervolmaken. Maar ze zag het niet, ze hoorde weer het zingen van de viool, de wondere, reine klanken, die tot diep in haar ziel gedrongen waren.

En dan zag ze het ernstige gezicht, de overgave in den blik der donkere oogen....

Hans zat bij Jenny, die in een allercharmantste Chineesche jas gehuld, op den divan lag.

„Je hadt je komst wel eens vooraf kunnen melden,” verweet ze hem.

„Nu moet ik over een uur weg.”

„Waar moet Hare Majesteit heen?”

„Naar een bridge-drive. Zeg, je kon wel mee gaan, er wordt gedanst. 't Is voor een Zuigelingenhuys of zooiets. Kun je meteen liefdadigheid plegen.”

„Kan ik in dit costuum mee?”

„Tuurlijk! zeg, zoek even iets rookbaars op. Eigenlijk kom je erg ongelegen. Ik had willen tukken, ben vannacht pas om drie uur gaan pitten, fuif van de tennis-club.”

„Jij bent, geloof ik, een echt fuifnummer.”

„Moet je hier anders doen?”

„Sokken stoppen voor je man, soep koken voor z'n slachtoffers. Wat kijk je suffig! Als ik je in den weg zit, heb je maar te kijken, dan ben ik al weg.”

„Zeur niet! Hoe verzin jij 't eigenlijk om je vacantie hier door te brengen?”

„Zeg es even! ik ben blij, dat ik gezellig uit kan blazen bij Al en Nin.”

„Jammer, dat je de komst van het kleine mormel niet kunt bijwonen.”

„Mormel?”

„Ja. Vin-jij die baby's geen kleine mormels? Ik ben er doodvies van.”

„Gelukkig, dat Nin er niet zoo over denkt.”

„Nee, die droomt van het paradijsengeltje en wordt zoo langzamerhand een onmogelijk mensch om mee om te gaan.”

„Ik vind 't toch sympathieker, dan zooals jij erover praat.”

„Och, vlieg op! kinderen zijn lastposten en ik hoop ze nooit te krijgen. Zeg, wil je iets drinken?”

„Wat schenk je?”

„Ik schenk niets. Ben te moe. Rol het cocktail-tafeltje maar hierheen.”

„Dik in orde,” vond Hans en hij bewonderde het sierlijke tafeltje, waarop de verschillende flesschen met drank stonden.

„Vertel wat leuksl!” gebod Jenny, genietend van haar cocktail.

„Kan ik niet op commando.”

„Saai ben je vandaag. Kun je alleen moppig zijn als het kind Klarenbeek er bij is?”

„Wat zeg je dat beminnelijk. Valt ze niet in je smaak?”

„Och, zoo'n beetje gewild braaf en huishoudelijk, met een tintje artistiekerigheid overtogen.”

„Je bent een leuke vrouw! je kamt zoo lekker af en toch spreek je niet heelemaal kwaad.”

„Ik zeg de waarheid en die schijn je niet te kunnen hooren. Een penchant voor het kind? Sorry voor je, ze heeft haar Jaapl!”

„Mag ze hebben. Ik vind haar een prettig, in-gezond meisje, verder niets.”

„Prettig! in-gezond! wat een hopeloos oordeel! Stel je voor, dat iemand me prettig en in-gezond zou noemen! Liever zou ik hooren, dat ze me een.... ja, weet ik 't, een gevaarlijke coquette, een hartelooze flirt....”

„Nou, als ik je er een plezier mee kan doen....”

„Zeg es, jij bent een vervelend sarcastisch joggie vandaag. Hoe laat is 't? Ik moet me kleeden. Ga je nog mee?”

„Ik blijf toch maar liever gezond. Nou, küss' die Hand!”

„Blijf nou even op me wachten, ik ben zoo klaar, rijd ik je even naar huis.”

„Toe dan maar, toppunt van onhuiselijkheid!”

Hans nestelde zich genoegelijk in de kussens van de easy-chair, keek de kamer eens rond.

„Echt Jenny, die aankleeding van haar boudoir! wat een decandente mormels van poppen hangen hier rond. En die uitstalling van filmkerels! ze is toch waarachtig geen bakvisch meer. Om muziek schijnt ze geen lor te geven, ze heeft me nog nooit gevraagd voor haar te spelen. Gelukkig maar! verleden jaar had ik in no time hopeloos verliefd op haar geworden. Ze is mooi, ze heeft charme en ze is sportief. Hoe kàn iemand, die sportief is dergelijke weë poppen om zich heen hebben!

Ik zou Klaproos d'r kamer wel eens willen zien. Laat me uw kamer zien en ik zal u zeggen, wie ge zijt. Die Jaap! wie is dat? Maar' hoorde ik ook al iets prevelen van Jaap van Mieke. Zou de Klaproos een Kloris hebben? voor mij mag ze! wat interesseert het me eigenlijk?

Ah! daar is Madamel nogal vlug voor....”

Doch niet Jenny, maar haar man kwam de kamer binnen. Even een licht fronsen van de wenkbrauwen bij het zien van Hans.

„Rety!” stelde Hans zichzelf voor.

„Ah! de broer van Alfred Rety. Aangenaam! Ik zoek mijn vrouw, dacht haar hier rustend te vinden.”

„Haar rustkuur heeft ze juist beëindigd,” lachte Hans. „Ze is zich aan het kleeden en heeft beloofd me in haar wagen thuis te brengen.”

Juist kwam Jenny naar binnen gewerveld, in een hoogst modieus middag-toilet, kort bontjasje en joyeus hoedje.

„Halloh, boy, jij?” deed ze verwonderd tegen haar man.

„Ik kwam je even zeggen, dat het vanmiddag laat kan worden,” jekte hij, want hij had gehoopt een oogenblikje rustig bij haar te kunnen praten.

„Voor de variatie,” lachte Jenny.

„Enfin, ik zal ook niet vroeg zijn. Ik ga bridgen en dansen voor je zuigelingen.”

Hij was op het punt te zeggen, dat ze wel wat beters in het belang van zijn zuigelingen kon doen, maar hij zweeg, omdat Hans er bij was.

„Bye, dearest,” wuifde ze. „Kom Hans, 't is al laat.”

„Zul je er geen doodenrit van maken?” vroeg Hans. „Denk aan m'n handen”.

„Zijn die dan niet verzekerd? Dergelijke beroemde handen hoort men tegen een fabelachtige som te verzekeren,” spotte ze. „Vooruit, stijg in, bange haas!”

De two-seater vloog vooruit en de claxon, de al bekende, gierde langs den weg.

„Zeg, je rijdt over de zeventig!” waarschuwde Hans. „Wil je mij liever aan den kant zetten?”

„Zoet maar, bange stumperd, ik zal m'n gangetje matigen.” Maar als om hem te plagen, reed ze nog even sneller, race'de in dolle vaart door de straten.

Het onbesuisde rijden was al bekend bij de bevolking en er werd rekening mee gehouden als men de claxon hoorde gieren.

„Behouden aangekomen!” lachte Hans, toen de wagen voor zijn broer's huis stopte. „Mag ik weer eens mee?”

Jenny antwoordde niet, schakelde alweer over en suisde weg.

„Wie zingt daar?” vroeg Hans, toen hij, opengedaan door Maar', de gang instapte. „Is dat Mieke?”

„Ze hep les,” zei Maar' kort.

„Wat een mooi, vol geluid,” bewonderde Hans.

„Niks moois an! Ze kan gille, da' hoore en zien je vergaan.”

„Veeg de poeder van je neus, Maar' en wees niet zoo'n jaloersch schepsel.”

Maar' beschaamd, veegde met d'r schort over haar veel te wit gepoederden neus.

Ze had nogal gedacht, dat 't mooi stond. D'r moeder most 't wetel! dacht ze.

Hans deed voorzichtig de deur van de huiskamer open, zette zich dan geruischloos in een hoekje van de kamer neer.

De suite-deuren stonden open en hij kon Mieke bij den vleugel zien staan.

„Wat heeft ze toch een lieve kop,” dacht hij, „heelemaal als ze zingt, dan ligt er zoo'n zacht waas over. Alsjeblieft! die hooge C haalt zel en met gemak. En die Nini! heelemaal bij de les. Wat een type toch, eeuwig zit ze te droomen, maar in haar werk is ze wakker.”

„Willen we die duetten nog doornemen?” hoorde hij haar vragen. „Ik heb zoo'n behoefte me even uit te zingen.”

Hans nestelde zich behagelijker nog in zijn stoel, tot luis-teren bereid.

„Hoe goed past Nini's donkere alt bij de zuivere sopraan van Mieke,” genoot hij. „Mooie duetten zijn dat. Tsjonge, die Klaproos kon nog wel eens een zangeres van beteekenis worden, als ze zoo doorgaat. Bravo!” klapte hij onstuimig in de handen, toen hij Nini hoorde verklaren, dat het voor vandaag genoeg was.

„Zit j ij daar!” ze riepen het tegelijk en lachten toen hel-der op om die eensgezindheid.

„De nederigste van Uw dienaren, Mevrouw, heeft geno-ten van leerares en leerlinge. Mag ik....” hij greep een vaas met bloemen van de tafel, bood die Nini aan.

„Mieke, je blijft toch nog even zitten?” vroeg Nini, die wat moe neerzeeg op den divan.

„Ik kan heusch niet. Moeder heeft een opdracht die af moe-ten en ze heeft absoluut geen tijd om ons maal te ver-zorgen. Zeg, Hans, ik wilde je iets vragen....”

„Bij voorbaat toegestaan.”

„Fijn zeg! moeder en vader willen je zoo dol graag hooren spelen.”

„Kom ik een avond fiedelen. Zeg maar wanneer....”

„We hebben zoo'n rammelkast....”

„Komen jullie hier,” noodde gastvrij Nini.

„Maar ik laat me de kans niet ontnemen het Klaprozenhuis te bezichtigen,” zei Hans.

„Kun je doen wanneer je er lust in hebt.”

„Kom ik vanavond. Schikt dat? of is je aanstaande er dan?”

„M'n aanstaande?” schaterde Mieke. „Wie is dat?”

„Een zekere heer Jaap.”

„Ik begrijp niet hoe je aan de nonsens komt. Jaap is een goede vriend. Maar, wie vertelde je dat?”

„Vele goede bronnen.”

„Kletsdorp!”

„Kan ik nu vanavond komen?” drong Hans aan.

„Nee, want Jaap, die niet mijn aanstaande is, heeft zijn komst aangekondigd en jij en hij zijn niets voor elkaar.”

„Hoe weet je dat?”

„Omdat ik zijn smaak ken.”

„Ben ik te frivool voor Meneer Jaap?”

„Misschien.”

„Ik ben van plan tòch te komen.”

„Kun je doen, vader en moeder zullen 't gezellig vinden.”

„En jij?”

„Ik zit met Jaap op m'n kamer.”

„Modern zeg! valt me mee van je.”

„Doe ik zoo antiek aan?”

„Nee, dàt niet, maar toch ook niet als een meisje met moderne begrippen.”

„Nou ik moet weg, een anderen keer boomen we er wel eens over. Dag Nin, ga maar lekker rusten. Dag Hans!”

Hij keek haar na toen ze op haar fiets weg reed.

„Aardig type, die Mieke,” zei hij dan.

„Hoe vind je haar stem?” vroeg Nini.

„Heel mooi. Zoo klaar en zuiver.”

„Ja, een echt natuurgeluid. Ik ben soms bang voor de verantwoording.”

„Begrijp ik. Maar je methode is toch goed, anders zou Alfred het wel zeggen.”

„Dat is zoo. Maar er is nog iets anders waardoor ik me bezwaard voel. Wij hebben er zoo op aangedrongen, dat ze voor zang zou gaan studeeren en tòch weet ik niet of 't Mieke gelukkig zal maken. Ik bedoel de loopbaan als concertzangeres, wat dan toch de bedoeling is.”

„Ik kan me haar tenminste niet voorstellen als een met lauweren overladen concert-zangeres.”

„Nee, ik ook niet. Maar toch is het haar liefste wensch en als we haar daarmee kunnen helpen zijn we erg blij. 't Is zoo'n schat van 'n kind en ze is dien naren tijd van Alfred's zenuwoverspanning een echte steun voor ons geweest.”

„Is 't.... heusch niks met dien Jaap en haar?”

„Wat interesseer je je er voor. Ben je verliefd, Hans?”

„Ik weet 't zelf niet. Weet je, ze is zoo'n natuurlijk meisje, zoo heelemaal geen aanstelster en die vind je niet zoo veel. Maar verliefd? Je weet hoe ik ben, Nin. Mijn hart is van een ongeloofelijke rekbaarheid en ik ben minstens tien keer in een maand verliefd. Dat hindert allemaal niet. Er sterft er geen een aan 'n gebroken hart, wanneer mijn verlieftheid weer net zoo gauw foetschie is als die kwam. Maar met een meisje als Mieke zou ik toch niet zoo onbarmhartig kunnen flirten zonder meer. Wat voelt ze nou eigenlijk voor zoo'n Jaap?”

„Vriendschap, anders niet. Het vriendje uit haar schooljaren, waar ze ellenlange gesprekken mee houdt.”

„En dat jog? die is natuurlijk smoor!”

„Waarschijnlijk is zijn gevoel voor haar heel diep en ernstig.”

„Kun je je nou zoo’n knul voorstellen, die maar geduldig zit te wachten of ze hem wel of niet zal accepteren? Zou niets voor mij zijn! Zou ik ’t geduld niet voor hebben, zoo iets moet haar toch gaan vervelen, zoo’n slaafsche, onderworpen aanbidding.”

„Ik geloof niet, dat ’t dat is. Hij moet een stugge natuur zijn en iemand met een ongeloofelijk sterken wil. Hij lijkt me meer trouw, dan slaafs en onderworpen.”

„Spreekt ze wel eens met jou over hem?”

„Het interesseert je toch bijzonder, Hansjel!”

„Wat ben je wakker vandaag!”

„Ja. Zeg, Hans, je kunt je toch nog niet binden. Je moet je carrière als solist eigenlijk nog maken.”

„Nin, je bent een raar wezen. Wie spreekt er nu over binden? Jij was natuurlijk alweer eenige stations verder en zag de Klaproos en mij al gehuwd.”

„Jullie zouden t een aardig paar zijn.”

„Hè, ja! Zij zoo klein en blond, ik een reus en zwart. Beelderig, gewoon! Maar dat kan ik je wel zeggen, Nin, als ik werkelijk van haar zou houden en zij van mij, dan zou ik me zeker durven binden, zooals jij dat zoo mooi zegt. Ik geloof zelfs, dat het veel beter zou zijn.”

„D’rum prüfet wer sich ewig bindet, der Wahn ist kurz, die Reue lang!”

„Quatsch! je moet over die dingen niet zoo redeneeren. Houd je van mekaar? goed zoo! geen lang gezwam erover. Goeie hemel, wat nemen jullie de dingen zwaar! Als je van mekaar houdt, heb je het geduld te wachten tot je positie zoo is, dat je, zooals jullie vrouwen het zoo komiek kunt zeggen: je in kunt richten. Maar maak je niet ongerust, schoone zus, zoover zijn we nog lang niet en als broer Hans

weer in Berlijn zit, is ie de blonde Klaproos al lang weer vergeten."

Maar', die een voorwendsel had gezocht om binnen te komen, stak haar hoofd om de deur.

„Ma'k de lepeltjes effies van de theetafel krije? ik ben aan 't poetse."

„Maar', hoe denk jij over het houwelijk?" vroeg Hans en hij gaf haar een slag op den schouder.

„Och, jongen!" weerde ze af. „Je doen iemand eeuwig zeer."

„Alweer een vrouw, die ik zeer doe. Ik schijn niet met de vrouwlui te kunnen omgaan. Wat is je antwoord op mijn enquête, Maar?"

„Blankette! da' lieg je lekker! Alleenig maar 'n beetje poeier. Mieke doen 't ook. Is dat nou zoo erg?"

Hans brulde en Nini schoot ook in een lach om het misverstand.

„Jij moet niet alles na-apen wat Mieke doet," zei Hans streng.

„Mijn neus is niks minder as die van haar. En zij mot net zoo goed werreke voor de kost as ik."

„Hoor nou die logical!" lachte Hans. „Daarom hoef jij toch niet alles te doen wat zij doet. Daarbij komt, dat Mieke zich zeer bescheiden poeiert en jij van je gok een heel plafond maakt. Nin, is 't waar of niet?"

Nini, die het poeieren van Maar' totnogtoe heelemaal niet opgelet had, keek uit haar droomerijen op en zei langzaam:

„Dat moet mevrouw van Manen zien, Maar'!"

De naam werkte magnetiseerend op Maar' en haar neus met den rugkant van haar hand afvegend, zei ze gedwee:

„Doen ik 't niet meer, mijn 'n zorg!"

In haar keuken teruggekeerd, smet ze de lepeltjes op tafel en begon in razend tempo te poetsen.

„Mieke voor en Mieke na! ik zou die meid met gemak

kunne ville! Overal draait die d'r eige in. Nou is Hans weer mal met d'r. Ik wou, dat ie zoo gek met mijn was. Zoo'n eenigerd toch! ooge as kerse hep ie en altijd zoo fijn in de bulle."

Maar' liet de dorpsjongens de revue passeeren, die naar haar gunst dongen.

„Ze kenne voor mijn part allemaal opvliege!" dacht ze en onder het poetsen van de theelepels weefde ze het sprookje van haar met Hans, en alle meiden van 't dorp lekker gek van jalouzie op háár verkeerding met zoo'n echte meneer als Hans.

En Mieke? laat die d'r Jaap maar neme. Even goed zou ze temet barste van nijd as ze 't hoorde.

„Jasses, wie nou weer!" onderbrak ze haar zoete droome-rijen, toen de huisbel nijdig rinkelde.

Ze spoedde zich naar de huisdeur.

„Is d'r brand?" snauwde ze den kruidenier toe. „Wa mô jij?"

„D'r is opgebeld. Maar', van je huis, of je.... of je direct naar huis wil komen."

Maar' verschoot van kleur.

„Is d'r wat thuis?" vroeg ze kort.

„Ga nou maar gauw! Ik geloof je kleine zusje...."

„Wat is d'r mê Dientje?" gilde Maar'.

Nini en Hans, die op het gegil aankwamen, vroegen wat er gebeurd was.

„Onder de auto van mevrouw Mertens gekomen," zei de kruidenier verbeten.

„Dood?" fluisterde Hans.

„Zoo goed als," zei de kruidenier zacht.

„Nin, ga jij naar binnen," zei Hans zorgzaam. „Ik ga wel met Maar' mee."

Hij schoof Nini de kamer in, haalde z'n fiets, gebod trillende Maar' op de bagagedrager te gaan zitten en reed in een vaart naar haar huis.

In de „goeie kamer” van de van Bijl’s brandde licht.
„Ze ben’ zeker daar,” zei Maar’ en ze deed behoedzaam de kamerdeur open.

Rechtop in den leunstoel, met als uit steen gehouwen gelaat, zat moeder van Bijl, in den anderen stoel, snikkend, de handen voor het gelaat, haar man.

„Moeder!” gilde Maar? „Is.... is Dientje....?”

„Houd je bedaard, Maar’.” Moeder’s stem klonk zoo vreemd, zoo ijzig, vond Maar’.

„Dientje is er erg aan toe. Aâns gaan we er heen, mâ je mee.”

„Waar leit ze?” fluisterde Maar’, met geweld haar snikken smorend.

„In ’t doktershuis.” Moeder van Bijl klemde de lippen open.

„Da’ lieve engeltje,” snikte de vader.

„Wor’ niet naar gevraagd.”

Bijna hard klonk het, maar over het doorploegde gelaat van vrouw van Bijl trok een smarttrek, zóó hevig, dat het Hans, die,

wat verlegen met z’n figuur, aan de deur was blijven staan, door merg en been ging.

Toen pas zag de moeder hem staan en even gingen haar blikken snel van Hans naar Maar’.

„Ik heb uw dochter op de fiets hierheen gebracht. Ik ben de broer van meneer Rety.”

Werktuigelijk stond de moeder op, streek ze haar schort glad.

„U wor’ bedankt,” zei ze dan.

Hans, voelend, dat hij tegenover deze stomme smart toch

Rechtop in den leunstoel zat Moeder Van Bijl.

machteloos stond, stamelde een groet en trok zacht de deur achter zich dicht.

„Afschuwelijk,” dacht hij, toen hij zich huiswaarts spoedde. „Het eerste slachtoffer van dat waanzinnige rijden van Jenny.”

In het doktershuis heerschte een angstige stilte. Als een bom was daar dien middag de tijding in huis gevallen, dat mevrouw een ongeluk met den wagen had gehad en dokter direct moest komen.

Dokter Mertens was juist van een vermoeienden dagtaak thuis gekomen, had de tafel gedekt gevonden, maar, zooals gewoonlijk, was zijn vrouw nog niet aanwezig.

Hij had even naar de klok gekeken, was toen rustig de courant gaan lezen. Tot hij opgeschrikt werd door de doodelijk onstelde meid, die de Jobstijding aangenomen had.

In minder dan geen tijd was hij op de plaats waar het ongeluk gebeurd was. In dien korten tijd erheen had het angstig door zijn hoofd gespookt, hoe hij Jenny zou aantreffen. Jenny, die zóó onverantwoordelijk reed.

Wat hij vond, was een ongedeerde, maar snikkende Jenny en een woedende en tierende troep menschen, die om iets heen stonden.

Even was er een bevrijding in z'n hart, toen hij haar heelhuids terug zag, maar dan, vermoedend wat het zijn zou, drong hij door de menschen heen, die direct ophielden met schelden en respectvol voor hem opzij gingen.

Toen zag hij kleine Dientje, die ze op raad van den drogist hadden laten liggen, zonder haar aan te raken en zooals ze was, toen ze vroolijk huppelend van een boodschap voor moeder terug kwam, door de in dolle vaart rijdende Jenny was neergesmaakt tegen den grond.

„Groote God!” ontsteld had hij het uitgeroepen, toen hij het bewustelooze, doodsbleeke kindje zag liggen.

„Dat hèt uws vrouw gedaan!” treiterde een vrouw.

Maar direct werd haar door de anderen het zwijgen opgelegd.

Hij was neergeknield bij het kind, luisterde naar het hartje, dat nog maar heel zwak tikte, zei dan kort:

„Maak plaats, ik zal haar naar mijn huis dragen.”

„Dokter, laat u mij...” een stoere boerenarbeider bood het aan.

„Dank je, Klaas,” vriendelijk klonk het. „Het dragen moet zoo voorzichtig gebeuren, ik vrees, dat ze een hersenschudding heeft.”

De menschen gingen gewillig uiteen en dokter Mertens tilde met de grootste voorzichtigheid het teëre lichaampje van den grond op.

Toen gingen zijn blikken naar Jenny die nog steeds wanhopig snikkend bij haar auto stond.

„Rij naar huis en maak in de slaapkamer alles zoo klaar, dat ik het kind direct kan neerleggen. Neem de kussens van het bed.”

„Kan ze weer ongelukken maken,” schreeuwde een vrouw met gebalde vuisten Jenny na.

„Houd je kop! die man hep genoeg!” 't Was de boerenarbeider, die aangeboden had het kind te dragen, die het zei.

Het dokterhuis was gelukkig niet ver af, maar dokter Mertens had den gang erheen wel de zwaarste van zijn leven gevonden. Wist hij niet, dat iedere beweging het kind noodlottig kon zijn? En zou hij wel ooit het gezicht vergeten van vrouw van Bijl, toen ze stond voor het bed, waarop hij het wasbleeke, bewusteloze kind had neergelegd? het onbewegelijke, pauselijke gezicht met de toegeknepen lippen?

„Zou ze er mee heengaan, dokter?” had ze gevraagd en er was een garbsten klank in haar stem geweest.

Dokter Mertens had geen hoop durven geven.

„Als God wil...”

Toen was ze berustend bij het bed gaan zitten, had hij den stroeven mond zien prevelen in gebed.

„Ik zal alles doen wat in mijn vermogen is,” had hij gezegd, toen vrouw van Bijl heen ging om haar man voor te bereiden.

„Dat weet ik, dokter.”

Geen woord van verwijt voor de vrouw, die in haar roekeloosheid haar dit groote leed toe had gebracht.

Het trof dokter Mertens diep.

Even daarna, sloop als een schim, Jenny binnen.

„Ga jij wat eten,” zei ze zacht. „Ik blijf wel bij haar zitten.”

„Neen,” zijn stem klonk hard, zooals ze die nog nooit gehoord had.

„Ik heb zooveel goed te maken,” snikte Jenny, die geheel uit haar evenwicht was. „Laat mij . . .”

„Neen,” zei hij weer onverbiddelijk. „Als ze tot bewustzijn komt, volgen er misschien brakingen en jij . . . bent vies van kinderen. Ik zal zuster Venenbos laten komen.”

„Och, toe maar, Herman. Ik zal voorzichtig zijn. Ik heb zóó’n berouw.”

„Voor hoe lang?” spotte hij en er was een harde trek op z’n gelaat, een trek, dien ze er nooit nog op zag.

Dokter Mertens bleef onverbiddelijk en vóór de nacht inviel zat er een zuster bij het bed, een zuster waarvan hij wist, dat ze voor het kind zou zorgen, als een eigen moeder.

Jenny dwaalde gejaagd door het huis, kon nergens rust vinden.

Steeds zag ze voor zich het bewusteloze, blecke kind, dat misschien wel dood zou gaan door háár schuld.

En telkens weer sloop ze op haar teenen de slaapkamer binnen, keek naar de zuster, die onbewegelijk bij het bed zat en neen knikte, wat beteekende, dat nòg het bewustzijn niet terug was gekomen.

„O, ik houd het niet uit!” snikte Jenny toen ze weer terug was in haar boudoir en zich neergooide op den divan.

Van de kleine pouffe, die naast den divan stond, grijsde haar de groteske clown toe, die een van haar meest geliefde poppen was.

Ze kon zijn grijns niet velen, zag er dezelfde bijtende spot in, die op Herman's gelaat lag toen hij vroeg: „Voor hoe lang?”

Herman was weggegaan, zonder naar haar om te zien. Hij had het eten onaangeroerd laten staan, was alleen eenige keeren naar boven gegaan.

„Ik voel me zoo alleen,” snikte Jenny in medelijden met zichzelf.

Uitgaan durfde ze niet, ze vreesde een haat-uitbarsting van de bevolking als ze haar zouden zien.

„Iemand opbellen?” dacht ze.

„Maar wie? Zal ik Vader vragen een paar dagen te komen.”

Boven haar hoofd hoorde ze loopen.

„Zou het kind...?”

Ze veerde op, holde naar boven.

„Zuster...?”

„Nee mevrouw, nog niet,” zei de zachte stem.

Die stem had een kalmeerenden invloed op Jenny.

„Zuster, mag ik hier wat blijven zitten?” vroeg ze. „Ik ben zoo alleen. Ik zal heel rustig zijn.”

„Natuurlijk, mevrouw. Haalt u een handwerk, dan gaan we bij de tafel zitten, daar heb ik het oog op het kleintje.”

Wat klonk dat rustig en genoegelijk, dacht Jenny en dan zei ze beschaamd als een klein meisje:

„Ik heb niets te handwerken. Laat u me maar gewoon hier zitten, dan voel ik me rustig.”

Jenny zette zich neer tegenover de zuster, keek naar het

vriendelijke gezicht, dat gebogen was over het handwerk waarmee ze bezig was.

De lamp wierp een lichtgloed over het gladgestreken bruine haar, het hoge voorhoofd.

De hand, die de naald zoo rustig op en neer liet gaan, was wat rood en verweerd, door het water en de desinfecteerende stoffen waarmee ze steeds in aanraking kwam.

„Ze kàn haar handen niet gaaf houden, natuurlijk niet,” dacht Jenny, „Maar overigens ziet ze er zoo verzorgd uit, geen smetje op dat kraakzindelijke schort.

En wat heeft ze een aardig figuur. Hoe zou ze er uitzien in een gewone japon? Misschien niet half zoo aardig. Het verpleegsters-uniform past zoo echt bij haar streng nonnenkopje.”

De zuster, Jenny's blikken voelend, keek op.

„Wilt u misschien een boek hebben?” fluisterde ze.

„Heeft u hier iets?”

Zacht stond de zuster op, haalde uit haar koffer een boek.

„Kent u het misschien?”

„De Vrouw in het Woud,” van Henriëtte Roland Holst,” las Jenny. „Verzen? daar houd ik niet van.”

„Er is voor ieder onzer een stukje waarheid in te vinden,” zei de zuster zacht.

„Houdt u van lezen?” vroeg Jenny.

Er was een oplichten in zuster's oogen. Dan keek ze plotseling naar het bed, waar ze een lichte beweging van het kind dacht waar te nemen.

Jenny, gespannen, keek ook.

„Wéér niets,” zei ze ontmoedigd.

„Waar leven is, is hoop,” troostte de zuster.

Jenny nam het boek, bladerde er in, las werktuigelijk, zonder dat de woorden tot haar doordrongen.

Nu namen de klare oogen van zuster háár op.

„Wat is ze toch knap en elegant,” dacht ze. „En ze lijkt niet zoo onsympathiek als ze wordt afgeschilderd. Er valt niet veel van te zeggen. *Nu* is ze bang en voelt ze zich klein, nu ze door haar onbezonnenheid dat arme, kleine ding...”

„Zuster, ze beweegt!” riep Jenny haar onstuimig toe.

„Het lijkt maar zoo,” zei rustig zuster. „Omdat we het zoo graag willen.”

„Als ze niet meer wakker wordt...” er was een snik in Jenny's stem.

„Waarom direct het ergste te gelooven?” fluisterde zuster terug.

„Wat is u kalm.”

„Moet wel.”

„Ik kan niet wachten. Dit maakt me kapot.”

„We moeten allemaal leeren wachten.”

„Heeft het lang geduurd vóór u het kon?”

„Niet zoolang als het geduurd heeft vóór ik geloofde dat ik . . . vergeefs gewacht had.”

Zuster stond op en ze ging naast het bed zitten, nam het kleine, ronde polsje van Dientje in haar hand.

Jenny keek haar na, zooals ze klein, fijn persoontje weg stapte.

„Waar heeft ze vergeefs op gewacht?” peinsde ze. „Ze wil er niet verder over praten, daarom ging ze bij het bed zitten. Wat was er ook weer met die zuster Venenbos? had ze er niet eens over hooren spreken? maar waar, en wat?”

De deur van de kamer werd zacht geopend. Herman Mertens, de oogen in volle belangstelling op het bed gericht, kwam binnen.

„Nog steeds niet,” zuchtte hij. Dan zag hij Jenny zitten.

„Ga naar beneden, vrouw van Bijl komt daar.”

Hard klonk zijn stem en zijn oogen keken langs haar heen.

Jenny sloop naar de deur. Even ontmoette ze de oogen van de zuster en er sprak meevoelen uit.

Huiverend ging ze weer terug naar haar boudoirtje, kroop klappertandend bij de verwarming.

Ze hoorde de stappen van het echtpaar van Bijl op de trap.

„Nu gaan ze weer kijken naar hun kindje en wéér moeten ze terug gaan en wachten.... en alles door mijn schuld.”

Jenny woelde met de handen door haar keurig permanent. Ze had willen schreeuwen, trappen, iets kapot gooien, om dit wanhopig wachten te breken.

Ze had nog nooit in haar leven op iets behoeven te wachten....

De uren kropen traag voorbij. Ze had nog een keer vrouw van Bijl hooren komen en gaan en toen was het stil geworden, bleven de zuster en Herman zeker waken.

Waarom mocht zij niet ook....?

Ze voelde zich uitgestooten. O, hoe kòn Herman zóó hard zijn! of ze zich al niet schuldig genoeg voelde....

Onrustig liep ze door haar boudoirtje heen en weer. Aan naar bed gaan dacht ze niet. Ze zou toch niet kunnen slapen. O, die stilte daarboven! gek maakte die haar!

Maar toen de klok twee uur sloeg, hoorde ze boven haar hoofd loopen. Het hart bonsde haar in de keel. Zou het kind....?

Zacht sloop ze de trap op. De slaapkamerdeur stond op een kier.

Voorzichtig gluurde ze naar binnen.

Hoorde ze kreunen? Ja, neen, ja toch!

„Stil blijven liggen, liefje,” hoorde ze Herman zeggen.

Was dat Herman's stem? zóó zacht en teer?

Daar ging de zuster voorbij de deur.

„Zuster, zuster....!” smeekte Jenny.

De zuster keerde zich om, zag Jenny's bleek gelaat, haar hongerende blikken.

„Ze is bij bewustzijn,” fluisterde ze.

„Is nu.... is nu het gevaar geweken?”

„Ze braakt.... hersenschudding.... ze leeft tenminste....”

Zuster spoedde zich weer naar het bed.

„Ze leeft tenminste!”

Het zong als een vroolijk liedje door Jenny's vermoeide hoofd.

„Ze leeft tenminste.... en ik heb geen moord op m'n geweten.”

Toen gingen haar gedachten naar de moeder van het kind, die óók niet zou slapen en niet wist, of haar kind nog leefde.

„Ik durf niet,” vocht ze met zichzelf. „Niet naar die vrouw en niet alleen door dien donkeren nacht. En Herman dan? die soms uren ver gaat op z'n motorfiets in het holst van den nacht.”

Werktuigelijk ging ze naar beneden, nam haar mantel van den kapstok en ontsloot de huisdeur. Ze deinsde terug voor het duister van den nacht.

„Ik durf niet,” zei ze en ze rilde, maar toch liep ze het tuinhek uit.

Een gedaante schoot uit het donker op haar toe. Jenny gaf een gil van schrik.

„Is er.... is het kind....?”

Ze herkende vrouw van Bijl's stem.

„Ze leeft.... ze is bij bewustzijn!” stelde Jenny haar gerust en ze voelde haar hart bonzen in haar keel.

„God zij geloofd en geprezen,” zei een ontroerde stem.

„Komt u even binnen. Misschien mag u haar zien.”

Jenny ging haar voor door de hall, nam haar mee naar de huiskamer.

„Ik kon 't in huis niet uithouwe,” verontschuldigde vrouw van Bijl zich.

„Ieder oogenblik dacht ik, da' meneer dokter de boodschap brenge zou....”

Jenny durfde haar kant niet op kijken.

„Ik zal even hooren,” fluisterde ze dan.

Juist wilde ze naar boven gaan, toen Herman binnen trad.

„U hier?” zei hij verrast en vrouw van Bijl's hand pakkend: „Ze is bij bewustzijn, hoor!”

„Uw vrouw hêt 't me verteld, dokter. Ze waar' op weg naar me toe.”

Herman keek even naar Jenny, die bleek en huiverend, nog met haar mantel om, in een hoek van de kamer zat.

Maar direct weer wendde hij zijn blikken van haar af.

„Wilt u haar even zien?” vroeg hij vrouw van Bijl. „Maar niets tegen haar zeggen, hoor!”

„Meheer dokter is wel vrindelijk, maar ik zal nu toch maar gaan. Als ze me zien, wil ze mee huis toe en da' kan niet. Enne.... vader zal ook blijd zijn as ie hoor' da 't kind weer bij d'r possetieve is.”

Dan, naar Jenny gaande, die nog steeds in mekaar gedoken zat, zei ze, haar met haar klare, strenge oogen vast aankijkend:

„Me mot' allegaar leere, mevrouw, en as me struikele, dan mot' me weer opstaan. Maar je mannetje, mevrouw, da's 'n beste, hou die in eere.”

En in den blik, dien ze dokter toezond, was één en al dankbaarheid.

„Hoe gaat het met Dientje van Bijl?” vroeg Jaap Verver, die in Mieke's kamer zat en met stuursch vertrokken mond op een uitgegane pijp zat te kauwen.

„Ze gaat goed vooruit,” zei Mieke die een ladder in een zijden kous trachtte te repareeren.

„Zou ze al mogen lezen?”

„Neen, dat zeker niet. Ze moet nog steeds rustig blijven liggen. 't Schijnt een erge hersenschudding te zijn geweest.”

„'t Is te hopen, dat de hersens van dat roekeloze wezen ook wat door elkaar zijn geschud,” zei Jaap wraakzuchtig. „Misschien is er dan eenige kans, dat ze op de rechte plaats zijn gekomen.”

„Ik geloof, dat het ongeval haar zeker geen kwaad heeft gedaan; ze is tenminste heel wat kalmer geworden en ze moet erg lief voor Dientje zijn.”

„Allicht, zeg! Ze had zeker de noodige cocktails op toen het gebeurde. En die zwager van je vriendin Nini zat naast haar, hè?”

„Hoe kom je er bij?” zei Mieke geërgerd.

„Ik had zooiets gehoord.”

„Misselijke leugens! Hans was thuis toen het gebeurde.”

„Wind je niet zoo op, Mieke.”

„Nou ja, al dat gezwam!” Mieke's haakpen pikte nijdig door de dunne zij van de kous.

„Wil jij morgen een aardig mandje met fruit voor me laten opmaken en dit naar het kleine ding sturen? Nu ze nog niet mag lezen....”

„Lief van je. Ik zal er voor zorgen.”

Er was een lang zwijgen.

„Ik heb kaarten voor het Corteaukwartet,” verbrak Jaap eindelijk de stilte. „Ga je mee, Mieke?”

„Wanneer is het?”

„Maandagavond.” Het trof Jaap, dat Mieke, die anders bij een dergelijke invitatie spontaan jubelde, nu zoo weinig enthousiast deed.

„Maandagavond?” ze zei het langzaam. „Neen, dan kan ik niet.”

Hij vroeg niet waarom ze niet kon, had een vaag voorgevoel, dat het samen hing met „de Rety-klik,” zooals hij ze in z'n binnenste noemde.

„Zit je oogen toch niet zoo te bederven,” waarschuwde hij, toen hij Mieke tevergeefs pogen zag den gevallen steek naar boven te halen. „En doe zulk werk liever 's avonds niet.”

„Bij dag heb ik er geen tijd voor.”

„Heb je dan zooveel te doen?”

„Nogal, en als ik klaar ben met het huiswerk, dan studeer ik.”

Weer stokte het gesprek.

„Schiet jij op met je werk?” vroeg Mieke dan en ze keek tersluiks naar het klokje op de boekenplank.

„Als Jaap niet te laat weg gaat kan ik m'n theoriewerk nog af krijgen,” dacht ze en ze luisterde met weinig aandacht naar wat Jaap vertelde van zijn werk.

Het ontging hem niet en weer trof hem het verschil tussen vroeger en nu. Hoe vol belangstelling was ze geweest voor al wat hij haar van zijn werk vertelde en hoe had ze haar best gedaan de technische dingen, waarvan ze geen verstand had, te leeren begrijpen.

Een plotseling gevoel van eenzaamheid kwam over hem. Het was of hij nu pas wist, dat alles anders was geworden. En met dit weten kwam ook de volle zekerheid, dat wat hij voor Mieke voelde wel degelijk liefde was.

„Ik kan haar niet missen in mijn leven,” kreunde het in hem.

„Er zijn maar zoo weinig menschen waar ik van houd.”

„Klaar!” zei Mieke en er was voldoening in haar stem. „Zoo lam als zoo’n kous gaat ladder. En ’t was net mijn beste paar.”

HANS.
BORRESACH

Neen, Jaap, zóó ga je niet weg

Ze stond op om de kousen op te bergen en toen pas zag ze Jaap's bleek gelaat, zijn wat ineengedoken gestalte.

„Jaap, wat is er?”

„Niets,” zei hij stug en hij stond op. „Ik zal maar gaan.”

„Voel je je niet goed, Jaap?” Er was de oude, warme klank in haar stem, maar hij voelde er dezen keer de koestering niet van.

„Nou, dag!” hij keerde zich naar de deur.

„Wat mankeert je? ga je weg zonder hand? Wat is er? je doet zoo raar.”

„Ik schrijf je wel. Morgen, overmorgen.... nou, dag!”

„Nee Jaap,” Mieke ging voor de deur staan. „Zóó ga je niet weg. Tusschen ons mag er geen oneenigheid zijn. Zeg wat je op je hart hebt.”

„Dat laat zich niet zoo maar ineens zeggen,” weerde hij af.

„Toe, ga nu nog even zitten. We hebben toch wel meer iets samen uitgepraat.”

„Er valt niets uit te praten.”

Hij zei het norsch en om z'n mond was de vastberaden trek, dien Mieke zoo goed kende.

Dan hoorde ze hem de trap afgaan en de huisdeur achter zicht dichtslaan.

„Hij is niet meer naar de huiskamer gegaan,” dacht ze en ze wist, dat 't er dan nog erg van binnen bij hem uit moest zien.

Toen hoorde ze het aanzetten van den motor en even later de nijldige, korte plofjes waarmee hij weg stoof.

Ze tuurde in het donker van den avond.

„Jakkas, wat is het mistig! Als Jaap maar voorzichtig rijdt.”

Ze haalde haar theoriewerk te voorschijn, zette zich tot werken. Maar het wilde niet vlotten. Telkens weer moest ze denken aan Jaap's bleekheid en den vastberaden trek om z'n mond.

„'t Komt door dat ongeluk met Dientje, ik ben nog nooit

bang geweest, al reed Jaap in nog zulk hondenweer weg."

Weer probeerde ze de melodie, die ze vierstemmig uit moest werken tot een gunstig einde te brengen, doch hoe ze er ook op zwoegde, het wilde niet lukken.

„Dat het ook zoo ellendig moest treffen met dat Corteaukwartet. Net den laatsten avond, dat Hans er is en Nini een fuif geeft. Ik kan haar toch waarachtig niet voor den heelen boel alleen laten opdraaien."

Maar Mieke was eerlijk genoeg tegenover zichzelf om direct daarop te bedenken, dat dit niet de ware reden was waarom ze de fuif er niet aan gaf.

„Misschien zie ik hem in een heel jaar niet meer, ik kan dien laatsten avond niet opgeven."

Ze zag in gedachte Hans' geestig gelaat met de lachende, donkere oogen.

„Klaproos! wat neem je de dingen weer zwaar!" zou hij zeggen. „Natuurlijk kom je en laat dien Meneer Japie nou maar met een ander gaan."

Jaap met een ander! 't Was om te lachen.

Jaap zou de tweede kaart, háár kaart, rustig laten verloop en alleen gaan. Want wát hij ook had, er was niets wat hem zijn evenwicht méér terug kon brengen, dan het hooren van waarlijk mooie muziek.

„Ik kan vanavond niet werken," gaf ze het op en ze smeed het muziekboekje dicht.

„De eerste keer dat mijn werk niet af is als ik op les kom," zuchtte ze.

Ze zette zich neer in het kleine stoeltje, dat vlak bij de boekenplanken stond.

„Ik zal het boek gaan lezen, dat Jaap me laatst meebracht. Zoo misselijk van me, ik heb er nog geen oog in geslagen. 't Is nog niet eens opengesneden, bah!"

Ze wilde juist het vouwbeen van haar bureautje pakken, toen een harde bel haar deed opschrikken.

„O, God! er is wat met Jaap!” vloog het door haar hoofd, terwijl ze opsprong.

Ze voelde haar beenen trillen en 't was of ze vastgenageld bleef op de plaats waar ze stond.

Van beneden klonk een jolige stem die iets brulde.

„Hans! o, God-dank!” ademde ze verlucht op.

Ze hoorde de stemmen van haar ouders blij opklinken en dan Hans, die galmde:

„Klaproos! Klaproos! kom eens gauw naar beneden, ik heb een reuze-nieuwtje voor je!”

Nog met trillende beenen en heftig kloppend hart rende ze naar beneden.

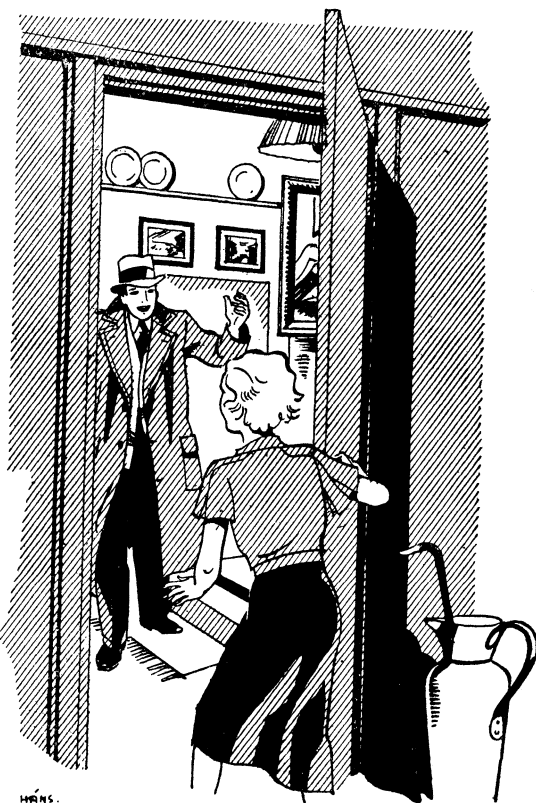
In de huiskamer stond Hans en zijn gezicht was één en al straling.

„Hansje is er!”

Zijn lange armen zwaaiden haar in verrukking toe.

„Hansje?” vroeg Mieke, of ze uit een droom ontwaakte.

„Ja, Hansje! droom je, Mieke? de dochter van Nin en Al, de nicht van Hans! ze is geboren, in avondgloren!”

HANS.
BORRERDUM

Hansje is er!

„Maar....” stotterde Mieke. „Dan is.... dan is het te vroeg....!”

„Te vroeg? weet ik het? Wat kan dat bommen! 't Is er! en een kanjereuze dame! Acht pond schoon aan den haak! Zou je me niet eens behoorlijk geluk wenschen, Klaproos?”

„O, hoe eenig!” riep Mieke, tot wien het blijde nieuws nu pas doordrong. „Is het een lief kindje, Hans?”

„Nee, hoor! ik had me er wonder wat van voorgesteld, maar ik kan 't niet lief vinden. De zuster zegt, dat 't een dot is.”

„En hoe is Nini?” vroeg Mevrouw Klarenbeek vol belangstelling.

„Nini? Kip-lekker! ze ligt maar te glunderen en ze is zoo bij. Misschien is ze nu voor goed uitgedroomd.”

„Ik kan 't nog maar niet gelooven,” zei Mieke. „O, wat verlang ik het kindje te zien! Ben je niet blij, Hans, dat je nu tot „Oome” gepromoveerd bent?”

„Geweldig! maar ik had tóch liever een Hans gezien.”

„Jakkas!” voer Mieke uit. „Altijd die geringschatting voor ons meisjes!”

„Voor Nini en Al is het gelijk wat het is,” troostte Mevrouw Klarenbeek haar.

„Vader, had jij 't land toen ik kwam? Zeg eens eerlijk, had je liever een zoon gehad?”

„Nou, eerlijk gezegd, hadden je moeder en ik al een jongensnaam bedacht, zóó zeker rekenden we op een stamhouder. Maar toen jouw kleine, blonde bolletje op het kussen lag, was 't al lang weer goed. Wat, moeder?”

„Klaproos, ga je even mee het kindje zien? Nini vroeg het.”

„Nu nog? 't Is al half tien,” weifelde Mieke.

„Wat zou dat? toe, doe je mantel aan en ga gauw even mee.”

„Zou je wel.... zoo direct?” vroeg bedachtzaam Mevrouw Klarenbeek.

„Even maar om het hoekje gluren om Nini's gelukkig gezicht te zien. Ik zal geen woord spreken.”

„Ga maar op m'n bagagedrager zitten,” zei Hans, toen ze buiten waren.

„Niet zoo racen!” gebod Mieke, toen ze achter hem zat.

„Wat een zalig wêêr!” schreeuwde Hans haar toe. „Op den terugweg gaan we kuieren, hoor! Nou, dame, we zijn er! Vlug, hè?”

Op haar teenen liep Mieke naar boven en op het portaal ontmoette ze een trotschen vader die haar meetroonde naar de kamer waar moeder en dochter lagen.

De zuster — het was dezelfde die een tijdje Dientje Bijl had verpleegd — keek even bestraffend op.

„Nu al bezoek?” vroeg ze.

„Even maar zuster,” stelde Alfred haar gerust.

„O, is het Mieke,” zei de zuster, haar herkenkend.

„Ik zal geen woord tegen mevrouw zeggen,” beloofde het meisje.

„O, Mieke,” lachte Nini haar tegen. „'t Is zoo'n schat!”

Mieke kuste haar even en verdween dan om in de wieg te gluren die in den anderen hoek van de kamer stond.

Heel stil bleef ze kijken naar het wondertje in de wieg, naar het kleine oudevrouwttjes-gezichtje, de driftige roode knuistjes.

„Zoo schattig,” dacht ze in verteederling, „zoo klein en hulpbehoevend. Je zoudt het opnemen en tegen je aandrukken.”

Een totnogtoe ongekend gevoel maakte zich van haar meester en voor de eerste maal in haar leven gaf ze er zich rekenschap van, dat er iets was, dat meer nog haar ideaal nabij kwam, dan het worden van een groote zangeres.

Toen rukte ze zich los van het rose wonderwereldje en

de zuster toewuivend, verliet ze op de teenen de kamer. Beneden wachtte Hans haar op.

„Niet fraai, hè? die nicht van mij.”

„Jongen!” zei Mieke verontwaardigd. „’t Is gewoon een dot!”

„Alweer een, die dat kleine wurm een dot vindt! Ik kan er niet bij.”

„Wacht maar tot ze een paar maanden ouder is, dan ben je verrukt van haar. Mannen houden over het algemeen niet van zulke peutertjes.”

„Behalve de vader dan toch! Al is gewoon in extase voor z’n dochter! Zeg, Klaproos, ik zie mezelf al als trotschen vader!”

„Zou je bijzonder flatteeren! Nou Oome, ik ga er van durch!”

„Zeg es even, waar blijft onze avondwandeling? Ik ga meel! Zoo lang kan ik ’t niet meer doen.”

„Nou, vooruit dan maar.”

„Vriendelijkheid is toch maar alles! Zoo uitnoodigend klinkt dat weer.”

„Verwend jog! je hadt zeker liever, dat ik een knieval zou doen om je mee te krijgen.”

„Dàt niet, maar een beetje meer enthousiasme voor een wandeling met mij bij maanlicht had me toch wel aange-naam geweest.”

„Het i s werkelijk een prachtige avond,” zei Mieke en haar blikken gingen over de maanverlichte hei. „Zalig toch, buiten wonen, vin-je niet?”

„Ja, voor ’n paar weken,” vond hij. „Ik zou niet voor goed buiten kunnen wonen.”

„En ik niet in stad. Al dat geroezemoes en die akelige luchtjes. Vreeselijk gewoon!”

„En als je nu een man zou huwen, Klaproos, die z’n werkkring in stad had....”

„O, nou ja....”

„Je wil zeggen, dat je je er dan wel in zou schikken. Als je genoeg van hem hield, wat?”

„Och, zeur niet, daar denk ik nooit aan.”

„Maar ik zooveel temeer. Zeg Mieke, 't is net een avond voor.... hoe noem je zooiets.... een declaratie.”

„Hè ja, vooral als die zoo ernstig gemeend is!”

„Ich will ja nichts als deine Liebe....” zuchtte Hans sentimenteel

„Toe, houd op met je nonsens!” snauwde Mieke.

„'t Lamste is, dat ik het ernstig meen en jij weer alles voor nonsens opneemt. Klaproos, ik houd werkelijk van je.”

Zijn arm drukte steviger haar arm en Hans' anders zoo overmoedige oogen blikten nu ernstig in de hare.

„Ik vind het ellendig, dat ik al zoo gauw weg moet. Ik heb niet eens den tijd om je te overtuigen, dat het me heusch ernst is. Zeg, Mieke, houd je ook een beetje van mij?”

Mieke had een spottend antwoord op de lippen, maar toen ze zijn ernstige oogen zag hield ze de woorden terug.

„Houd je heelemaal niet van me?” drong Hans aan.

Een vreemd gevoel overmeesterde Mieke.

Had ze dit gewenscht? had ze er in stilte op gehoopt? Was ze blij met Hans' bekentenis?

Wat al gedachten vlogen er in den tijd van een seconde door haar hoofd.

„Je laat me maar zoo'n beetje zwammen, hè?” vroeg Hans beleedigd.

„Ik.... ik weet 't niet,” haperde Mieke. „Ik ken je nog maar zoo kort. Waarom moest je dat nu vragen?”

„Waarom? neen maar, die is rijk! Omdat ik van je houd! En antwoord me nu toch eens. Houd jij van mij?”

„Ik.... weet 't niet,” haperde Mieke. „Soms denk ik van wel en dan weer....”

„Je bent eerlijk, dat moet ik zeggen. Maar prettig doet zooiets niet aan om te hooren.”

„Als je speelt....” zei ze langzaam.

„O, dan houd je van m'n spel,” viel hij haar ongeduldig in de rede.

„Je overvalt me er ook zoo mee. Hoe lang ken ik je pas.”

„Houd je misschien meer van dien vriend van je, dien Jaap?”

Mieke, ik ben dol op je en ik weet, dat je van mij houdt

„Laat dien er buiten,” zei ze kort en meteen moest ze weer denken aan Jaap's weggaan, met dien stroef vertrokken mond.

Ze stonden nu bij het hek van Mieke's huis en Hans dacht, dat ze er nog nooit zóó lief had uitgezien als nu, met die half verlegen blik in de oogen en het kruivende blonde haar, dat dartel onder haar petje vandaan sprong.

„Mieke, ik ben dol op je en ik wéét dat je van mij houdt. Toe, doe nu niet zoo onzinnig.”

Hij trok haar naar zich toe en wilde haar een kus geven, maar Mieke wrong zich los en als een jongen over het hek springend, riep ze hem in het weghollen toe:

„Ik zal er nog eens over nadenken, hoor! Dáág!”

Hans liep terug in den stillen avond en hij dacht dat nog nooit een meisje hem zóó onverschillig behandeld had.

„Ik moest eigenlijk morgen maar meteen weg gaan,” wrokte hij.

„Mieke geeft er geen snars om of ik blijf en Al en Nin zijn in zóó'n adoratie voor hun spruit, dat ze mij wel kunnen missen. Het avondje, dat Nin voor me zou geven gaat nu ook niet door en wat is hier verder nog te beleven?”

En Mieke, die, na in de huiskamer haastig even verteld te hebben van klein Hansje, naar haar kamer was getogen, sloeg haar muziekboekje open en trachtte het werk voor den volgenden dag nog af te krijgen. Maar ook nu lukte het haar niet de wat moeilijke opgave tot een goed einde te brengen.

„Wat is er toch met me den laatsten tijd,” peinsde ze. „Vroeger kon ik werken zonder dat het me de minste moeite kostte, ging mijn leventje zoo rustig voort en was ik tevreden met alles. Er was alleen het verlangen om ééns een groote zangeres te worden. Nu bestaat er een mogelijkheid, dat die groote wensch nog eens vervuld zal worden. Ben ik er gelukkiger door? Ik geloof, dat 't me niet eens zoo-veel meer kan schelen. Als mijn stem wat meer geschoold is, dan zal ik het heerlijk vinden om met Kerst in de Kerk te mogen zingen, of misschien een kinderkoor te vormen van allemaal kinderen uit het dorp. Maar op een podium te staan

en aangegaapt te worden door het publiek, daar voel ik niets voor. En als ik door zou gaan voor zang, dan moet ik hier vandaan. Weg van allemaal! Ik kan er niet aan denken! Ik geloof niet eens, dat ik ooit zal slagen. Die ellendige theorie ook! ik heb er geen zin meer in, ik...."

Voor haar geest verscheen het rose wereldje waarin ze zoo juist gekeken had.

„Stel je voor dat ik m'n heele leven moet concerteeren en me nooit zou kunnen wijden aan zooiets liefs als daar in dat rose wiegje lag!"

Haast onwillig schoof ze het muziekboekje van zich af.

„Ik ga maar naar bed, dat werk komt morgen nog wel klaar."

Toen pas was het dat haar gedachten terug gingen naar wat Hans haar gevraagd had.

„Ik geloof, dat ik me al die dagen verbeeld heb, dat ik dol op hem ben. Je bent hier eigenlijk zoo weinig gewend en een type als Hans heb ik nog nooit ontmoet. Dàt is 't misschien. En dan dat mooie spel van hem! Maar als ik werkelijk van hem hield had ik me toch anders moeten voelen bij z'n vraag. 't Liet me koud. 't Was net of hij over een ander sprak. Maar al die vorige dagen dan? Toen dacht ik toch steeds aan hem en haakte ik naar het oogenblik waarop ik hem weer zou zien. En Jaap, dien ik een beetje links liet liggen, omdat Hans er was.... Wat heb ik Jaap toch misselijk behandeld vanavond..."

Als een flits schoot het door haar brein, dat het avondje bij Nini nu niet door zou gaan en ze met Jaap mee zou kunnen naar het Corteau-kwartet.

„Mieke, je bent een karakterloos wezen," berispte ze zichzelf. „Eerst weigeren, omdat je denkt iets beters te hebben, en valt dit in duigen, dan is Jaap weer goed genoeg."

De armen uitgestrekt op het tafeltje waarvoor ze zat,

piekerde Mieke voort en lette niet eens op, dat haar moeder de kamer binnen kwam.

„Nog op?” vroeg deze verwonderd en ze zette zich bij Mieke neer.

„Nu zal moeder misschien vragen wat er met Jaap was,” dacht Mieke wrevelig.

„Zeg, kindje, ik had gedacht, dat je Nini moest vragen of je Maar' ook wat kan helpen. Zulke dagen zijn meestal zoo druk, er komt veel bezoek en Maar' krijgt bovendien nog het kinderwaschje te doen.”

„En u dan? moet u hier voor alles alleen zitten?”

„Ik heb nu toch geen haastwerk en kan het best een paar weekjes alleen af.”

„Zoo'n lieverd,” dacht Mieke verteederd.

„Je zult nu in een heel tijdje geen zangles hebben.”

„Neen.”

„Wat zeg je dat onverschillig.”

„Nou ja. Ik zat er net over te piekeren. Ik voel er niet meer zooveel voor om door te gaan.”

„Voorbijgaande stemming,” veronderstelde haar moeder.

„Misschien, maar ik geloof het toch niet.”

„Kom, zoo'n inzinking heeft iedereen wel eens.”

„Och ja. Moeder, zeg eens eerlijk, als je hadt moeten kiezen tusschen een loopbaan, waarbij je haast nooit thuis was en een echt gezellig thuis, wat had je dan gekozen?”

„Ja, dat is een gewetensvraag, die je me daar stelt. Vergeet niet, dat 't bij mij samen kon gaan en ik me het gevoel dus niet zoo geheel kan indenken. Maar ik durf haast wel zeker te zeggen dat ik toch het laatste gekozen zou hebben. Er is niets in de wereld, dat gaat boven huiselijkheid en de intimiteit van het gezinsleven.”

„Ja, zoo voel ik het ook,” zei Mieke langzaam. „En om je heen zie je zooveel verbrokkeld gezinsleven. Hoe kan het bestaan, moeder? Zelfs bij Al en Nin, die toch heusch veel

van elkaar houden, is het niet zooals ik naderhand zou willen, dat het bij mij was, zooals 't bij ons is, moeder."

„Beschuldig niet te gauw, kind. Vergeet niet, dat Nini nooit gezinsleven gekend heeft en Alfred als artist het niet in z'n vermogen had haar hierin te helpen. Maar nu er een kindje is, zal alles heel anders worden. Nini moet nu veel meer thuis zijn en ze zal leeren zich te concentreeren, nu al haar zorgen gericht moeten zijn op de baby."

„Als dat maar zoo zijn zal. Ik heb er een hard hoofd in. Nin is een schat, maar ze is zóó zorgeloos."

„Kom, kom, wat neem jij vanavond alles zwaar. Zoo ken ik je niet. En hoor eens, moederliefde hoef je niet te leeren, dat is iets wat wij vrouwen mee krijgen. De een 'n beetje meer dan de ander, maar over het algemeen genomen redt zich dit wel."

„Ik zou me mijn leven niet kunnen denken zonder kinderen. Moeder, wat een weelde, zoo'n klein, pasgeboren wezentje! Hè, je zoudt er naar snakken. Gemeen van me, maar ik hoop, dat Nin veel uitgaat en ze mij de zorg voor Hansje over laat."

„Hoop liever, dat ze niemand noodig heeft om voor haar kindje te zorgen," zei Mevrouw Klarenbeek ernstig, terwijl ze opstond om weg te gaan.

Toen ze Mieke goedennacht gekust had en teruggekeerd was in de huiskamer, zei ze zacht tegen haar man:

„Er is zich iets aan het veranderen bij Mieke. Ik weet niet of het verband houdt met Jaap of Hans, of dat het alleen maar opgewekt is door het zien van Hansje en het ontwaken van het moederlijk instinct."

„Rustig afwachten," vond haar man. „De strijd tusschen jong meisje en ontwakende vrouw moet zich rustig aan haar kunnen voltrekken. Niet lastig vallen met vragen. Strijd is goed en maakt sterk."

Den volgenden dag ging Mieke haar diensten aanbieden

in den huize Rety, die door allen dankbaar aanvaard werden.

„Is me dat hier een dolhuis!” kreet Maar’, toen Mieke een kijkje in „me keuke” kwam nemen.

„Die zusters ben’ allemaal eender. Zij bove bij mevrouw en ik de boel reddere! nogal niks zoo’n bende luiers! en alles kê-je d’r achterna drage. Ze roep’ temet de heele dag om warrem water. Zoo’n madam!”

„En dat is nogal de zuster die zoo lief voor Dientje was,” zei Mieke die Maar’ door „me koppiesboel” begon heen te helpen.

„Nou ja, da’ was ze, maar daarom kan ze hier wel kouwe drokkie hebbe! En mô-je niet geloove, da’k Hansje effies op mag nemel!”

„Allicht niet,” vond Mieke. „Mag ik ook niet. Zoo’n klein diertje moet rustig blijven liggen.”

„Och meid, zwem door!” nijdasde Maar’. „Me moeder hep vier kindere groot gebracht en denk je da’ ze d’r zoo’n teut mee was as die zuster! En Hans,” ging Maar’ in één adem voort, „Hans is d’r ook van door. Hêt ’m maar zoo gepiept vanmorrege.”

„Wat zeg je?” vroeg Mieke verbaasd. „Is Hans weg? voor goed?”

„Je schijn’ er nogal weet van te hebbe,” snibde Maar’. „Je verschiet ’r temet van.”

„Je bent mall!” snauwde Mieke terug. „Voor mij mag ie weg blijven, hoor!”

„Voor mijn ook! net echt! Most ie niet zoo’n eenigerd zijn! *Ik* wil best wete da’k kepleet mal van ’m ben, maar jij doen zoo onverschillig en as’-t-r op aankom bê jij nog veel gekker van ’m.”

„O, neen,” Mieke zei ’t een beetje afwezig en het ontbijtbordje, dat ze bezig was af te drogen werd langzaam om en om gedraaid.

„Had net zoo gezellig kenne zijn,” teemde Maar’.

„Mevrouw bove en Hans met ons beneje. Had die pias weer wat uit kenne spoke! En nou zoo maar weg! Ka-jij d'r bij?”

„Is ie al naar Berlijn terug?” vroeg Mieke. „Z'n vacantie was toch nog niet om.”

„Wel neejet! hij is naar Amsterdam. Weet je wat ie zei? „Maar'” zegt ie, „ik gaan lekker de blommetjes buite zette 't is hier ook niks gedaan.”

Om Mieke's lippen speelde een ironisch lachje.

„Z'n liefde voor mij zit ook niet diep,” dacht ze. „Hij heeft niet eens het geduld gehad om te wachten tot ik over z'n vraag had nagedacht.”

Ze zag weer voor zich het overmoedige gezicht waarmee hij had gezegd:

„Ich will ja nichts als deine Liebe.”

„Net echt, en bij de eerste de beste weifeling van mijn kant gaat ie er van door, zonder afscheid te nemen en gaat naar stad om „de blommetjes buiten te zetten.”

„A-je me zoo hellept kê-je wel thuis blijve,” snauwde Maar'. „D'r leit 'n heele stapel kommetjes en borredjes en jij staan maar over dat eene borredje te aaie!”

„Gelijk heb je!” schrok Mieke uit haar gepeins op. „Vooruit, meid, daar gaan we dan! We zullen er eens eventjes een vaartje achter zetten.”

Maar' was zeer tevreden over haar „hullepie” zooals ze Mieke noemde.

„Lekker schiete me op,” was 't, toen keuken en huiskamer keurig aan kant waren. „Toch eve goed saai in huis, dâ Hans weg is en Mevrouw bove.”

„Hè, houd nou op met je Hans!” vloog Mieke op. „Laat die zich nu maar heerlijk amuseeren in stad.”

„Tòch hê-je d'r 't land over in!” plaagde Maar'. „Je mô maar denke: voor hem 'n ander! Voor mijn had ie toch geen portuur geweest. En . . . enne . . . ik heb toch zoo goed as kennis an 'n ander.”

„Heusch, Maar’?” deed Mieke geïnteresseerd.

„Me achtereneef van de boerderij daargunter. Hij hep haar as . . . as ’n vuurtore, maar hij is eve goed ’n reuze jonge! Mô-je ’m Zondags zien, mê z’n bruine schoene en z’n deukhoed! ’n echte heer! me ben’ allebei nog te jonk, maar me loope al ’n tijd mê mekandere.”

„En dan was je ’m bijna ontrouw geworden voor Hans,” plaagde Mieke.

„Nou, zeg! hê-jij wel es suks ooge gezien en suks lache?”

„Neen,” dacht Mieke terwijl ze een stoelleuning heftig bewreef. „Daar heeft ze gelijk aan. Maar suks ooge en suks lache is *niet* voldoende voor heel een menschenleven. Maar’ zou zeggen: „eve goed hê-je d’r ’t land over in, dat ie weg is!” — dat *heb* ik! en dat is het wonderlijke. Ik houd niet genoeg van ’m en toch.... Misschien is het wel m’n ijdelheid, die een knauw kreeg. Ik had gedacht, dat ie in de dagen die hij nog hier was zou probeeren me ervan te overtuigen, dat het heusch liefde is wat hij voor me voelt.”

„Tob maar an!” plaagde Maar’ opnieuw, toen ze Mieke’s gedachteloos wrijven over de stoelleuning zag. „Meidl! je ben’ wel gek! d’r ben d’r zat gek met je. Maar hij had je eve goed wel gedag kunne zegge.”

Mieke kwam even in de verleiding om te zeggen dat ze hem hier had kunnen houden als ze het gewild had. Dàn zou Maar’ niet zoo vriendelijk doen als ze nu deed. Ze gunde haar de troostrijke gedachte: „ik ’m niet, maar Mieke ook niet!” en zich vermannend, Hans uit haar denken dringend, gaf ze zich geheel aan de taak die ze op zich genomen had, wat Maar’ het schoone lied ontlokte:

„Mê z’n tweeë is toch beter as alleen!” hetgeen ze zóó luidkeels uitgalmde, dat zuster Venenbos, die een kruik kwam vullen even het hoofd om de deur stak en Maar’ verzocht wat zachter te zingen, want Mevrouw, die slecht geslapen had, probeerde nog een dutje te doen.

„Za’k geeneens zinge maggel” protesteerde Maar’.

De zuster gaf Mieke een oolijk knipoogje.

„Je mag wel zingen, maar niet zoo hard,” zei ze vriendelijk en toen tegen Mieke:

„Mevrouw heeft gevraagd of je, als ze geslapen heeft, even boven komt en Maar’ — ze zag het betrekken van haar frissche toet — breng jij dan straks de bouillon voor mevrouw, kun je meteen Hansje nog eens zien.”

„Eve goed ’n reuze mensch,” vond Maar’ toen zuster naar boven was gegaan. „En ze is ’n engel voor Dientje geweest, dat mag gezegd. Dokter hep ’r eerst niet graag late gaan, maar ’t was omdat ’t voor hier mevrouw was.”

„Is er nu iemand anders bij Dientje?”

„Wel neejet! mevrouw zelvvers past d’r op en as die rust of uit mot, dan doet me moeder ’t. Die hep nogal met d’r op.”

„Met Jenny?” liet Mieke zich ontvallen.

„Ja, mê Senniel” knikte Maar’.

„Me moeder is nou ’n mens waar me mê z’n alle geen wijs uit kenne worre. Mô-je nie’ denke, da’ ze ’n woord kwaad van Sennie gezegd hep! je mos ’t hart nie’ hebbe lillik van d’r te spreke! Me moeder zeit: „die staan zien toe dat ie nie’ valle en alle waarom hep z’n daarom!”

„Zooals je moeder is,” zei Mieke langzaam, „zoo moesten er meer zijn. Eigenlijk zijn we toch allemaal te gauw klaar met veroordeelen.”

„Ik wil jou zien, as ze je kind temet an pap rijjel” viel Maar’ heftig uit. „Wat dach ie? as me moeder niet zoo met me vader gesproke had, dan had die lekkere Sennie ’n koppie kleiner gemaak’. Suks mense motte toch gestraf worre!”

„Maar’, Maar’, dominee moest je hooren!”

„Doen jij alles wat dominee je leer’?”

„Die zit!” dacht Mieke en ze moest even lachen om de

voldoening van Maar', nu ze haar, Mieke, zoo netjes afgetroefd had.

„Nou,” zei voldaan Maar' toen „me boel” aan kant was. „Nou gaan ik lekker an me wasschie. Zorg jij aâns voor de koffietafel? hê 'k daar tenminste me kop nie' mee te breke.”

„Tot je orders, generaal.”

„En à-je dan nog effies op me bel let, dan kan ik an me werrek blijve.”

„Zonder mankeeren, generaal!”

„Ik voel me net een recruut die gedrild moet worden,” dacht Mieke vermaakt, toen Maar' naar „me keuke” was verzeild.

Ze liep de kamers eens door om te kijken of ze hier of daar nog iets te doen kon vinden.

„An de zitkamer hoef vandaag niks gedaan,” had Maar' vastgesteld.

Mieke ontdekte echter hier en daar nog wat stof en ging met de plumeau de meubels langs.

Toen ze bij den vleugel kwam ontdekte ze er een portret van Hans op, dat ze nog niet gezien had.

„Hoe goed!” zei ze, het portret beijkend en den grooten kop bewonderend, die een sprekende gelijkenis vertoonde.

„Toch heb je geen sterk gezicht, Hans,” dacht ze. „Er is iets waarin je sterk ben en dat is je Kunst, maar overigens.... Je hebt een echt gezicht om jonge meisjes het hoofd op hol te brengen en er zullen nog heel wat slachtoffers vallen. Maar je lijkt me geen man voor het rustige geluk, dat *ik* me zou wenschen als ik er oud en rijp genoeg voor ben.”

Ze zette het portret plotseling neer en in dit neerzetten kwam een krachtig besluit tot uiting.

Jenny Mertens zat in haar boudoirtje en tuurde den tuin in, waar de boomen al in voorjaerstooi prijkten.

„Wat moet ik met mijn leegen tijd beginnen nu het kind weg is?” peinsde ze.

Den dag tevoren was Dientje geheel hersteld naar huis gegaan en de leegte die dit weggaan in het doktershuis bracht, was groot.

„Zou je niet eens een paar weekjes naar je vader gaan?” had haar man, die vond, dat ze bleek en lusteloos was, voorgesteld.

Neen, daar had ze niet den minsten lust toe.

’t Liefst had ze het kleine meisje, waaraan ze zich werkelijk was gaan hechten, nog wat bij zich gehouden, maar haar man had haar aan het verstand weten te brengen, dat het al te egoïstisch zou zijn tegenover de moeder, die haar zooveel weken had moeten missen.

„Als *dit* lang duurt, val ik weer terug in al m’n oude zonden,” dacht ze en deze gedachte gaf haar angst.

„Als Herman ook maar niet eeuwig weg was! vandaag valt het me weer eens goed op, hoe weinig we toch aan elkaar hebben. Juist nu we door het kind elkaar veel nader zijn gekomen, zou ’t toch dood jammer zijn als alles weer mis liep. En ik ken mezelf! als ik me ga vervelen *is* het mis!”

Wat had Zuster Venenbos ook weer gezegd? dat ze haar eens op moest komen zoeken in haar huisje in het bosch.

Zou ze thuis zijn? ’t Moest haast wel, want ze was juist terug van haar verpleging bij de Rety’s en zou, had ze gezegd, een weekje rustig thuis blijven.

Zuster had haar uitgeduid waar het huisje stond. Ze kon er wel eens heen gaan.

Het was een heerlijke lentedag in het midden van Mei en Jenny liep opgewekt den kant van het bosch uit.

„Wat een idee van zoo'n mensch, om daar moederziel alleen in een huisje midden in het bosch te gaan wonen!”

Ze keek eens om zich heen, zoekend naar het witte hek waar zuster over gesproken had.

HANS.
BORRESSEN

Hemeltjelijf, hoe eenzaam
dacht Jenny

„Ah! daar zie ik het al, links van den weg! hier moet het dus zoowat zijn.”

Ze hief den zwaren bout van het hek en liep de lommerrijke laan door, die het hek van de hoofdweg scheidde.

Ze kwam langs een boerderij, waar de boerin bezig was de blanke melkimmers te schuren.

„Is het huisje van Zuster Venenbos hier dichtbij?” vroeg ze de vrouw.

„Zien u da' mosdak gunter tusschen 't hooge hout? daar mot u zain,” zei vriendelijk de boerin.

„Hemeltjelijef, hoe eenzaam!” dacht Jenny, toen ze tuurde naar het huisje, dat verscholen tusschen hooge boomen, vreedzaam lag.

Door de dikke, zwarte aarde, die diepe sporen toonde van een zware kar die er doorheen gereden had, liep Jenny wat moeilijk op haar hooge hakjes, op het huisje toe.

„Maar dit is wel héél lief!” riep ze verheugd uit, toen ze den voortuin vol bloemen, zag.

Het huisje was laag, had drie ramen aan den voorkant en er scheen nog één verdieping te zijn, die vlak onder het bemosde dak was.

„Waar is, om 's hemelswille de ingang van dit peperkoekenhuisje?” vroeg Jenny vermaakt zichzelf af.

Ze liep het hekje in en zag toen, dat het huisje eigenlijk geheel in een bloementuin stond, waaraan nog een moestuin grensde. „Echt iets voor Zuster Venenbos! hier zou geen ander kunnen wonen.”

Achter het huis vond ze een deur die toegang scheen te geven tot de keuken.

Jenny gluurde door het keukenraam naar binnen.

„Zou ze er niet zijn?” dacht ze teleurgesteld.

Ze klopte op de deur, maar kreeg geen gehoor.

Toen draaide ze den ijzeren deurknop om en stond in het keukentje.

„O, hoe knus!”

De gordijntjes, de kleedjes, alles was wit en blauw geruit en van een vroolijk blauw was ook de kleur waarin de keukenschilder was.

„Als een plaatje uit een Engelsch tijdschrift,” dacht Jenny. Toen hoorde ze voetstappen door het huis en even later stond Zuster Venenbos voor haar.

„Wel Mevrouw, wat een verrassing!” zei deze verheugd. „Wilt u gelooven, dat ik even tevoren aan u dacht! Komt u mee naar de huiskamer. U treft nog een kennis. Mieke Klarenbeek is bij me. We zaten zóó te praten dat we u daardoor niet langs zagen loopen.”

„Niet zoo prettig,” dacht Jenny, toen ze de zuster volgde. „Ik had gedacht alleen met haar te zijn.”

En Mieke die haastig uit den gemakkelijken stoel waarin ze zat, opstond, dacht:

„Dat treft bizonder! 't Had wel zoo knus geweest nog wat met zuster alleen te zijn. Maar eigenlijk treft 't net goed.”

Jenny werd in een gemakkelijken stoel geplant en toen zei Zuster opgewekt:

„Zoo, nu ga ik even theewater op zetten en moeten mijn gasten elkaar maar bezig houden.”

„Zuster, laat mij het doen!” Mieke stond op. „Ik ben er al langer en Mevrouw Mertens kan dan alleen van u genieten. Fijn, om in uw sprookjes-keukentje rond te scharelen.”

„Graag dan,” knikte zuster haar vriendelijk toe.

„Zuster,” zei Jenny die in één verbazing de kamer had rond gekeken. „Ik ben geheel paf!”

„Is het niet genoegelijk?” Zusters' oogen, helder als een spiegel, keken trotsch het vertrek rond.

„Niet alleen genoegelijk, maar ook smaakvol, rustig en mooi.”

„Dit is nu de vervulling van een van mijn grootste wenschen.”

Er was een bizondere klank in zuster's stem. Er sprak tevredenheid en dankbaarheid uit en nog iets anders, dat Jenny niet thuis kon brengen.

„Er moet rust van binnen zijn om van de rust van dit kleine huisje naar waarde te kunnen genieten,” zei zuster zacht. „En toen alle strijd uitgewoed was, toen pas kwam het verlangen naar dit.”

„En is u hier nooit angstig, zoo alleen? wordt u nooit droefgeestig?”

„Angst ken ik niet en droefgeestig? met al dien rijkdom om me heen?”

Zuster's oogen gingen langs de boekenkast, de mooie gebeeldhouwde, waarin rug aan rug de boeken stonden die haar geest verrijkt hadden. Langs de schilderijen van groote, nog levende meesters, waarvan ze telkens, na tijden van zuinig zijn en sparen, een gekocht had. Langs de antieke meubeltjes, waarbij het radio-toestel haast tē modern aan deed. Het radiotoestel, dat haar in stille avonden vaak zoo mooie muziek of interessante lezingen bracht.

„Wat het is, om hier na iedere verpleging terug te komen, kan ik u niet zeggen,” zei de warme stem.

„En 's winters?” steunde Jenny.

„Dan is er de lachende haard en de intimiteit van de vroeg aangestoken lamp. Dan ben ik zoo blij met de lange avonden, want er is steeds tijd tekort om van al die weelde te kunnen genieten.”

„Woont u hier al lang, zuster?”

„Vijf jaar, mevrouw. Het was zoo'n ongeloofelijk buitenkansje dat ik het kreeg. Als kind al heb ik er langs geloopt en er verlangend naar gekeken. En toen de groote teleurstellingen in mijn leven kwamen, heb ik er naar gesnakt met mijn leed in dit huisje te kunnen vluchten. Maar *toen* was ik er nog niet rijp voor. En juist op het moment, dat de rust was weergekeerd, kwam het huisje leeg en werd ik in de gelegenheid gesteld het te laten opknappen en het te huren. Heb ik niet alle reden om tevreden en gelukkig te zijn, mevrouw?”

„Ja,” vond Jenny, die zich hoe langer hoe meer op haar gemak begon te voelen. „En wie onderhoudt den tuin zoo keurig voor u?”

„Wel, ik zelf natuurlijk,” lachte zuster. „Dacht u, dat ik geld genoeg had om er een tuinman op na te houden? De bloemen en de moestuin, het is een heel werk, maar 't is gezond en prettig. Ik heb altijd m'n eigen groente en voor verse eitjes zorgen de kippen.”

„En dat alles met uw werk! Zuster, u is een wondermensch!”

„Heelemaal niet. Al mijn patiënten weten immers, dat ik mijn tuin moet onderhouden en in vrije uren doe je een boel. Werken, lieve mevrouw, u weet niet, hoe goed het is.”

„Ik begin me zoo te vervelen nu Dientje weg is,” zuchtte Jenny. „Ik ben bang voor de eenzaamheid in huis.”

„U moet iets te doen hebben. Ik zal er eens goed over nadenken. Voor ieder van ons is er toch iets te doen. U zoudt, om maar eens iets te noemen, uw man kunnen helpen met de administratie. Het lijkt me zoo vermoeiend voor hem dit ook nog te moeten doen.”

„Maar zuster!” lachte Jenny. „Ik kan absoluut niet rekenen. En al dat saaie gecijfer! Och neen, bedenk iets beter voor me.”

„Ik zal erover nadenken,” beloofde zuster nog eens.

Toen kwam Mieke binnen met de theepot.

„Ik geloof, dat ze mij nog eens tot opperste theeschenker van dit scheune dorp zullen benoemen,” lachte ze.

„Ik heb je tenminste ook thee schenkende leeren kennen,” zei Jenny. „'t Was bij Nini, weet je 't nog? Zeg, hoe maakt Hansje het? groeit ze goed?”

„Zuster, of ze groeit, hè? 't Is gewoon een pracht-baby,” snoefde Mieke.

„U moet er vaak heen gaan, mevrouw,” animeerde zuster.

„Mevrouw Rety vindt het heerlijk als iemand zich over Hansje ontfermt.”

„Wat 'n ontaarde moeder! kan ze niet zelf voor het wicht zorgen?” stak Jenny er den gek mee.

„Dat kan ze heusch wel en ze is er veel handiger mee, dan ik eerst dacht. Maar de kwestie is, dat mevrouw weer wil studeeren en dat kan ze niet rustig doen als er niet iemand is, die met de baby uitgaat. Kijk, Mevrouw, dáár ligt nu een arbeidsveld voor u open.”

„Maar waarom moet mevrouw studeeren, juist nu ze een baby heeft?” verwonderde Jenny zich.

De zuster wisselde een blik met Mieke. Zou ze? Mieke knikte haar bemoedigend toe.

„Ja, weet u,” zei ze dan langzaam, „de finantieele toestand in den huize Rety is niet zoo rooskleurig. En nu heeft mevrouw besloten, teneinde haar man rustig te laten doorgaan aan het groote werk waarmee hij bezig is, weer zangles te gaan geven.”

„Hier? zou haar dat lukken?” vroeg Jenny.

„Hier en in de omliggende plaatsen. Is het niet flink van mevrouw?”

„Ja, dat is het zeker. En kan dat samen gaan met de verzorging van het kind?”

„Als we allemaal meehelpen zeker. En dat zullen we, hè Mieke?”

„En òf! ieder draagt z'n steentje bij,” lachte Mieke. „Hansje wordt onze gemeenschappelijke baby.”

„Ik heb geen lor verstand van zoo'n klein kind, maar ik wil er best iederen dag mee uitgaan.”

„Prachtig, mevrouw!” zuster klapte blij in de handen. „We zullen een prima kinderverzorgster van u maken.”

„Tenminste iets om hoopvol tegen aan te kijken,” lachte Jenny.

„Ik geloof ,dat ik op weg ben om een degelijke vrouw

te worden! Wie me dàt vóór eenige maanden voorspeld had, zou ik subiet voor stapelgek verklaard hebben."

Door de open ramen drong de geur van jasmijn en seringen en heel in de verte hoorde men den koekoek roepen. Uit de boomen klonk vroolijk getwetter van blijе vogelouders, die zorgzaam af en aan naar het nestje vlogen, waarin de kale kadotjes lagen.

„Zuster, je hebt hier het paradijs op aarde," zuchtte Mieke. „'t Is goed, dat je er niet veel bent, anders zou ik hier ieder oogenblik heen rennen. Onze Klaproos is fijn, maar dit nestje in het groen is gewoon het heerlijkste wat er bestaat."

Jenny, die languit in haar stoel lag, keek geïnteresseerd naar de twee enthousiaste gezichten tegenover haar. En ze dacht, dat er in háár leven nog nooit iets was geweest, waar over ze zóó verrukt had kunnen zijn. Of het ooit komen zou?

Met een ruk stond ze op uit haar stoel.

„Ik loop nog even bij Nini aan," zei ze haastig. „Zuster, ik heb het echt prettig bij u gevonden. Mag ik nog eens terug komen?"

„Graag, mevrouw."

Ze bracht haar de laan uit tot het boschhek en toen Jenny omkeek, zag ze zuster staan in de eenvoudige donkerblauwe japon, klein, tenger figuurtje, met het energieke kopje en de klare, grijze oogen, met als achtergrond de stille boschlaan met de machtige oer-oude boomen.

„Hoe pastoraal," dacht Jenny en ze wuifde naar zuster. „Er gaat iets fijns van haar uit en ik ben blij, dat ik haar heb leeren kennen."

„Gelukt, Miel" zei zuster voldaan toen ze de kamer weer binnen stapte.

„Was het geen groot toeval, dat ze juist kwam?" vroeg Mieke. „Wat zie je dat toch vaak in 't leven."

„Toeval?” Zuster's oogen staauden het bosch in, naar een zonneplek op het mos. „Een wijze beschikking, Mieke.”

Toen zwegen ze beiden en er was niets dan de genoegelijke tok-geluidjes van de kippen, die vrij in het bosch rondliepen en er de warme plekjes opzochten en het tikken van de Friesche hangklok.

„Ik heb het zóó vaak in m'n leven gezien,” verbrak zuster eindelijk de stilte, „dat er uitkomst kwam voor de dingen, die zoo hopeloos leken. En we zijn zoo gauw geneigd het te wijten aan een toeval. Nu ook weer met onze beide mevrouwtjes, voor elk waarvan een uitkomst gevonden moest worden. Je zoudt haast zeggen, het lag pasklaar voor mevrouw Jenny, nu ze het zoo hoog noodig heeft, dat haar leven gevuld wordt. Geen toeval, Mieke, maar wijze bestiering. Zeg, kind, mevrouw Rety zal het toch niet onbescheiden hebben gevonden, dat ik vertelde van hun finantieelen toestand?”

„Welneen, zuster. Net wat voor Nin! daar maakt ze heusch geen geheim van. Ze zal heel blij zijn, dat Jenny het wil doen en *niet* alleen, omdat *zij* ermee geholpen is.

Dokter Mertens heeft er bij Al en Nini vaak over gesproken, hoe hij er tegen opzag, dat Dientje weg zou gaan. Hij was immers zoo bang, dat Jenny weer terug zou vallen in het oude pret-leventje. Buitendien, Nin heeft u zelf verzocht er iets op te vinden, dat ze geregeld zou kunnen studeeren.”

„Had je niet graag zelf wat van de zorg voor Hansje op je genomen?” Zuster keek het meisje onderzoekend aan.

„Nou, eerlijk gezegd, was ik een oogenblik erg jaloersch op Jenny, want toen de kwestie ter sprake kwam bij Nini bood ik, vanzelf sprekend, mijn diensten aan. Ik zag me al, rijdend met het fijne diertje, of haar verzorgend als we thuis kwamen.”

„Dacht ik 't niet! maar 't is zóó beter, hoor! en jij kunt nu weer flink aan de zang-studie gaan. Kind, je hebt zoo'n mooie stem. Wees dankbaar voor dat geschenk van de natuur.”

„Ben ik ook. Maar ik zie er zoo tegen op om de studie voort te zetten. Die weken bij Nin hebben het nog vergerd.”

„Laat nooit iets in den steek, wat je met zooveel animo begonnen bent,” ried zuster.

„De lust zal wel weer komen, vooral nu Nin zelf weer aan het werk gaat. We hebben grootsche plannen om mekaar voort te stuwen. In ieder geval ben ik weer hard aan het werk voor Al en 't is zoo gek, maar dat taaie werk gaat me beter af, dan m'n zang-studie. 't Is net of m'n stem anders is geworden, of ik aanhoudend valsch zing en er iets dofs in is. Ik snap niet, hoe dat opeens zoo komt.”

„Ik wel,” zei zuster. „Als er van binnen oproer is, dan lijkt het of de stem niet zoo wil als anders. Komt allemaal wel weer goed, kind.”

Mieke was op het punt zuster te vertellen van al wat daar binnen bij haar streed, maar ze drong de behoefte aan vertrouwelijkheid terug. 't Was immers veel sterker den strijd dien je had alleen uit te vechten.

„Zuster,” ze stond wat haastig op, „ik ga huis toe. Gaat u maar lekker uw tuin wieden, daar heb ik u veel te lang van opgehouden.”

„Goed zoo! als we allemaal ons tuintje geregeld wieden, dan kan het onkruid er geen kwaad doen. Dag Mieke! kom nog eens aanwippen, ik ben deze heele week thuis.”

Toen Mieke thuis kwam zag ze vóór het huis een mooie auto staan.

„Deftig bezoek,” dacht ze. „Wie zou het zijn?” en ze monsterde de groote luxe-wagen.

Langs haar Vader's atelier loopend hoorde ze stemmen.

„Zouden er koopers zijn?” dacht ze blij, maar dan direct: „Och, welneen, wie koopt er *nu* schilderijen!”

Ze liep de huiskamer in, doch vond er haar moeder niet.

„Moeder is zeker ook in het atelier.”

Ze toog naar haar kamer, wilde gaan werken. Daar viel haar oog op een bos roode meidoorns, die in een aarden pul stonden.

„O, hoe prachtig!” riep ze verrukt uit.

Bij de pul stond een wit couvert met haar adres.

„Van Jaap,” zei ze en haar hart bonsde. „Eindelijk!”

Er waren vier volle weken voorbij gegaan na den avond waarop Jaap zoo haastig was vertrokken en er was geen dag geweest waarop Mieke niet gehoopt had iets van hem te zullen hooren.

Ze had hem gemist, heel erg gemist, en als ze na haar dagtaak bij Nini in het ouderlijk huis terug kwam om, als gewoonlijk, naar haar kamer te gaan, dan had 't haar iedere keer weer een steek gegeven, dat ze er Jaap niet vond.

Ze was gewend geweest met al haar lief en leed bij Jaap te komen en altijd had hij haar aangehoord en waren al haar belangen de zijne geweest. Ze had de bloemen gemist, die hij haar altijd bracht, de lange gesprekken over boeken en hun eigen werk.

„De sfeer is weg uit mijn gezellig hok, nu Jaap er niet meer is.”

Betrekkelijk weinig had ze meer in die weken aan Hans gedacht, nu ze het lachende gezicht niet meer zag.

„Wat is de herinnering aan Hans? Pret, nonsens!”

Maar direct had ze zichzelf verweten, dat ze zijn spel toch niet mocht vergeten, dat waar en mooi was.

„Toch is het *niet* genoeg,” dacht ze voor de zooveelste maal.

En nu stonden daar als van ouds bloemen op haar tafeltje

en 't was of al het andere dat daar tusschen lag er door weggevaagd was.

Ze scheurde haastig het couvert open, zóó haastig, dat het niet veel had gescheeld of ze had den brief gescheurd. Haar oogen vlogen over Jaap's wat onduidelijk handschrift en ze las:

„Lieve Mieke,

Je zult het zeker niet aan onverschilligheid toeschrijven, dat je me in zoo langen tijd niet in de Klaproos zag verschijnen.

Waarom ik dan toch weg bleef? Eigenlijk, omdat ik eerst met mezelf in het reine wilde zijn. En dat ben ik nu.

Ik weet nu heel zeker, Mieke, dat ik meer dan een vriend voor je ben en ook meer dan dit wil zijn.

Ik houd van je, Mieke en ik weet, dat je, mijn aard kennde, zult beseffen dat mijn gevoel voor jou hecht en onveranderlijk is.

Ik zou natuurlijk mijn verdriet moeten dragen als je voor mij niet iets anders voelde, dan voor den eersten den besten jongen waarmee je prettig kunt praten, maar in mijn hart leeft de hoop, dat ook jij mijn gevoelens zult kunnen beantwoorden.

We zijn beiden nog jong en ik mag je dan ook nog niet om een belofte vragen, die je misschien later zou kunnen bezwaren en dan toch zou moeten eindigen in een uiteengaan.

Wat mij betreft, ik heb mijn gevoel gepeild en ben tot de slotsom gekomen, dat ik uit jaloezie heel leelijk tegen je ben geweest, zelfs heb ik je zingen beschouwd als iets, dat je des te verder van me af zou brengen, al naarmate je vorderingen grooter zouden worden.

Maar ik heb mezelf in mijn eenzaamheid gezuiverd.

Ik zal je nu met gerustheid in je zangstudie helpen, door

Mieke van de Klaproos.

knus bij je te zijn en mij verheugen in je nabijheid en dan, Mieke, hoop ik je liefde te mogen winnen.

Als je 't goed vindt, kom ik Zaterdagavond als van ouds bij je oploopen.

'n Stevige poot

JAAP."

Mieke had den brief wel drie keer over gelezen. Toen ze hem eindelijk dichtvouwde, herhaalde ze zacht het einde.

„'n Stevige poot, Jaap!"

Ja, dat was het wat ze al dien tijd gemist had, den stevigen poot, den poot, die geen weifeling kende, waarin kracht school, en die, eenmaal gegeven, stevig en trouw bleef tot het einde toe.

Wat schreef hij ook weer meer?

„We zijn beiden nog jong en ik mag je dan ook nog niet om een belofte vragen."

Natuurlijk, dat was ook zoo. Er was toch voor hun allebei nog eerst het werken voor de toekomst.

O, ze had het gevoel, dat haar werk weer vlotten zou, nu ze wist, dat Jaap weer komen zou, dat Jaap van haar hield.

Ze zag hem opeens voor zich, zag de krachtige figuur met de breede schouders, den energieken kop met den wat te grooten ernstigen mond en de eerlijke oogen.

„O, Japie!" lachte ze stil voor zich heen. „Je bent heelemaal niet knap, maar ik zou je geen haar anders willen en ik zal blij zijn, wanneer ik je weer als een reus zie zitten in dat malle, lage stoeltje, dat eigenlijk veel te klein voor je is.

Ik houd van je! wat stond het er simpel, maar wat lag er niet in besloten!"

Haar gedachten gingen terug naar den avond van Hansje's geboorte, toen Hans op overdreven, gezwollen toon gedeclameerd had: „Ich will ja nichts als deine Liebe."

„Echt Hans! of hij van mij houdt is bijzaak, hij wil niets anders dan *mijn* liefde. O, dat ik me nog één oogenblik

door al dat onechte, al die franje heb laten begoochelen.”

Voor de vierde maal las ze Jaap's brief over.

„Zaterdag komt hij,” zong het in haar, „en zullen we weer als van ouds hier zitten. Als van ouds? Neen, anders. Ik heb gevoeld wat het zeggen wil Jaap niet meer te zien en het andere ... moet groeien. We *zijn* toch nog te jong!”

„Mieke! Mieke! ben je op je kamer?” riep haar moeder van beneden.

Ze snelde naar de deur.

„Mevrouw van Manen is beneden, die wil je graag even zien voor ze weggaat.”

„Mevrouw van Manen?” Werktuigelijk streek Mieke haar blouse glad, haalde de kam door de golvende lokken. Dan liep ze vlug naar beneden.

In Vader's atelier vond ze Cornelia, die in opgewekt gesprek met haar ouders was.

„Dag Mieke,” begroette ze haar vriendelijk. „Ik ben je vader's werk eens komen zien. Ik kende het wel, maar in het atelier van den schilder was ik nog nooit.”

„Mevrouw heeft me een mooie opdracht gegeven,” zei haar vader en er was een blij klank in zijn stem. „Ik ga het portret van de oude Mevrouw van Manen schilderen. Kijk eens wat een fijne kop, Mieke!”

„O, wat een dag!” zong het in Mieke, terwijl ze keek naar de foto, die Mevrouw van Manen haar vader had laten zien en die het beeld toonde van een van die mooie vrouwenkoppen waar het leven met alle lief en leed overheen was gegaan en waar nu de stille rust van den laten levensavond op lag.

„Als u haar in levenden lijve ziet, zal uw bewondering nog grooter zijn,” zei Cornelia. En dan, zich tot Mieke wendend: „Ik was bij Nini en heb genoten van Hansje. Maar... dat plan van Nini... is dat nu wel verstandig? En vertel me eens Mieke, jij bent zoo de vertrouwelinge en ik kan er

beter met jou over praten: Is het heusch zoo noodig, dat Nini zanglessen gaat geven?"

Mieke bedacht zich even. Mocht ze, wat Nini zoo vertrouwelijk met zuster en haar besproken had, mocht ze dat over vertellen?

Maar ze zag de hartelijke belangstelling in Cornelia's oogen.

„'t Is zeker noodig," zei ze dan.

„Weet u, Nini wist vóór Hansje's komst niets van den finantieelen toestand af. Alfred heeft haar daar zoo lang als 't kon buiten gelaten. Maar nu moest ze het toch weten. Alfred was van plan zijn groot werk voorloopig te laten liggen en naar stad terug te gaan om zijn lessen te hervatten en te concerteeren. En ziet u, mevrouw, dat wil Nini tot geen prijs."

„Flink van haar!" prees Cornelia. „Ik ben alleen zoo bang, dat Hansje er onder zal lijden. Toen ik er was kwam die Mevrouw Mertens binnen, die zich aan kwam bieden om zich af en toe aan de baby te wijden!"

Er sprak tegenzin en zorg uit de kloeke oogen.

Mieke schoot in een lach.

„Och, mevrouw van Manen, u houdt nog vast aan den indruk dien u bij uw vorig bezoek van Jenny kreeg. Ik zal niet zeggen, dat ze opeens een toonbeeld van degelijkheid geworden is, maar in ieder geval is ze veel veranderd en heeft ze het vaste voornemen haar tijd voortaan wat nuttiger te besteden. Zuster Venenbos zegt, dat we dit aan moeten kweeken."

„En Hansje als proefkonijn? Hoe denkt u erover, mevrouw Klarenbeek?"

„Ik zie er heelemaal geen kwaad in. Mevrouw Mertens heeft leergeld betaald en is werkelijk in haar voordeel veranderd. En buitendien, we houden immers allemaal een oogje in het zeil."

„Welja! Hansje wordt bewaakt door een heirleger van pleegmoeders!” lachte Mieke.

Cornelia dacht even na, dan zei ze langzaam:

„Mijn man en ik zouden zoo graag financieel helpen. Dan kon Alfred rustig werken en Nini geheel zelf voor haar kindje zorgen.”

„Doet u het niet, mevrouw,” ried mevrouw Klarenbeek aan. „Het is voor Nini zoo’n heerlijk idee, dat ze haar man hiermee kan helpen. En de lessen zullen heusch niet direct naar haar toe komen vliegen. Eer ze een flink aantal leerlingen heeft is Hansje al over de ergste maanden heen en kan ze haar tijd verdeelen tusschen haar kindje en het werk.”

„Als u en Mieke er zóó over denken, zal ik me er maar rustig bij neerleggen. ’t Is voor ons een groote geruststelling te weten, dat Nini altijd bij u om raad en daad kan komen. Wij hebben, helaas, geen kinderen en we beschouwen het jongere nichtje zoo’n beetje als ons kind.”

„Dus dan is u eigenlijk Hansje’s grootmoeder,” lachte Mieke. „Wel een jeugdige Oma!”

„Geen kwaad idee,” vond Cornelia. „Ik adopteer Hansje dan als ons kleinkind. Beter iets, dan niets.”

Nadat er afgesproken was, wanneer Evert Klarenbeek zou komen en de oude mevrouw van Manen voor de eerste maal zou poseeren, steeg Cornelia, na een hartelijk afscheid, in de mooie auto waarmee ze gekomen was.

Mieke, die haar nakeek, zei zacht in zichzelf:

„Die heeft nu geld genoeg en toch is ze arm. Dat „beter iets dan niets” klonk wel zielig. Wat zou ze rijk zijn met zoo’n fijne mol als Hansjel O, dat er nog menschen zijn, die zeggen: ik wil geen kinderen hebben!”

„Waar sta jij zoo over te peizen, meisje?” vroeg haar moeder.

„Over mevrouw van Manen. Jammer, dat ze geen kinderen heeft.”

„Ja, heel jammer. Ik geloof, dat ze het heel erg betreurt, maar ze is een tè gereserveerde vrouw om daar veel van te laten merken.”

„Fijn, hè Moeder? van die opdracht. Hoe kwam ze daar opeens toe?”

„Zij en haar man hadden het portret gezien, dat Vader van de oude Mevrouw Verlaan heeft gemaakt en daar waren ze zóó verrukt van, dat ze besloten Meneer's moeder ook door je vader te laten vereeuwigen.”

„Best plan! en een kolfje naar ons schildertje's hand, zoo'n mooie, nobele kop. Wat zal hij dáár met plezier aan werken! Zeg, moeder, Jaap komt Zaterdagavond.”

„Prettig.”

Mieke stond even in beraad of ze moeder zou vertellen hoe prettig zij 't wel vond, maar ze kon den toon niet vinden.

„Daar spreek je niet over,” stelde ze bij zichzelf vast.

Toen sloeg ze plotseling de armen om moeder's hals en knuffelde haar.

„Jullie bent een span ouders uit duizenden,” zei ze dan en ze liep de kamer uit.

Over het gelaat van haar moeder trok een tevreden lachje bij die woorden.

„Het kind voelt 't als iets weldadigs aan, dat we haar met rust lieten en niet met vragen lastig vielen. Evert had gelijk, ze moest het met zichzelf uitvechten.

Maar ik ben blij, dat de jongen terug komt en ik hoop zoo, dat er dezen keer geen breuk zal komen en de band steeds steviger zal worden.”

„Wel moeder, zoo in gedachten verdiept?” vroeg haar man die de kamer in kwam om nog eens na te praten over de mooie opdracht.

Zijn vrouw vertelde hem wat Mieke gezegd had.

„Nu?” hij stak met tevreden gezicht zijn onafscheidelijke pijp aan. „Wat heb ik je gezegd? Al je zorgen over de breuk tusschen Jaap en Mieke waren onnoodig. En die Hans, waar je je ook al zoo bezorgd over maakte, zit weer netjes in Berlijn. Zie je het nu eindelijk in, angstige kloek? Ons meisje staat met twee voeten op de aarde. Die laat zich niet door den eersten den besten charmeur het hoofd op hol brengen.”

„Neen, gelukkig niet,” zei dankbaar de moeder.

Jenny kwam met Miel Brouwers een neef van haar, die met verlof uit Indië was, van het tennisveld.

Miel, in z'n witte pak, waar de bruingebrande kop zoo goed tegen afstak, zag er kranig uit.

„Je speelt 'n goeie partij,” prees hij.

„Och, zoo, ik heb er den laatsten tijd niet veel aan gedaan.” Het klonk wat lusteloos.

Hij keek haar van terzijde aan. Haar lusteloosheid had hem getroffen van het oogenblik af waarop hij in het doktershuis logeerde.

„Jij moet er eens 'n beetje uit, zeg!” zei hij dan. „Is me dat hier ook een gehucht! Kunnen Herman en jij me niet naar Genua brengen? Zou goed voor jullie allebei zijn.”

„Ja.”

„Nou dan?”

„Her heeft geen tijd.”

„Nonsens! hij moet toch vacantie hebben.”

„Komt wel. We zijn hier nog maar zoo kort.”

„Wat ben je mak. Zoo ken ik je niet.”

„Zeur niet.”

„Willen we vanmiddag iets gezelligs op touw zetten?”

Jenny weifelde even.

„Willen we naar Scheveningen?” drong hij aan.

Het was een heerlijke zonnige dag en Jenny zag de zee, rook het zilte water.

„Kan niet,” zei ze dan kort.

„Moet je weer kuieren met die zuigeling?” spotte hij, en dan ernstig: „Jen, doe jezelf geen geweld aan. Dit kun je

niet meenen. Het stáát je niet, al dat opofferend gedoe. Wees jezelf! kom ga mee, we zullen een kostelijk dagje hebben. Ik snak naar een beetje zeewind."

Jenny vocht met zichzelf. Ze had Nini beloofd met Hansje naar het bosch te gaan. Maar was ze ook niet dwaas? Ze had deze week al driemaal een heelen middag aan Hansje geofferd. Niet, dat ze het een opoffering had gevonden, want Hansje wàs een dot. Maar vandaag, nu Miel met haar naar Scheveningen wilde....

„Nou? gaan we?" drong hij aan.

„Moet ik 't even bij Nini gaan zeggen. Misschien kan Mieke...."

„Vooruit dan! een stapje erop leggen, ja?"

Ze stapten naast elkaar voort, nu in vroolijker kout.

Toen ze langs het huis van de van Bijl's kwamen zei Jenny haastig:

„Stop! ik moet hier even zijn," en uit haar tasch nam ze de rest van een plak chocolade, die ze van Miel gekregen had.

„Dientje! Dientje!" riep ze in de voordeur.

Vrouw van Bijl kwam naar voren.

„Mevrouw!" klonk het blij verrast maar dan, in een snel opnemen van Miel, werden haar trekken stroef, zei ze wat kort:

„Dientje is bij vader in den tuin."

Jenny gaf haar het snoeperijtje voor Dientje, zei, dat ze haar gauw weer eens kwam halen om mee naar 't bosch te gaan.

„Maakt je mannetje het goed, mevrouw?" vroeg vrouw van Bijl.

„Puik, hoor!" zei Jenny luchtig.

„'t Is een bestel!" het pauselijk hoofd van vrouw van Bijl knikte Jenny toe en 't was of er een waarschuwing in school.

„Kom, Jen,” maande Miel en hij nam haar bij den arm.

„Toel” Jenny schoof zijn arm weg en keek even schichtig naar vrouw van Bijl.

„Ik heb eigenlijk heelemaal geen zin in Scheveningen,” zei ze dan, toen ze weer stevig doorstapten.

„Wat is dat nu weer? je bent gezellig, hoor! Is dat nou omdat die boerenstoetel zoo bestraffend naar je keek? Goeie hemel, Jen, wat is er hier van je geworden? ben je soms bang voor kletspraatjes?”

„Ik? hoe kom je erbij?”

„Nou, dan geen gezeur meer, we gaan! Over een week zit ik weer op zee en dan zie je me in geen vijf jaar meer terug.”

„Vooruit dan maar, dwingeland,” lachte Jenny en ze dacht, dat het toch ook werkelijk tè dwaas was om zich aan de praatjes van het dorp te storen. Mocht ze niet met haar neef een dagje uit? Belachelijk!”

Ze liepen even bij Nini aan.

„Natuurlijk ga je!” zei die.

„Alleen.... Zit je er mee in?”

„Welneen, Mieke zal wel een paar uurtjes kunnen. Ik krijg vanmiddag toevallig een paar moeders die hun kinderen in mijn koorklasje laten inschrijven en dan vind ik 't wel prettig als ik weet dat Hansje heerlijk in het bosch rijdt.”

„O, maar dan denk ik er niet aan om te gaan.”

„Jen, doe niet zoo overdreven, als mevrouw toch iemand anders kan vinden....” zei wat knorrig Miel.

„Mieke kan vast en zeker en jij gaat, hoor! Amuseer je maar fijn!” Nini drong haar de deur uit.

„Nou, dan loop ik nog even bij Mieke aan,” beloofde Jenny. „Maar als ze niet kan....”

De rest ging verloren want Miel, ongeduldig geworden, trok haar mee.

„Loop jij nu vast door naar huis en zeg, dat Dora gauw dekt, dan eten we even een paar boterhammen en gaan we op stap,” drong ze aan.

„Wil ik niet liever even wachten?” vroeg Miel, bang, dat ze terug zou krabbelen.

Maar Jenny was al om het huis gelopen en van mevrouw Klarenbeek die in den tuin zat, hoorend, dat Mieke op haar kamer was, liep ze er regelrecht heen.

Onder het naar boven gaan schoot het haar door 't hoofd, op hoeveel beteren voet ze tegenwoordig met Mieke was, dan vroeger.

„Halloh!” Mieke keek blij verrast van haar theoriwerk op.

Jenny deed haar verzoek.

„Natuurlijk kan ik,” zei Mieke bereidwillig. „Studeer ik vanavond inplaats van vanmiddag.”

„Goed dan.” Het klonk weinig opgewekt.

„Heb je er geen zin in?” vroeg Mieke verbaasd.

„Dolle zin, maar....”

„Wat maar....?”

Jenny zette zich schrijlings op de werktafel neer, nam een sigaret uit haar koker, stak die op, bekeek peinzend haar nagels, zei dan langzaam:

„Ik ben nog nergens heen geweest, na....”

„Ben je bang om te chauffeeeren?” vroeg Mieke.

„Nee, dat niet, maar....”

„Nou, waar ben je dan bang voor?”

„Voor den smaak van het uitgaan,” zei ze zacht. „God, Mieke, je weet niet half hoe 'n pretrok ik ben.”

„Heb je 't erg gemist al dien tijd?”

„Nee, dat niet. Maar ik moet er niet mee beginnen.”

Mieke dacht even na. Dan zei ze:

„Maar je kunt je toch niet aan alles onttrekken, Jen. Ik vind 't, eerlijk gezegd, een beetje slap van je.”

„Dus jij raadt me aan te gaan?”

„Ja, zeg eens, dat is een gewetensvraag. Als je naderhand weer holderdebolder in je pret-leventje terug ging vallen, zou ik het land hebben, dat ik je dit aangeraden had.”

„Met Miel naar Scheveningen gaan wil zeggen: baden, cocktails drinken, dansen....”

„Weet je man, dat je gaat?”

„Hij weet, dat er sprake van is.”

„En hoe staat hij er tegenover?”

„Hij animeerde me om te gaan. Maar hij weet niet....”

„Wat niet?”

„Dat ik bang ben voor mezelf.”

„Maar je kunt toch je wil gebruiken,” zei Mieke, die zich zoiets eigenlijk niet goed kon voor stellen.

„Dat weet ik juist niet.”

„Misschien wil je man je wel op de proef stellen.”

„Een gevaarlijke proef!”

„Maar Jen, je hebt laatst bij Nin toch zelf verteld, hoe goed het tusschen jou en je man geworden is.”

„Ja, ongelooflijk fijn.”

„En hoe blij je bent, dat je hem kunt helpen met de administratie.”

„Ben ik ook blij mee....”

„En hoe eenig je het vond, het rijden met Hansje.”

Jenny sprong van de werktafel af en doofde haar sigaret in het aschbakje.

„En tòch is 't allemaal niet genoeg om dat razende verlangen naar pret en afleiding te dooven,” zei ze dan langzaam.

Toen zei Mieke en er was iets heel liefs in haar stem:

„Als je eens een eigen kindje hebt, Jen, misschien zal dan dit verlangen gedooft zijn.”

„'t Is mogelijk.” Jenny haalde onverschillig de schouders op.

„Nou, ik ga dan maar. Dank je, hoor! dat je met Hansje wil rijden. Dáág!”

„Dag!” zei Mieke, maar toen Jenny al bij de deur was riep ze haar na:

„Jen, ik ben er zeker van, dat 't je niets zal doen. Morgen vind je 't weer even fijn om je gewone werk te doen.”

„I hope so.”

Toen Mieke dien middag het wagentje door de lommerrijke lanen reed, waren haar gedachten bij Jenny.

„Ik kàn het niet begrijpen. Hoe kun je nu dien vreeselijken drang naar fuiven hebben als er zooveel goeds om je heen is. Herman Mertens is zoo'n fijne kerel, hun huis zoo gezellig ingericht en Jenny heeft toch genoeg in zich om haar heelen dag te vullen. Ze speelt goed piano, ze teekent aardig, ze kan boeken koopen zooveel ze wil. Wat moet een mensch toch eigenlijk dankbaar zijn, als ie die akelige onrust niet in zich heeft.”

Hansje, die fijn had liggen slapen, werd met een schreeuw wakker en begon smartelijk te huilen.

„Wat is er, kleine dot?” schrok Mieke. „Jakkie, wat eng! waarom zou ze opeens zoo huilen? dat doet ze nooit.”

Maar Hansje was alweer ingedommeld en lag nu rustig te slapen.

Telkens moest Mieke even kijken naar het rose snuitje in den wagen.

„Wat trekt ze raar met d'r oogjes,” dacht ze. „Dat doet ze anders ook nooit.”

Op een beschaduwd plekje hield ze stil, klapte het vouwstoeltje open, dat aan den wagen hing, plaatste den wagen zóó, dat Hansje volkomen beschut lag en zette zich neer.

Af en toe hoorde ze een snikje en dan keek ze weer angstig onder de kap van den wagen.

„Ik ben niet gerust,” dacht ze.

„O, wat lijkt het me een angstig bezit toe, zoo'n peuter.

Zou Nini een ongeruste moeder zijn? Totnogtoe is Hansje zoo gezond als een visch geweest, maar als ze eens iets ging mankeeren....” — Weer gingen haar blikken naar de slapende baby.

„Jakkas, ze doet erg raar vandaag. Ze zal toch niet

Moeder, kom eens gauw, Hansje doet zoo raar!

ziek zijn? Zou ik met haar naar huis gaan? Maar dan schrikt Nin zich een aap!”

Mieke nam het boek op, dat ze bij zich had, trachtte rus-

tig te lezen, maar keek toch telkens tersluiks naar Hansje.

„Ze ziet bleek,” dacht ze en allerlei verhalen die ze wel eens bij de dorpelingen gehoord had over stuipjes en dergelijke narigheden kwamen haar in de gedachte. Juist was ze van plan toch maar met Hansje naar huis te gaan, toen ze in de verte iemand aan zag komen, waarin ze tot haar groote vreugde haar moeder herkende.

„Da's waar ook, had ik in m'n angst niet eens aan gedacht, dat moeder zou komen,” ademde ze bevrijd op.

Mevrouw Klarenbeek, gewapend met handwerktasch en klapstoeltje, kwam langzaam aangewandeld.

„Je zit hier heerlijk!” riep ze naar Mieke.

„Moeder kom eens gauw! Hansje doet zoo raar!” klonk het haar wat angstig tegemoet.

Mevrouw Klarenbeek versnelde haar passen.

„Wat is er dan?” vroeg ze, wat verschrikt in den wagen kijkend.

„Hansje trekt zoo vreemd met d'r oogjes en ze werd straks met een harden schreeuw wakker. En vindt u niet, dat ze erg bleek ziet?”

Mevrouw Klarenbeek, opgelucht, begon hartelijk te lachen en den wagen keerend, zoodat de schaduw van de boomen niet meer op Hansje's gezicht viel, vroeg ze:

„Ziet ze nu nog bleek?”

Mieke moest lachen om haar eigen angst. Hansje's wangetjes waren net zoo rose als anders.

„Maar dat rare trekken met d'r oogjes, kijk moeder! nu doet ze 't weer!”

„Niets te beteeken. In den volksmond noemen ze het groei-stuipjes, maar 't heeft met groeien en stuipjes niets te maken. Heb je erg in angst gezeten, kind?”

„Ik was net van plan met haar naar huis te gaan.”

„Goed, dat je het niet gedaan hebt.”

„Moeder, wat lijkt het me angstig toe om kinderen te

hebben. Wat een zorg en onrust eer die kleintjes groot zijn."

"Ja, een heele zorg en als ze zoo klein zijn, dan denk je bij al wat je voor ze offert en uitstaat: als ze maar eerst groot zijn. En zijn ze eenmaal groot — niet in alle gevallen, hoor! — dan denk je: wat waren m'n zorgen eigenlijk klein toen ze nog zulke peuters waren en nog heelemaal van mij hoorden."

"Geef ik u veel zorgen?" vroeg Mieke en even streek ze haar blonde bol langs moeder's schouder.

"Totnogtoe niet, kind."

"Dan mag u tevreden zijn. Ik bèn nu immers groot."

Mevrouw Klarenbeek's oogen dwaalden even langs de donkere boomstammen, dan zei ze langzaam:

"We laten jullie los, als je groot bent, manmoedig, omdat we voelen, dat het beter is, maar onze zorgen omringen jullie, en ik beklaag de ouders, die machteloos moeten toezien, als hun kinderen staan aan den rand van een afgrond en ze hun niet kunnen weerhouden, omdat.... de kinderen volwassen zijn en *zelf moeten weten wat ze willen*."

Er was een lang zwijgen. Toen zei Mieke:

"Ik heb daar nooit zoo over nagedacht, moeder. Maar, ik kan het toch wel goed begrijpen, zooals u het nu zegt. Alleen, ik kan er niet over oordeelen hoe 't ons jongeren te moede moet zijn, als we moeten kiezen tusschen het leed, dat we onze ouders moeten aandoen en dàt, wat we meenen, dat ons levensgeluk is."

"Ik hoop, dat je nooit voor die keuze gesteld wordt, kind."

En alsof het een combinatie van gedachten was, zei ze plotseling:

"Er was post voor je, ik heb den brief maar meegebracht."

"Voor mij?" Mieke nam het couvert met den poststempel Berlijn aan. „Van Hans," zei ze dan langzaam. „Wat heeft die me te schrijven?"

Haar moeder haalde haar handwerk te voorschijn en begon rustig te borduren.

Maar innerlijk was ze niet zoo rustig. De brief uit Berlijn had haar weer aan het twifelen gebracht.

„Juist nu,” dacht ze, „nu Jaap weer zal komen en er kans is, dat alles tusschen de kinderen weer als vroeger wordt. Evert zou me uitlechen als hij wist, dat ik weer aan het piekeren ben.”

Mieke had eens in scherts gezegd, dat de beide moeders elkaar bij de wiegen van hun baby's beloofd hadden, dat ze een paar zouden worden.

Heel ver was ze toen niet van de waarheid af.

De twee moeders, jeugd-vriendinnen, en bijna gelijk getrouwd, hadden werkelijk eens gezegd, hoe aardig het zou zijn, als hun kinderen, die van gelijken leeftijd waren, een paar zouden worden.

Toen hun kinderen grooter werden en eigenlijk altijd samen, begon, wat eerst scherts was, ernstiger vorm aan te nemen, om eindelijk als een voldongen feit in beider denken te staan.

Ze hadden er samen over gepraat, hoe heerlijk 't zou zijn, naderhand . . . en ze hadden zichzelf gezien als verstandige schoonmoeders, die zich, o, vooral niet teveel, met de kinderen zouden bemoeien en later . . . als twee genoegelijke grootmoeders, die zouden wedijveren in het breien van baby-kleertjes.

De vaders hadden gelachen, als twee oude wijzen, en gezegd, dat ze de dingen maar rustig hun loop moesten laten.

Nòch Mieke, nòch Jaap hadden iets bemerkt van deze stille wenschen.

Toen was Hans gekomen en met hem veel onrust en angst.

De beide moeders hadden de verwijdering tusschen Mieke en Jaap zien komen.

En Jaap's moeder had met leed in 't hart naar het stroeve

gelaat van haar jongen gekeken. Maar ze had niets gevraagd, ook niet, waarom hij de avonden, die hij vrij was, doorbracht op z'n kamer.

„Laten betijen,” had ze tegen haar vriendin betoogd. „Als ze voor mekaar bestemd zijn, krijgen ze elkaar tòch.”

Wat niet wegnam, dat ze steeds informeerde of „die Hans” nu nog niet weg was.

En een ware opluchting was 't voor haar geweest, toen ze hoorde, dat hij inderdaad vertrokken was.

Zoodra hadden de moeders het heugelijk feit niet vernomen, dat Jaap weer bij Mieke zou komen, of de hoop schoot wortel in hun hart en er werden weer vertrouwelijke gesprekjes gevoerd.

„Is het ook niet te begrijpen,” dacht mevrouw Klarenbeek, terwijl ze even tersluiks blikte naar het blonde hoofd, dat gebogen was over den brief, „dat je voor je kind een man zou wenschen als Jaap en niet een, die vandaag van de een en morgen van de ander houdt?”

Het briefpapier ritselde en er klonk een klare lach.

„Die Hans! zoo'n type heb ik nog nooit ontmoet. Moeder, u moet dien brief even lezen. 't Is zoo'n eerlijke bekentenis en het typeert Hans zoo heelemaal.”

Een vreugdeschokje door moeder's hart.

„Zou Hans 't niet onprettig vinden?” weifelde ze nog even.

„Welneen, leest u maar gerust,” en ze schoof den brief haar moeder toe.

Het handwerk werd haastig neergelegd en mevrouw las:

Lieve Klaproos,

*Niet om 't een of ander, maar 't wàs een raar vertrek!
Broer Hans had — wat Maar' zoo kernachtig kan uit-
drukken — de pé in!*

Nu ik weer in Berlijn zit en terug denk aan mijn vacansje in het rustige dorp, nu voel ik me verplicht, jou, lieve papaver, een afscheidsgroet toe te wuiven.

Ik heb me werkelijk verbeeld, dat jij het meisje was, dat mijn dartel hart aan banden kon leggen en als jij me niet zoo boud de bons had gegeven dan waren we nu aaneen gesmeed en zou ik op middelen hebben gezonnen om weer op een fursoendelijke manier van elkaar af te komen.

Want — lieve slaapbol — reeds in den trein was het weer mis! Daar zat, vlak over me, jouw contrast. Koolzwart haar en oogen als de nacht! Natuurlijk ging ze óók naar Berlijn en even natuurlijk hadden we gemeenschappelijke kennissen.

Ze is een Oostenrijksche en heet Sari. Ze speelt famous klavier, danst, rookt, flirt en . . . Ihr ist mein ganzes Herz!

Voor hoe lang?! vraagt ze niet naar. Ik ook niet.

Ik wil maar zeggen . . . broer Hans is een rare! Hij wil wel anders, maar 't duurt zoo kort.

Klaproos, ik heb jou een allemachtig aardige meid gevonden, eigenlijk het aardigste type, dat ik in het gehucht ontmoette.

Schrijf me eens hoe al de vroede lieden het maken, die ik ontmoet heb. Is mevrouwtje Jenny nog braaf, of is ze alweer op hol geslagen?

Informeer niet naar Sari in je brief — je schrijft me natuurlijk terug — want waarschijnlijk zit zij dan weer in Wien en heb ik een geliefde uit Honolulu!

Zeg, ik speel solo op het abonnementsconcert. Is ie effetjes? Alfred zal het fijn vinden.

Ik stuur je eerstdaags een postwisseltje, wil je daarvoor een zilveren papepel voor mijn petekind koopen? Het wicht kwam zóó onverwacht, dat ik geen tijd had

*iets te koopen. Als er iets overblijft mag je dit besteden
aan toffees, IJscó's of bloemen voor jezelf.*

Dag brave papaver! een stevige handdruk van

je Hans.

„Is ie niet kostelijk?” vroeg Mieke toen haar moeder, lachend, den brief terug gaf.

„Ja,” gaf ze toe. „’t Is een grapjas. Maar wat een vlinder-natuur.”

„Daar kunt u niet bij, hè, moeder? ik ook niet. Maar toch is ie een alleramusantst type, waar je niet kwaad op kunt zijn. Eigenlijk is het een zelfde natuur als Jenny. Ze willen het goede wel, maar ze kunnen niet en altijd worden ze weer door vriendjes meegesleept. Ik moet steeds aan Jenny denken. Ze zag zoo tegen dat eerste uitgangetje op.”

„Als ze dáár niet tegen bestand is, m’n kind, dan vrees ik voor haar blijvend huwelijksgeluk.”

Hansje werd met een vroolijken kraai wakker.

„Moeder, kijk eens, ze is wakker, de dot!”

De twee vrouwenhoofden bogen zich over het wagentje.

Hansje’s donkere oogen schitterden hen tegen en de twee kleine vuistjes schermde vroolijk door de lucht.

„Lijkt ’t niet een kind van ’n half jaar?” vroeg Mieke vol trots.

Hetgeen haar moeder beaamde.

„Nu ligt ze een poosje zoet rond te kijken en dan druilt ze weer in. ’t Is heusch een toonbeeld van braafheid.”

„Misschien zal ze Jenny leeren wat het zeggen wil zoo’n schat te bezitten.”

„Ik hoop het,” zuchtte Mieke.

Toen Hansje dien middag afgeleverd werd, vertelde Nini vol blijdschap, dat ze er weer eenige kinderen voor haar koorklasje bij gekregen had.

„Fijn!” zei Mieke. „Het zaakje loopt best. Als mevrouw soms een assistente kan gebruiken, beveel ik me in de gunst en de „rikkemedaasje” aan.”

„Jij wordt dan zoo langzamerhand een Manusje van alles in den huize Rety,” lachte Nini.

„Een passe-partout! Zeg, Nini, m’n werk vlot zoo fijn. Ik voel nu zelf hoe ik opschiet.”

„Omdat je weer plezier in je werk hebt.”

„En òf! Zeg, als ik over ’n jaar of wat klaar ben, weet je wat we dan moesten doen?”

„Tournée’s door den lande maken?”

„Neen, daar voel ik toch niets voor. Ik zou finaal bezwijken als ik al die oogen naar het podium zag blikken. Ik weet iets veel beters. We moesten — jij en ik — een muziekschool oprichten, met Alfred als Directeur. Er is er geen in den omtrek en het zou heusch zoo’n gek idee nog niet zijn.”

„Neen,” peinsde Nini, „dat zou het zeker niet.”

„Dan kan Alfred rustig componeeren en ons van advies dienen. Hij kan leeraren aanstellen voor de strijk-instrumenten en jij en ik nemen de zanglessen voor onze rekening.”

„Hoe komen we aan geld om zooiets te beginnen?” vroeg Nini.

„Is daar dan zooveel geld voor noodig?”

„Moeten we dan geen groot huis hebben met flinke lokalen? En de leeraren voor piano, viool en violoncel? Moeten die niet gesalarieerd worden?”

„Jakkas, dat nare geld ook! Even goed — zou Maar’ zeggen — is het nog zoo’n gek plan niet. Ik ga broeien op een geldschieter! Zou nicht Cornelia geen beschermvrouwe willen worden en ons de pegulanten willen voorschieten om de zaak op pooten te zetten?”

„Dank je well! met geleend geld begin ik niet en zeker niet met geld van m’n familie.”

„Dan moet ik een andere bron zien aan te boren.”

„Het schijnt je ernst met je plan. Hoe kom je er eigenlijk op?”

„Nachtelijke overpeinzingen.”

„Zal waar zijn! jij slaapt als een marmot, heb je zelf verteld.”

„De laatste maanden waren er heusch wel eens nachten, dat ik de drie eentjes hoorde.”

„De drie eentjes?”

„Nou ja, half één, één uur, half twee! In mijn leven een uitzondering als ik die hoor! In die slapelooze eentjes heb ik het plan uitgebroed. Of eigenlijk ben ik met mezelf tot klaarheid gekomen, dat het beroep van concertzangeres me toch niet aantrekt. In ons eigen kringetje heb ik praats voor tien en wil ik zingen al was de Keizer van Japan er bij, maar temidden van vreemden ben ik een hazehart! En wat moet ik worden als ik dat niet doe? Dan zit ik met m'n diploma in m'n zak en heb er niets aan. De tijden zullen nu wel niet eeuwig zoo slecht blijven, maar ik zou toch wel graag mee willen helpen om ons huishoudentje in stand te houden, al is 't dan ook pas over eenige jaren.”

„Tja, ik ben er wel bang voor geweest. Heb je geen spijt, Mieke, dat je ermee begonnen bent?”

„Spijt? O, Nin! hoe kun je het denken! ik heb toch altijd gevoeld, dat er veel ontbrak aan m'n stem.”

„Maar als je er nu toch niets voor voelt om concertzangeres te worden?”

„Dan blijft er nog zooveel over, waarvoor het waard is goed te zingen, dat ik je nooit dankbaar genoeg kan zijn voor je lessen. Ik kan me er nu al op verheugen om met Kerstmis te zingen in ons lieve oude Kerkje, heerlijk verscholen achter het orgel. Dat had ik toch nooit gedurfd, toen m'n stem nog zoo ongeschoold was. Denk je, dat 't zou kunnen, Nin, met Kerst?”

„Natuurlijk! en dan zou Al je kunnen begeleiden op het

orgel. Hij is dol op orgel spelen en hij komt er haast nooit toe. Alweer een idee, Mieke! wat ben jij ideeënrijk vandaag!"

„O, ik zit gewoon boordevol!" snoefde Mieke.

Maar', in haar handen een mand vol schoon waschgoed, zeilde de kamer binnen.

„De wasch van de freule!" lachte ze. „Mieke, à-je niks te doen hep, ka-je effies lintjes inrijge."

„Hè, wat ruikt dat lekker frisch," snoof Mieke.

„Thuis op de bleek geleid, anders wor'-me wasschie net zoo goor!"

„Je bent een zorgzame ziel," prees Nini.

Maar' nam de stapeltjes luiers, hemdjcs en ponnetjes uit de mand en ze voor Mieke neerlegend, zei ze:

„Hier meid, doen 't maar effies in de laje van de ankeê-tafel. Leer je 't vast voor à-je naderhand zellef 'n kootertje hep."

„Als ik dât nog niet kon!"

„Bê-je in je kuif gepik'? hou maar stil, mâ-je wat moois zien."

En Maar' diepte uit de zak van d'r linnen jas eenige staaltjes damesstof op.

„Voor me anneem-jurrek!" lichtte ze toe. „Wat doen jij an, Mieke?"

„Ik weet nog niet. Heb ik nog niet over gedacht."

„A-je me noul" Maar' keek haar aan of ze een wereldwonder was.

„Ik mag kieze van me moeder," vertelde ze dan trots. „Da' lichte grijze is wel eenig, vin-u nie', mevrouw?"

„Keurig!" prezen Nini en Mieke.

„Me moeder wou d'r eers' nie' van hoore. Ik mos zwart an. Maar me vader hêt gelukkig 'n hekel an zwart. Zoo-doendel!"

„Is ze niet kostelijk?" lachte Nini, toen Maar' met d'r leege waschmand de kamer verlaten had. „Dat zangerige

toontje waarop ze alles zegt en dat stralende snuit om „me anneemjurk.” Dat is geloof ik, voor Maar’ de clou van het heele aannemen.”

„Ik denk, dat moeder van Bijl daarom aandrong op eenvoud.”

„Heb je werkelijk nog niet over je jurk gedacht, of hield je je zoo voor Maar’?”

„Ik heb er heusch nog niet over gedacht. En daar gaat het toch ook niet om. Juist die laatste weken voor het aannemen is er zooveel om ernstig over na te denken, dat vervaagt eigenlijk de gedachte aan een nieuwe jurk voor „de gelegenheid.” Moeder heeft er ook heelemaal niet over gesproken. Die zal de jurken-kwestie ook zoo ernstig niet nemen. We flansen samen wel ’n eenvoudig, donker jurkje in elkaar. Moeder is zoo ongelooflijk handig.”

Nini keek eens naar het meisjesgelaat over haar en ze dacht, dat er niet veel meisjes waren als Mieke, zoo ernstig, zoo eenvoudig en daarbij zoo heerlijk opgewekt en frisch.

„Wat zal dát een goede vrouw en moeder worden,” peinsde ze. „Ik ben blij, dat het niets geworden is met Hans en haar, hoe graag ik haar ook tot schoonzusje zou gehad hebben. Maar Hans is niet degelijk genoeg voor haar.”

„Het droomen schijn je nog niet verleerd,” plaagde Mieke. „En ik was al zoo blij met je beterschap.”

„Als je even over iets nadenken droomen noemt, neen, dan ben ik ’t nog niet verleerd.”

„Je bent braaf, hoor! en ’t was maar een plagerijtje. Nou, dame, ik verdwijn! reeds te lang verzaakte ik mijn dure plichten voor jou en je dochter. Gedáág, hoor!”

Nini keek haar na, zooals ze zingend wegliep.

„Ze weet niet eens, dat ze altijd zingt en ze weet ook niet, hoe de zang en de zon, die altijd in haar zijn, anderen verkwikken. Ik hoop dat Hansje zal worden zooals zij is.”

Mieke werd wakker van het zingen der vogels in den tuin.

De zon zond haar stralen regelrecht de kamer in en Mieke, knipperend in het al sterke zonlicht, wreef haar oogen uit.

„Er is vandaag iets prettigs, maar wat ook weer?” dacht ze, terwijl ze rechtop in haar bed ging zitten en den geliefden tuin inkeek.

„O, ja, Jaap komt vanavond! Het zàl prettig zijn. Ik voel 't.”

Ze was met de gedachte hieraan ingeslapen.

Maar er was nog iets, dat haar bezig had gehouden en waardoor ze den slaap niet had kunnen vatten.

„O, ja,” dacht ze, „Jenny! zou ze terug gekomen zijn?”

Ze schrok van haar eigen gedachten.

„Natuurlijk is ze terug gekomen. Stel je voor!”

Maar er was iets in Jenny's oogen geweest dat Mieke onrust had gegeven.

„Jakkas, hoe kom ik zoo mal! Natuurlijk door al het gewauwel van de dorpslui. Zeker tien verschillende menschen hadden gevraagd:

„Hê-je gezien? de doktersvrouw is weer in d'r auto op 't pad en mèt d'r neef uit Indië!”

„O, Jen, was je toch maar niet gegaan,” dacht Mieke en de onrust om Jenny verliet haar niet.

En heel dien morgen, onder de gewone huiselijke bezigheden, moest ze beurtelings denken aan Jaap en Jenny.

„Ik loop na de koffie even naar het doktershuis,” nam ze zich voor. „Die onzekerheid is vervelend.”

Maar juist toen ze zich verkleed had en nog voor het gereed maken van de koffietafel een half uurtje zangoefeningen wilde gaan maken, hoorde ze uit den tuin Jenny roepen.

„Hè, gelukkig!” ontsnapte haar en ze boog zich uit het raam.
 „Ik ben op m'n kamer!” riep ze naar Jenny, die er opgewekt uit zag.

„Dag Klaproos!” Jenny stapte de kamer binnen, gooide een blikje Haagsche hopjes op Mieke's werktafel.

„Ik hoef niet te vragen of je het gezellig hebt gehad,” lachte Mieke. „Je ziet er zoo opgewekt uit.”

„'t Was dol!” zei Jenny, die zich in een van de lage stoeltjes liet neervallen.

„Heb je gedanst, pretrok?”

„Niet lang, want het was aan zee gewoon zalig. Mieke, we tijgen er eens heen, gaan we vroeg en komen laat terug. Ik heb vader gezegd, dat ik je meebreng.”

„Eenig,” vond Mieke. „Ik ben dol op de zee. Heb je nog gebadderd?”

„En òf! het water was net lekker en ik heb genoten van m'n zeebad.”

„Kwam je laat thuis?”

„Negen uur. Miel had stierlijk 't land, want die hoopte nog op avond-geneugten.”

„Had je geen zin?”

„Natuurlijk had ik zin! dollen zin, maar gek hè? ik dacht toch steeds aan jullie allemaal. Aan jou met je ernstige snuit, aan dat malle peperkoekenhuisje van zuster, aan Herman — die misschien niet eens thuis zou zijn — aan vrouw van Bijl, die bestraffende aartsengel! Niks voor mij, hè? Miel zei maar, dat ik mezelf geweld aandeed, maar ik had het gevoel of ik op weg was een pietsie mezelf te worden! Natuurlijk heb ik me geweld aan moeten doen, want Scheveningen 's avonds is allemachtig gezellig. Toen heb ik Miel aangekeft en gezegd, dat ik alleen wegreed als hij niet mee ging.”

„En wat deed hij?” vroeg Mieke vermaakt.

„Meegaan natuurlijk. Kon ie wel niet minder als onze gast.

En Herman was thuis, en we hebben genoegelijk na zitten boomen. Weet je, Mieke, we hebben afgesproken, dat ik zoo af en toe een slippertje naar vader maak. Ik heb dat noodig en Her begrijpt 't. En ik ben er niet bang meer voor, na gisteren.

Vader vindt 't eenig, dat snap je. Die ziel zit daar maar met een dood-goeie, maar stomvervelende huishoudster en begint na het huwelijk van z'n eenige spruit, een beetje in te dutten."

„Is je moeder al lang dood?"

„'n Jaar of tien. Voor vader een onoverkomelijke slag. Moeder was zoo opgewekt en wilskrachtig en ze wist vader, die een beetje eenzelvig is, zoo heerlijk op te halen. Naderhand heb ik dat trachten te doen, maar dat lukte niet, want vader kon moeilijk mee naar al mijn pretjes."

„Waarom komt hij niet veel meer bij jou?"

„Eerstens omdat de goede man zich in het hoofd heeft gehaald dat „je je getrouwde kinderen niet moet overloopen!" en dan, omdat hij, zooals ik je al zei, zoo eenzelvig en hokvast is en zich niet graag verplaatst. Ik geloof, dat hij zich het prettigst in zijn studeerkamer voelt, tusschen z'n boeken. Maar als ik bij hem ben, dan is hij zielsgelukkig en put hij zich uit in allerlei verwennerijtjes. Goeie vader!"

Ze bleef in gepeins verzonken zitten en Mieke dacht, dat Jenny's leven misschien anders zou geweest zijn, als ze haar moeder niet had moeten missen op een leeftijd waarop je je moeder juist zoo noodig hebt.

Jenny was nu twee en twintig en dus twaalf toen haar moeder stierf. Toen zij, Mieke, zoo oud was, wat had ze toen ongeloofelijk veel aan moeder gehad. Van haar twaalfde tot haar zestiende was moeder immers de vertrouwde, was er niets, dat moeder niet wist.

Eigenlijk pas de laatste jaren was er iets anders voor in de

plaats gekomen, maar dit andere had geen afbreuk gedaan aan het prettige, ongedwongene dat er was tusschen haar ouders en haar.

„Nin en Jen,” dacht ze, „allebei hebben ze een tekort in hun leven gehad. Maar Nin heeft Alfred en Hansje en o, ik hoop zoo, dat voor Jen ook eenmaal het tekort geheel aangevuld wordt.”

„Gaan we de volgende week dan samen naar het Haagje?” vroeg Jenny, Mieke wakker schuddend uit haar overpeinzingen. „Hij moet Mieke van de Klaproos toch zien! jij zult erg in z'n smaak vallen, daar ben ik zeker van. Gek, Mieke, ik had toen ik je pas leerde kennen weinig met je op. Je leek me zoo'n erge brave Hendrika, die overal de lieve en goede speelde.”

„En nu?”

„Fishing?”

„Nee, maar als je 't eene zegt . . .”

„Nou, vooruit dan! ik vind je een lieverd! een frissche, zonnige lieverd. Is 't nu goed? Help me maar een handje, om me hier thuis te gaan voelen zonder . . . verdoovingsmiddelen.”

„Als ik kan, graag! maar ik heb niet veel tijd, dat weet je. En buitendien, ik ben er zelf nog lang niet, hoe kan ik jou dan helpen?”

„Nou, laat me dan maar af en toe op je gezellige kamer zitten en praat wat met me. En zeg, ik heb een opdracht voor je moeder. Vader is volgende maand jarig en we willen hem graag zoo'n schoorsteenkleed geven als ik laatst in het atelier zag.”

„Fijn, zeg! moeder zit net krap in de opdrachten en we kunnen de spietjes best gebruiken. 't Is toch ook een akelige tijd! Niemand heeft geld, en die 't heeft, houdt het stevig vast en bestelt heusch geen luxe-voorwerpen. Jen, je bent een schat!”

„Loop rond!” zei Jenny beschaamd en ze dacht aan al wat zij uitgaf aan luxe. „Nou, ik verdwijn!” zei ze dan. „’s Zaterdags is Her meestal bijtijds voor de koffietafel.”

Ze liep op den terugweg nog even bij de van Bijls aan.

„Ik heb braafheids-bevliegingen,” lachte ze zichzelf uit. „Maar moeder van Bijl *moet* zien, dat ik weer present ben.”

In het huis was niemand en Jenny liep den tuin in, waar vader van Bijl aan het asperges steken was.

„Morrege mevrouw,” mompelde hij onverschillig, want nog altijd kon hij Jenny niet vergeven, dat ze zijn Dientje aangereden had.

„O, wat een prachtige asperges!” bewonderde Jenny, toen ze de melkblanke, dikke asperges zag, die vader van Bijl uit den grond gestoken had. „Kunt u ons een bos of twee bezorgen? En . . . enne . . . of neen . . .”

„Wat mot ze nou?” dacht hij grimmig en hij ging door met steken.

Jenny overwoog bij zichzelf of ze Mieke’s moeder en Nini eenige bossen kon sturen.

„Staat ’t niet protzerig? Maar ’t is zoo leuk om ze eens te verrassen. In ieder geval behoeven ze niet te weten van wie ze komen.”

Moeder van Bijl kwam, met Dientje als een schaduw achter zich aan, door de paden geloopt.

„Morge Mevrouw,” zei ze blij verrast en Dientje, met een sprongetje, hing zich aan Jenny’s arm.

„Zie jij d’r fijn uit!” Jenny kneep in Dientje’s blozend wangetje.

„Ze is ook temet heel den dag in den tuin.” Vrouw van Bijl’s hand gleed over het blonde vlaskopje.

„Ga je mee boterham eten bij dokter?” vroeg Jenny.

„Ze ziet er zoo uit, mevrouw. Za ’k d’r eerst effies opknappe?”

„Wel neen, kom maar, Dientje, dan gaan we.”

„Mô 'k de spersies nog sture?” vroeg zakelijk vader van Bijl.

„Da's waar ook. Bij mevrouw Klarenbeek en bij mevrouw Rety ieder drie bossen, maar niet zeggen van wie ze komen, hoor! En dan bij ons ook drie bossen.”

Hij tikte aan z'n pet en z'n vrouw keek naar hem met een lichte triomf in de oogen.

Toen Jenny met vroolijk huppelende Dientje verdwenen was, zei ze plagend:

„Kâ-je 't er nog altijd niet vergeve, ouwe jonge? Zien je dan nie' hoe of 't mense d'r eige wil verbeterere?”

„'n Nieuw spulletje,” bromde hij. „Als ze d'r genog van hep om de goeie te speule, dan kan ze weer ongelukke make.”

„Och, och, suks manne toch!” lachte vrouw van Bijl. „Je wrok' maar an, hoor! maar as de lieve God de zon zoo fijn lâ schijne en de tuin zoo goed lâ gedije, dan mâ-je nie' zoo wrokke, jonge,” en Dientje naturend: „'t Kind is bot mal met d'r! en wâ doch-ie nou, dâ 'n kind nie' voel of d'r goed of kwaad in 'n mens steek? ik gaan je bakkie koffie hale, brommerd! is 't nou goed?”

„Lief Dientje liep in de lindelaan!” zong Jenny met een kleine variatie op het bekende liedje en Dientje viel direct in.

„Wa' toch mevrouw mooi zinge kan,” prees Dientje en ze haakte vertrouwelijker nog bij Jenny in.

„Je weet nog niet half wat ik allemaal kan!” lachte Jenny vroolijk op. „Hè, Dienepien, wat is het toch fijn in het zonnetje. Weet je wat we vanmiddag gaan doen?”

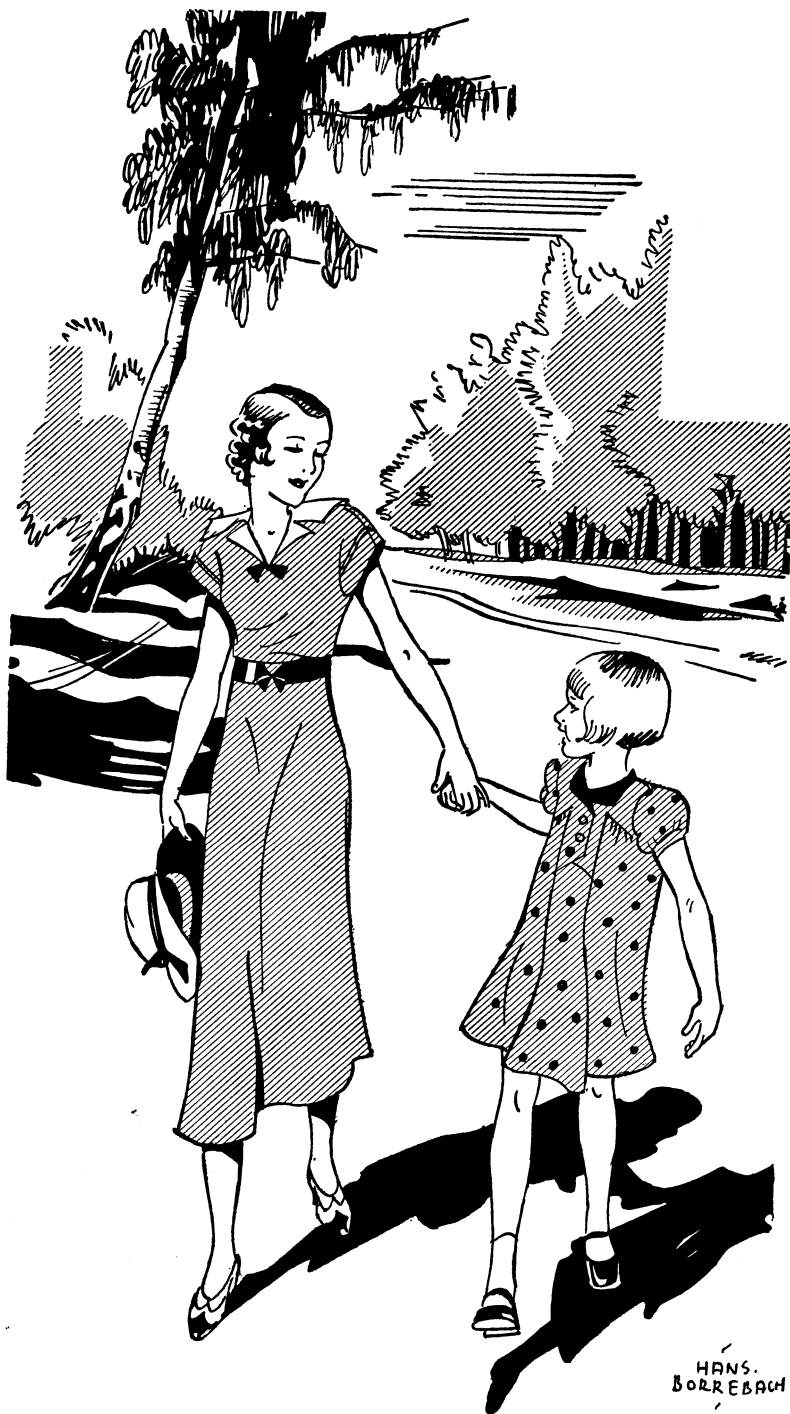
„Wat dan?” vroeg Dientje nieuwsgierig.

„We rijden met Hansje naar Zuster in het peperkoeken-huisje. Fijn?”

„'t Peperkoekenhuissie?” gierde Dientje.

Heel den weg naar huis liepen ze te zingen en als Jenny geen liedje meer wist, dan bedacht Dientje er wel een.

Strak stond de blauwe hemel en overal de zoete lucht van

bloemen en frisch gras. Boven hun hoofden jubelden en snaterden de vogels.

„Natuurlijk, dàt is het,” zei Jenny in zichzelf. „Ik heb hier toch nog geen lente en zomer meegemaakt. Ik wist niet wat het was, dat me zóó licht en blij maakte. Maar daarna komen weer de herfst en de winter . . .”

En ze dacht terug aan toen ze op het stille dorp kwam, aan de troosteloosheid van de dorre akkers, de stugheid van de bevolking, de winterdagen, die zonder afleiding zoo heel langzaam voorbij trokken . . .

Dientje's handje lag vertrouwelijk op Jenny's arm.

„Zing' u nie' meer?” de groote, blauwe kijkers keken haar vragend aan.

„Weet jij nog wat?” Er was plotseling een groote lusteloosheid over Jenny gekomen.

„Ikke wel.”

En Dientje zette heel hoog in:

„De meimaand is in 't land, lief kind! kom buiten, kom naar bui-ui-ten!

U zing' nie' meel!” zei ze, eensklaps afbrekend.

En Jenny, zich losrukkend uit haar mijmerijen hoe 't zijn zou als die mooie zomer voorbij was, dwong zich tot vroolijk meezingen.

Toen ze dicht bij het doktershuis waren, zei Jenny:

„Wees eens stil, ik geloof, dat ik dokter's claxon hoor!”

Even later reed dokter Mertens hen op de motorfiets achterop.

„Dokter! dokter!” riep Dientje uitgelaten en ze wilde naar hem toe hollen. Maar Jenny hield krampachtig het kleine handje vast en dwong haar te wachten tot dokter afgestapt was.

„Mâ 'k 'r heel effies opzitte?” vleide Dientje.

„Geen denken aan,” lachte hij. „Loop jij maar liever met mevrouw naar huis toe.”

Het handje werd weer door Jenny's arm gestoken.

Hij reed in een vaartje naar huis toe en liep hen toen weer tegemoet.

Dientje haakte nu ook bij dokter in en maakte er een spelletje van de beide armen van de twee „groote menschen” tegen elkaar aan te drukken, of ze te gebruiken als een schommel waar ze aan hangen kon.

Zoo zag Miel, die in den erker stond, hen aan komen.

„She, he and the baby!” lachte hij, zich uit het openge-
slagen raam buigend. „Staat jullie niet kwaad, kinderen! Als ik over vijf jaar terug kom . . .”

Even ontmoetten de oogen van Jenny en Herman zich in hoopvol oplichten.

— — — —

Mieke liep in haar kamer rond, waar de schemering al ingetreden was.

„Over een half uur zal Jaap er zijn,” dacht ze en ze knipte de schemerlampjes aan. Even keek ze in den spiegel.

„Wat heb ik me poes-mooi gemaakt! hoe kom ik er eigenlijk toe om die gebloemde jurk aan te doen? Jakkes, neen, ik trek 'm weer uit. Staat zoo visite-achtig.”

Ze ging naar haar slaapkamer, trok de japon vlug over het hoofd en stak zich in de gewone jurk, die ze iederen avond droeg.

Weer terug in haar kamer, begon ze opnieuw heen en weer te loopen, trok een schilderijtje dat scheef hing recht, verzette een vaasje met bloemen, bolde de kussens in de stoelen op.

„Zal 't niet onwennig zijn als Jaap er is?” dacht ze en ze schoof den lagen stoel waarop hij altijd had gezeten, wat dicht bij het tafeltje.

„Waarom ben ik ook opgehouden met werken? nu duurt de tijd zoo lang en loop ik maar doelloos rond. Stil, hoor ik z'n motor ploffen? ja, hij is 't!”

Haar eerste ingeving was naar het raam te snellen, maar ze bedacht zich en gluurde door de tullen gordijntjes.

„Dààg!” zei hij

Toen begon ze hartelijk te lachen.
 „Net mis! 't is dokter Mertens, die bij de burens moet zijn.”

Maar even later ronkte werkelijk Jaap's motor en hoorde ze het haar bekende signaal.

Nu liep ze tòch naar het raam en wuifde hem toe.

Bij drie treden tegelijk kwam hij naar boven gerend.

„Dáág!” zei hij en hij pakte stevig haar hand in de zijne.

Toen gingen zijn oogen de kamer rond, namen alle vertrouwde dingen in zich op en bleven dan rusten op Mieke's blij gezicht.

„Hè, daar zijn we weer!” zuchtte hij opgelucht en hij ging zitten op z'n gewone plaats.

„M'n pijpje?” zei hij dan verrast, toen hij op het aschbakje z'n tabakspijpje ontdekte, waarnaar hij al die weken vruchteloos had gezocht.

„Had je laten liggen,” klonk het een beetje schuchter, want Mieke kon den gewonen toon niet zoo gemakkelijk terug vinden.

Jaap diepte uit z'n zak het tabakszakje op, stopte behagelijk z'n pijp.

Mieke keek toe, hoe hij vol aandacht de pijp volpropte, de tabak stevig aandrukte. Het was allemaal zoo vertrouwd, zoo gewoon, dacht ze.

Jaap stak de pijp aan, blies zware rookwolken door het vertrek.

Mieke vlocht ijverig vlechtjes van de franjes die aan het geweven tafelkleed bungelden.

Buiten klonk de roep van een houtduif.

Toen zei Jaap:

„Wat heb ik je gemist, Mieke.”

„En ik jou. 't Is fijn dat je er weer bent.”

Jaap dampte weer ijverig.

„Is het lampje op den schoorsteen stuk?” vroeg hij dan.

„Neen, maar 't wil niet branden,” lachte Mieke. „De gewone kwaal hè?”

„Wacht maar even.”

Hij stond op, bekeek den stekker, haalde z'n zakmes te voorschijn, peuterde de schroefjes los, herstelde de verbindingen, stak den stekker weer in het stopcontact en zei triomfantelijk:

„Hij doet 't weer.”

„O, Japie, wat zul je een boel te doen hebben,” plaagde ze. „De radio doet 't niet erg en de tuinsproeier is lek en m'n wekker loopt al weken lang niet af! Alles is op je blijven wachten.”

Jaap verslikte zich in z'n eigen rookwolken en hij kreeg een hoestbui.

„Ik ga thee schenken,” zei Mieke en ze wilde opstaan.

Maar Jaap hield haar tegen. „Blijf nog even zitten,” z'n stem klonk wat schor.

„Nu komt 't,” dacht Mieke en ze had wel weg willen rennen.

„Mieke,” zei hij, en hij greep haar hand vast. „Wil jij ook op me blijven wachten?”

„Net als de radio en de tuinsproeier en de wekker,” trachtte Mieke te schertsen. Maar ze zag zijn ernstige, eerlijke oogen en toen was het haar niet mogelijk zich achter scherts te verschuilen.

„Ja, Jaap,” zei ze eenvoudig en toen hij haar naar zich trok en ze haar blonden bol op z'n schouder lei, toen wist ze, dat het zóó goed was en dat 't het rustige geluk was waar ze naar verlangd had.
